சுப்பிரமணியர் ஞானக்கோவை

தாமரை நூலகம், சென்னை - 26.

சுப்பிரமணியர் ஞானக் கோவை

பதிப்பாசிரியர்

ஆர்.சி. மோகன்

தாமரை நூலகம்
7, என்.ஜி.ஓ. காலனி, வடபழனி, சென்னை - 26
தொலைபேசி : 23620249

தாமரை வெளியீடு : 108

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 1993
இரண்டாம் பதிப்பு : ஜூன் 2002
மூன்றாம் பதிப்பு : நவம்பர் 2012
நான்காம்பதிப்பு பிப்ரவரி 2021

உரிமைப் பெற்றது.

நூலைப் பற்றி

நூலின் பெயர்	: சுப்பிரமணியர் ஞானக்கோவை
பதிப்பாசிரியர்	: ஆர்.சி. மோகன்
வெளியிட்டோர்	: தாமரை நூலகம் 7, என்.ஜி.ஓ. காலனி வடபழனி, சென்னை - 26
பதிப்பு ஆண்டு	: பிப்ரவரி 2021
உரிமை	: பதிப்பகத்திற்கு
நூல் வடிவம்	: 18 செ.மீ X 12½ செ.மீ.
அச்சுத்தாள்	: 14.4 வெள்ளைத்தாள்
அட்டை	: 13.8 சேஷாயி
எழுத்துக்கள்	: 14 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: 182 + 8
பிரதிகள்	: 1000
பைண்டிங்	: செக்ஷன்
விலை	: ரூ- 80/-
அச்சிட்டோர்	: கிரியேட்டிவ் ஆப்செட் சென்னை - 34.

பதிப்புரை

சுப்பிரமணியர் ஞானம் என்ற ஒரு நூல் - நூற்கோவை இருப்பதாகவே தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குத் தெரியாது !

முருகன் தமிழ்க் கடவுள். தமிழையும் கிரந்தத்தையும் (ஸம்ஸ்கிருதம்) உலகத்திற்குத் தந்தவர். அவர் தமிழில் ஏதாவது பேசினாரா? செய்தாரா? - உலகத்திற்கே தெரியாத விஷயங்கள் ! தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவன் தமிழன் என்று சொல்லிக் கொள்பவன் வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயம் இது.

மதுரையில் இராம-குருசாமிக்கோன் என்ற ஒருவர் சென்ற நூற்றாண்டில் தோன்றி ஊர் ஊராக அலைந்து பல மடங்களிலும் பண்டிதர்களிடத்தும் இருந்து ஒலைச் சுவடிகளைச் சேகரித்து பதிப்பித்து வெளியிடாமல் இருந்தால் இந்த நூல்கள் அழிந்தே போயிருக்கும். அப்படி உயிர் பெற்றும் - ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக கவனிப்பாரில்லாததால் ஏடு ஏடாக மக்கிப் போய் உலர்ந்து உதிர்ந்து போகும் நிலையில் இருந்த பழைய புத்தகங்களை அரும் பாடுபட்டுச் சேகரித்து மீண்டும் புத்தகமாக வெளியிடத் தாமரை நூலகம் முனைந்திராமல் இருந்தால் - ஒரு வேளை இப்படியும் தமிழ் நூல்கள் இருந்தன என்ற உண்மை - நாடோடிக் கட்டுக் கதைகளைப் போல் - நாட்டுப்புறப் பாட்டி கதைகளைப் போல் வெறும் கற்பனை என்ற அளவுக்குப் போயிருக்கலாம்.

சித்தர் நெறியின் மேன்மையான உண்மைகளை, ஆதி குருவான சுப்பிரமணியர் கூறும் அழகு வியக்கத்தக்கதாக உள்ளது. இவை யாவும் சுப்பிரமணியர் அகஸ்தியருக்கு உபதேசித்த பாடல்கள். சிவனுக்கும் இவற்றையே தாம் உபதேசித்ததாக சுப்பிரமணியர் கூறுகிறார்.

இந்த சுப்பிரமணியர் யாரோ ஒரு மனிதனாக இருக்கலாம். பழங்காலச் சித்தர்களில் ஒருவராக இருக்கலாம் என்று சிலர்

நினைக்கலாம். சுப்பிரமணியர் மனிதர் தான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் போகமா முனிவர் கூறுவது போல,

ஆறான சுப்பிரமணியர் மரபே தென்றால்
அப்பனே சைவமென்ற பீடமாமே

சுப்பிரமணியர் சாதி, மரபு, குலம், கோத்திரம் கூற முடியாதபடி சைவ பீடத்தின் முதலாமவர் என்று கொள்ள வேண்டும். சைவ சமயத்திற்கு ஆதிநாதர் சுப்பிரமணியரே என்றும், போக முனிவர் ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார்.

சித்தர்கள் நாற்பதெண்மர் என்று போகர் கூறுகிறார். ஆனால் அவர் கூறியுள்ள சித்தர்களின் பெயர்களை எண்ணிப் பார்த்தால் நாற்பத்தெட்டு வராது.

1. திருமூலர் - வேளாளர்
2. காலாங்கிநாதர் - மயன் - சிற்பி
3. போகநாதர் - விஸ்வகர்மா
4. உரோமரிஷி - வலைஞர்
5. மச்சமுனி - கல்லுடையார்
6. சட்டமுனி - சிங்களவர்
7. இடைக்காடர் - கோனார்
8. தன்வந்திரி - விஷ்ணு
9. அகத்தியர் - வேளாளர்
10. சிவ வாக்கியர் - சங்கர குலம்
11. ராமதேவர் - விஷ்ணு குலம், சிலர் தேவர் என்பர்
12. புசுண்டர் - அக்கினி குலம்
13. கருவூரார் - கன்னார்
14. புண்ணாக்கீசர் - கன்னடியர்
15. புலிப்பாணி - வேடர்
16. நந்தீசர் - மிருக மகரிஷி கோத்திரம்
17. புலஸ்கியர் - சிங்களவர்

91/4

18.	வியாசர்	- சந்திரகுலம்
19.	தேரையர்	- பிராமணர்
20.	யாக்கோபு	- முன்சொன்ன ராமதேவர் குலமே மக்கா சென்று மதம் மாறியவர்
21.	கொங்கணர்	- யாதவர்
22.	தட்சிணாமூர்த்தி	- கவுண்டர்
23.	கோரக்கர்	- மராட்டியர்
24.	கௌபாலர்	- பப்பரவர், கம்மாளர்
25.	சோதிமுனிவர்	- பள்ளர்
26.	டமரகர்	- மறவர்
27.	சுந்தரானந்தர்	- அகமுடையார்
28.		- கள்ளர்
29.	வால்மீகர்	- வேடர்
30.	ஊர்வசி	- தேவமாது
31.	கமலமுனி	- குரவர்
32.	அறிவானந்தர்	- வள்ளுவர்
33.	அகப்பேய் சித்தர்	- நாயன்மார்
34.	குதம்பைச் சித்தர்	- கோனார்
35.	பாம்பாட்டி	- ஜோகி
36.	காலகண்டர்	- கள்ளர்
37.	சுப்பிரமணியர்	- ஆதி சைவ பீடம்
38.	யூகிமுனி	- குறும்பர்
39.	ஜெமதக்னி	- சைனர்
40.	திரணாக்கியமுனி	- சைனகர்
41.	சண்டேசர்	- வள்ளுவர்
42.	மூலத்தீசர்	- வேளாளர்
43.	வரரிஷி	
44.	பராசரர்	- வியாசரின் தந்தை
45.	அறிவானந்தர்	
46.	காலகண்டர்	

கடைசியாக சிவபெருமானையும், உமையன்னையையும் சேர்த்தே நாற்பத் தெண்மர் என்று கொள்ள வேண்டும்.

ஆயினும், இந்தப் பட்டியலில் வராத சித்தர்களையும் காண்கிறோம். அவர்களுடைய நூல்களையும் படிக்கிறோம். மதுரை குருசாமிக் கோனார் திரட்டிய ஓலைச் சுவடிகளிலிருந்து பதிப்பித்த நூல்களில் பதஞ்சலி, வியாக்ரபாதர், வசிஷ்டர், துர்வாசர், அவருடைய சீடர் கண்ணானந்தர், சனகர், சுகர், குருராஜர் முதலிய பலரும் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாடல்களும் சித்தர் பாடல்கள் அமைந்துள்ள முறையிலேயே அமைந்துள்ளன.

இனி,

போகர் சுப்பிரமணியரைப் பற்றி மேலும் என்ன கூறுகிறார் என்பதைக் கவனிப்போம்.

பன்னவே வடிவேலர் தாம்பிறந்த
    பதாம்புயத்தைச் சொல்லுகிறேன் பண்பாய்க்கேளும்
துன்னவே மூன்று யுகம் கடந்த வேலர்
    துப்புறவாய்ப் பிறந்த நேர்மையப்பா
சொன்னபடி ஆவணியாம் திங்களப்பா
    சொல்லுகிறேன் முதற்பூசங் கால்தான் ஒன்றே. 5941

ஒன்றான கால்தனிலே பிறந்தநாளாம்
    உத்தமனார் வடிவேலர் பிறந்தார் என்று
குன்றான மலைபோலே சாத்திரங்கள்
    கூறினார் குவலயத்தில் சொல்லொண்ணாது
தென்திசையில் அகஸ்தியருக்கு உபதேசங்கள்
    செய்ததொரு வடிவேலர் சித்துதாமும் 5942

வெம்பியதோர் மாண்பருக்கு ரோகம் தீர்க்கும்
    வெட்டவெளி வடிவேலர் என்றே சொல்வார்
கும்பியே மனம் கொதித்து வந்தபோக்கு
    கோடான கோடி பொருள் ஈவார் அப்பா

தம்பியே எந்தனுக்கு குருவாகும்
தாக்கான வடிவேலர் தண்மைபாரே. 5943.

சுப்பிரமணியர் பற்றிய புராணக் கதைகள் இங்கு இடம் பெறவில்லை. ஆவணி மாதம் பூச நட்சத்திரம் முதற் காலில் மற்ற மனிதர்களைப் போலவே பிறந்தார். மலை போல சாத்திரங்களைச் செய்தார். அகஸ்தியருக்கு உபதேசம் செய்தார். மாந்தரின் நோய்களைத் தீர்த்தார். கஷ்டம் என்று வந்தவர்களுக்குக் கேட்டதெல்லாம் கொடுத்தார். அவர் என் குருவும் ஆவார் என்று போகர் கூறுகிறார்.

மேலும்,

முத்தான வடிவேலர் முருகரப்பா
முயற்சியுடன் வயததுவும் ஏதென்றாக்கால்
சத்தியமாய் வயததுவும் கணக்கே இல்லை
சார்பான நூல்களிலும் சொல்லவில்லை
சித்திபெற ஞானவழி கொண்டசித்து
சிறப்பான சுப்பிரமணியர் என்னலாமே. 5852

சுப்பிரமணியரின் வயதுக்குக் கணக்கும் இல்லை என்று கூறுகிறார் போகமுனிவர்.

அகத்திய முனிவர் அருள்ஞான சாதனமென்னும் துறையறி விளக்கம் என்ற நூலைப் பாடுகையில் (அகஸ்தியர் பூஜா விதி என்ற எமது நூலில் காண்க)

சீராய்ந்து பார்க்கும் பெரியோர் பாதம்
சென்னியின்மேல் கொண்டடியேன் திறமதாக
ஆராய்ந்து பார்த்தாறு முகனைப் போற்றி
அருந்தமிழா லவன்புகழை யன்பாய்ப்பாட
காராரும் குழல்வள்ளி பங்கன் எங்கோன்
கலாப மயிலேறி விளையாடும் சோலை
சூராதி சூரனென்ற துறையைப் பார்க்கில்
சூரியனும் சந்திரனும் தோற்றமாமே.

என்று பாடுகிறார். இப்படி அகஸ்தியர் பாடிய பல நூல்களிலும் சுப்பிரமணியர் நமது குரு என்பதை வலியுறுத்திப் பாடியிருக்கிறார்.

தட்சிணாமூர்த்தி திருமந்திரம் 1500ல் (எமது வெளியீடு)

காப்பறிந்துரைகள் சொல்வார் கரிமுகன் சுப்பிரமணியர்
பூப்பணியாகக் கொண்ட புனிதனே சிவனே போற்றி
நாற்கலைக் குடையோன்கந்தன் நவின்றிடு முகத்தோன் பாதம்
கூப்பியே தொழுது போற்றிக் குருமொழி கூறுவேனே

என்று பாடுகிறார்.

சுப்பிரமணியரை புனிதனே சிவனே போற்றி என்று சிவனாகவே விளித்துப் பாடியுள்ள தன்மை இங்கு உய்த்துணரற்பாலது.

இப்படிப் பலவகைகளிலும் சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு ஞான நூலைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்குவதில் பெருமையடைகிறோம். இந்நூல்களில் மேலும் ஆய்வு நடத்தி உலகறியச் செய்வது தமிழ் பல்கலைக் கழகங்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் போன்ற நிறுவனங்களின் இன்றியமையாத கடமையாகும் என்பதை இங்கே எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

இந்த நூல்களைப் பற்றி முதன் முதலில் எமக்கு உணர்த்தி நூல்களையும் கொடுத்து உதவிய பெரியார், ஈரோடு, மெய்வழி குழந்தைசாமிக் கவுண்டர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறினால் மட்டும் போதுமா? சுப்பிரமணியர் 500 என்ற பெருநூல் அவருடைய ஆய்வுரையோடு அடுத்து வெளி வருகிறது என்பதையும் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

வணக்கம்.

எஸ்.பி. ராமச்சந்திரன்
பதிப்பாசிரியர்

உ
குமரன் துணை

சுப்பிரமணியர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானச் சுருக்கம் 1

செந்திருவாம் அண்டவரை மனதைத்தானும்
செலுத்தியே சிறுவாசற் குள்ளேசென்று
அந்தரமாய் நின்றதொரு சபையைப் பார்த்து
ஐம்புலனை யண்டமதிற் சேர்க்கும்போது
சுந்தரம்போற் சிலம்பொலியுங் காதிற்கேட்கும்
சுப்ரமண்ய னென்று சொல்லப் பேருங்கொண்டேன்
மந்திரம் போற் கும்பமுனி மகனே ஐயா
மவுனமுட னொன்றிதுவே வாகாய்முற்றே. 1

ஞானச் சுருக்கம் 2

கேளப்பா உகாரமது விந்துவாகும்
கிருபையுள்ள மகாரமது சத்தியாகும்
ஆளப்பா அகாரமது மூலமாகும்
அப்பனே சிகாரமது வன்னியாகும்
நாளப்பா வகாரமது வாசியாகும்
நல்லதொரு ஓங்காரம் நடுவிலாகும்
வாளப்பா ஊமையென்ற யெழுத்தைக் கொண்டு
வளமாகத் தெரிந்து கொண்டால் ஞானந்தானே. 1

ஞானமென்று வங்கென்றே இடையேமுட்டு
நலமாகச் சிங்கென்றே நடுவேமுட்டு
மோனமென்ற சுழிமுனையில் அங்கென்றூணு
முதலென்ற பிரணவத்தைத் தெரிந்துகொண்டு
தானமென்ற ஓங்காரங் கொண்டபோது
சரியான ஞானமது சித்தியாகும்
கானமுட னுந்தனுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்
கருத்துடனே இரண்டையும்நீ கண்டுதேறே. 2

ஞானானந்தம் 5

சீர்மேவும் நாவினா லடைத்திடாமற்
செலுத்தடா மனந்தனையுண் ணாக்குநேராய்ப்
பார்மேவும் அண்டவுச்சி தன்னிலேதான்
பாயுமடா வாசியுந்தான் பரத்தினூடே
தார்மேவும் மூலமடா தன்னிலிங்கம்
தானிருக்கும் மண்டலத்துட் டமர்தான் நிற்கும்
கார்மேவும் விந்துவடா பிடரிமார்க்கம்
கசிந்துருகி யிரங்குமடா கண்டுபாரே. 1

பாரடா மனந்தனையுண் ணாக்கின்நேராய்ப்
பத்தியே அண்டமதைப் பார்க்கும்போது
ஆரடா வாசியுந்தான் பிடரிமார்க்கம்
ஆகாசப் பிரமத்தி லடங்கிப்போகும்
நேரடா நிருவிகற்ப சமாதியாச்சு
நித்யபிர்மச் சாரியென்று பேருண்டாச்சு
வீரடா சிலம்பொலியுங் காதிற்கேட்கும்
வேலெடுத்து வீதிசுத்தி வருகலாச்சே. 2

வருகலாம் அக்ஷரத்தை நினைக்கும்போது
மைந்தனே மனம்பிரண்டாற் பிரிந்துபோகும்
உருகவே அக்ஷரத்தைத் தள்ளியேதான்
உன்மனமே அக்ஷரமாய் அண்டமேவிக்
குருபரன்போல் உன்மனதைச் செலுத்தும்போது
கோடிரவி மதியுடைய காந்திமீறும்
திருவருளால் லாகிரியும் உயரத் தூக்கும்
சிவனோடே சேர்த்துவிளை யாடலாமே. 3

ஆடலாம் ரவிமதியும் சுடர்தான்மூன்று
அண்டவுச்சி தன்னிலேதா னடங்கிப்போகும்
பாடலாம் பச்சையடா அண்டம்வாங்கிப்
பாச்சடா உப்பையுந்தா னண்டத்துள்ளே
தேடலாம் திருகுகள்ளிப் பாலுங்கூட்டித்
தில்லைப்பால் விட்டரைத்து அண்டவாயைக்
கூடலாம் உப்பையுந்தான் குவித்துமூடி
கொண்டுமும் மண்டலந்தான் புதைத்தெடுத்தே. 4

எடுத்திடவே மெழுகுபோற் றிரண்டுநிற்கும்
எந்தெந்தச் சரக்கெல்லாம் இதமாய் நீறும்
அடுத்துமிகத் தாம்புரத்தில் நீரேவாங்கும்
அடங்காத வியாதியெலா மருண்டேவோடும்
தடுத்து மிகப் போகாமல் அண்டமேவித்
தன்மனமே சாட்சியதாய்த் தவமேசெய்து
கடுத்துமிகத் திரியாதே அகத்தியோனே
கந்தர்நூல் கருத்தறிவா யைந்தும்முற்றே. 5

முற்றும்

சுத்தஞானம் 8

முந்தியே உகாரசுடர் மூன்றினாலே
முனைதாண்டி முச்சந்தி நடுவேசென்று
செந்தியே சிறுவாசற் குள்ளேநின்று
ஜீவாத்மா பரமாத்மா யிரண்டுமொன்றாய்
நந்தியினாற் பத்தியேமுக் கோணமேறில்
நடுவிருக்குங் குண்டலியின் நடனம்பெற்றுச்
சந்தியிலே முப்பழமு மமிர் தமுண்ட
தந்தியையும் பணிந்து மிகச் சாத்துவோமே. 1

சாத்துவோம் சராசரங்கள் யோகந்தானும்
தன்மையுள அகஸ்தியமா முனியேகேளு
மாத்திரையும் அதிகம்நா லெட்டதாகும்
மவுனமெலாம் வெளியாகும் பதினாறுக்குத்
தூத்துகிறேன் சுழினையடா மூலவீட்டில்
துருவமா மெனத்துரியா தீதந்தன்னிற்
கூத்திலையும் மிச்சமடா நடனங்காணும்
கோடிவரை யிருந்தாலும் மவுனம்பாரே. 2.

பாரே நீ சாகரத்தின் விந்துக்குள்ளே
பன்னிரண்டு முகத்துடைய வன்னியாலே
கூரே நீ ரவிமதிகுண் டலியிற்பாயும்
குளிகைகண்ட மாத்திரையின் கூர்மையாலே

பூட்டுகிறேன் பிர்மத்திற் செல்லும்போது
பொறிகளைந்துங் கருவிதொண்ணூற் றாறும்போகும்
வீட்டிலையும் அதிகமடா காந்திகண்டேன்
வேல்முருக னென்றுபேர் விளம்புவாரே. 3

வாரான பிரமத்திற் செல்லும்போது
வஸ்துடனே மதுவுண்டு பசியுந்தீர்ந்தேன்
சுவரான கமலவிம லமணிதன்னைக்
குறிப்பறிந்து விந்துவிலே சுவட்டியொன்றாய்
நேரான கேரசத்திற் றூக்கிமைந்தா
நெடுந்தூரம் சுத்திநெருப் பாறுதாண்டி
வீரான ஆறுபடை வீடுதன்னில்
வெட்டவெளி நிராமயமாய் நின்றேன்பாரே. 4

பாரப்பா கலைமாறி அமிர்தமுண்ணும்
பன்னிரண்டு முகத்தினூட வன்னியாலே
ஆரப்பா அஷ்டகர்மம் வசியப்போக்கு
அறுபத்து நாலுசித்து மாட்டிவைக்கும்
சுவரப்பா உப்பினூட நிலையுந்தோணும்
சுவராத மந்திரத்தின் கொடுமையாலே
வீரப்பா வாதமெல்லாம் கைக்குள்ளாகும்
விந்துமணி திரண்டிடவே வேதைதானே 5

தானென்ற ஆணுவமு மடங்கிப் போகும்
தந்திநடு வட்டமதிற் றானேசெல்லக்
கோனென்ற வைத்தியமுஞ் சித்தியாகும்
கும்பிடுநற் சிப்பியுட சுவர்மையாலே
தேனென்ற அகாரமுடன் உகாரந்தானும்
சிறந்தெழுந்த சிகாரமடா மூன்றினாலே
ஊனென்ற திரிகோணந் தன்னிற்சென்று
உண்மையென்ற மௌனத்தைக் கண்டுபாரே. 6

பாரே நீ சாக்கிரமே யீசன்விந்து
        பஞ்சேந்தி ரியத்தாலே மாயையாக்கி
ஆரேநீ யணுப்போலே தந்தைவிந்து
        அப்பனே நாதமதில் அடங்கும்போது
சீரியே விடயமெட்டுங் கூடச் சேர்ந்து
        ஜெனிக்கையிலே பஞ்சேந் திரியமாச்சு
வீரியமாய்க் கருவி தொண்ணூற்றாறுமாக
        விசை கொண்டு சென்மமுந் தானெடுத்தவாறே. 7

எடுத்ததினா லாவதென்ன மௌனம்பாரு
        எட்டாத சுழிமுனையி லிருந்து கொண்டு
அடுத்துமிக மனந்தனையும் போக்கிடாமல்
        அஷ்டாச் சரத்தினூட அருமைபெற்றுத்
தொடுத்துமிகக் கருமமெல்லா மறிந்துகொண்டு
        சுத்தசலந் தன்னிலே தான் சுகிர்தமாகக்
தடுத்துமிக மூழ்கிடவே காந்தி மீறும்
        சாந்தவருக் கெந்நாலு மெட்டுமுற்றே. 8

முற்றும்

ஞானம் 16

பூரணத்திற் றானடங்கிப் பொறிகளைந்தும்
போதமய மாய்நிறுத்திப் புருவமேவிக்
காரணத்தின் குண்டலியாங் கதிருக்குள்ளே
கலந்தெழுந்த கேசரியைக் கடந்தப்பாலே
மாரணத்தில் நெறுப்பாறும் மயிர்ப்பாலத்தில்
மனதடங்கித் தான் கடந்து மவுனம்பெற்று
வாரணத்தின் முகத்தானை வணங்கியே தான்
வடிவுடனே நிராமயத்தை வழுத்துவோமே. 1.

ஓமென்ற பிரணவமுங் கடந்தப்பாலே
யுகமுடிந்த பட்டணத்திற் கப்பாற்சென்று
ஆமென்ற அச்சரங்கள் கீழ்மேலாக
அடங்கியே பதினாறை யெட்டதாக்கி
நாமென்ற சொல்லற்ற வெளியாய்ப்பாடி
நந்தியுட கொலுவிருப்பை நன்றாய்ச் சொல்வேன்
காமென்ற பீடமடா சென்மசென்மம்
கடந்தெழுந்தாற் பிர்மநிலை காட்டுவோமே. 2.

காட்டுகிறேன் அகத்தியமா முனியேகேளு
கருத்தொன்றாய்த் தானிறுத்திக் கபடமற்று
நாட்டுகிறேன் மௌனத்தால் தினமுமாக
நந்திகொலுச் சிங்கார நடனங்கண்டு

வீரேநீ மனந்தனையும் அணுவதாக்கி
விட்டகுறை தொட்டகுறை விதியைப்பார்த்துச்
சூரேநீ அசுரர்தமை வதைத்ததாலே
சுப்ரமண்ய னென்றெமக்குப் பேரிட்டாரே. 3

பேரிட்டே யெனையழைத்தா ளெந்தனாத்தாள்
பிரணவத்தோ டாதாரந் தன்னைக்காட்டிச்
சீரிட்டே யெனையெடுத்து முத்தமிட்டாள்
தித்திப்புப் பாலமிர்தம் செலுத்தி வைத்தாள்
வீரிட்ட ஆங்காரம் போகச்செய்தாள்
விந்துவிலே வீற்றிருந்து வாழச் செய்தாள்
பாரிட்ட நால்வேத மார்க்கஞ்சொன்னாள்
பஞ்சவர்ணப் பதிதனிலே பாய்ந்தேன்பாரே. 4

பாரப்பா அறுபத்து நாலுயோகம்
பார்தனிலே பாராம லிறந்துபோனார்
ஆரப்பா அறுபத்து நாலுயோகம்
அறைகிறேன் அகஸ்தியமா முனியேகேளு
வீரப்பா அண்டவுச்சி தன்னுக்குள்ளே
வீரமுடன் யெட்டிலையும் நூலைச் சேர்த்துக்
சுவரப்பா தூமணியாந் தன்னைப் பார்த்துக்
சுவற்றுவனா ரிருப்பிடத்தைக் சுவர்ந்துகாணே. 5

காணப்பா கார்மேகம் யிடியிடித்துக்
கருணையுடன் பொன்மாரி பெய்தாற்போலத்
தோணப்பா தோணுமடா துருவமேவச்
சுத்தசிவ கெங்கையுந்தான் தோணுமைந்தா
நாணப்பா கெங்கையிலே அமிர்தமுண்டு
நாற்பத்து முக்கோண மேருபுக்கி
வீணப்பா கருவியெலாம் வேரறுத்து
வேதாந்தந் தன்னில் விளை யாடினேனே. 6

விளையாடிப் பார்க்கையிலே சத்தமேகம்
　　மின்னுமடா யிடியிடித்து வேகமாக
நிலையாக வருஷித்து யெங்குந்தானாய்
　　நிறைந்ததினால் நிலத்தினிலும் உப்புண்டாச்சு
மலையாமற் றலமறிந்து வுப்பெடுத்து
　　மார்க்கமுடன் சுத்தசலந் தன்னைவிட்டு
அலையாமற் கரைத்ததையும் யிறுத்துமைந்தா
　　அப்பனே அடுப்பேத்திக் காச்சுகாச்சே. 7

காச்சியடா இறக்கிநீ பார்க்கும்போது
　　கருணையுள்ள வுப்பதுவே வெளுப்பதாகும்
தாச்சியினி வையாமற் சாகாமூலி
　　தன்னுடைய சாரையுந்தான் உப்பிற்சேரு
பாச்சியினி பதினாறு தரமேமைந்தா
　　பாலகனே குகையில்வைத்து வுருக்கிச்சாய்க்க
வாச்சுதடா மணிபோலே திரண்டுபோகும்
　　மௌனமென்ற மணியினுட வளமைதானே. 8

தானென்ற தாம்புரத்தை யுருக்கிமைந்தா
　　சத்தியமாய் மணி தனையும் கொடுக்கும்போது
வானென்ற தாம்புரத்தின் நீரைவாங்கி
　　வலுத்தமணி குதித்துயினிக் கீழே விழும்
கோனென்ற மணிதனையும் பதனம்பண்ணு
　　கூறுகிறேன் மாத்ததுவும் பதினாறாகும்
தேனென்ற தங்கமதை யென்னசொல்வேன்
　　சிவசிவா தெரியாமற் பதனம்பண்ணே. 9

பதனமென்றால் ரவிமதியும் சுடர்மூன்றாலே
　　பார்தனிலே ரசவாதம் பலிதமாகும்
அதனமென்று வைத்தியமும் வசியந்தானும்
　　அஷ்டகர்ம மனேகமுந்தான் சித்தியாகும்

நிதனமுடன் மௌனதை யறியாவிட்டால்
நீணிலத்தி லெடுத்ததுறை விடத்தாய்ப்போகும்
விதனமினி வையாமல் விந்துநாதம்
வெளிதனிலே வைத்துவிளை யாடுவாயே. 10

ஆடுவா யங்கென்று கண்டந்தன்னில்
அழுத்தியடா யம்மென்று மதியிற்றாக்கு
நாடுவாய் உம்மென்று ரவியில்வாங்கு
நலமுடனே உங்கென்று கண்டத்தேகிக்
கூடுவாய் உம்மென்று ரவியில்தாக்கிக்
கூறுகிறேன் அம்மென்று மதியிற்றாக்கித்
தேடுவாய் சிங்கென்று அண்டமேவித்
திடப்படவே மவுனமுந்தான் தீர்க்கமாமே. 11

தீர்க்கமுடன் மௌனமதை யறிவாருண்டோ
செப்புகிற னிம்மென்றாற் றிடமதாகும்
பார்க்கையிலே அனுதினமும் மறந்திடாமற்
பலபேத மார்க்கமாய்த் திரிந்திடாமல்
கார்க்கையிலே சமுசாரத் துக்கந்தள்ளிக்
கடுங்கோபம் விட்டகன்று கருணைமேவி
ஏர்க்கையிலே குருவினுட பாதம்போற்றி
யெட்டாத முக்கனியை எடுத்துவுண்ணே. 12

எடுத்தெடுத்துக் கற்பமறிந் துண்டுதேறி
யேகாந்த மானதொரு புருவமீதில்
அடுத்தடுத்துச் சவ்வாரி செய்யும்போது
ஆகாச வீதி வழி யருகே செல்லும்
கொடுத்தெடுத்து ஆறுவரை தாண்டி நிற்கும்
கோடி ரவி போலவுந்தான் வெளிச்சமாகும்
கடுத்தலைந்து திரியாமற் கமலபீடம்
கண்டவனே கைலாசத் தேகம்பாரே. 13

பாரேநீ சாகரத்தின் விந்துக்குள்ளே
    பஞ்சவர்ணம் போலவுந்தான் பரிதான்காட்டும்
ஆரேநீ யறியார்கள் உலகத்தோர்கள்
    அகஸ்தியனே உந்தனுக்கு அருளிச்செய்தேன்
மாரடா அண்டவுச்சி யருகிற்சென்று
    மகத்தான லாடக்கண் திறந்துபாரு
வீரடா பன்னிரெண்டு தலமொன்றாகும்
    விந்துவிலே விளைந்தேறி யறிந்துபாரே. 14

பாரப்பா அண்ணாக்கை யுண்ணாக்கேற்றிப்
    பார்தனிலே பார்த்தவர்க்கே பாவமாகும்
ஆரப்பா கண்வெடிக்கும் தேகம்போகும்
    அம்பியா யோகமென்ற அப்யாசத்தால்
வேரப்பா யதுவெல்லந் தள்ளிமைந்தா
    வீரமுடன் சொன்னதெல்லாம் விபரமாகச்
சாரப்பா தாரணையின் சமாதியோகம்
    தனித்திருந்து பூரணமாய்த் தவமேசெய்யே. 15

செய்யப்பா இன்னூல்தான் பதினாறுக்குள்
    திரட்டி வைத்தேன் ஞானமெல்லாந் தீர்க்கமாக
மெய்யப்பா பன்னிரண்டு வருடங்காத்து
    மேன்மையுடன் திரிந்தாலும் வீணருக்குக்
கையப்பா இன்னூலைக் காட்டிடாதே
    கருமம்வந்து யெய்துமடா கண்டுபாரு
வையப்பா பதினாறெந் நூல்தானாகும்
    வஸ்துவுட பாதமலர் வணங்குமுற்றே. 16

முற்றும்

ஞானம் 12

உதிரமதே ஓமென்ற மூலசீவன்
ஓங்காரப் பிரணவமு மிதுவேயாச்சு
பதியான வட்டமிது கணேசன்வீடு
பாங்கான குண்டலியும் வல்லபையுமாகும்
விதியான விதியெல்லா மிதினாலாகும்
வேதாந்தஞ் சித்தாந்த மிரண்டுமிங்கே
மதியான ரவிமதியு மூடேயோடி
வாசியென்ற யெழுத்ததினாற் றாக்குதாக்கே. 1

தாக்கினாற் சதாசிவத்தை யறியலாம்பார்
தாண்டியல்லோ அகத்தீசர் கண்டாரையா
நோக்கத்தினால் நோக்கோடு போகமாட்டார்
நுடங்கினாற் சுணங்கினுட வாலுந்தோன்றும்
போக்காக அரிகிலியு மங்கொன்றோதப்
புகழாக வங்குசிங்கு ரெண்டுமொட்டி
வாக்கினால் வாசியென்ற குதிரையேற
வாலையிடங் கணபதியை யறியலாமே. 2

அறிந்தேதா னாதியென்ற மூலந்தன்னை
அப்பழனி கண்டுடனா னந்தமாகி
மறிந்தேதா னுளராம லுரைக்கக்கேளு
மகாமூர்த்தி யானந்தச் சரத்தைப்பாரு

எரிந்தாலே ஆகாசங் கல்த்தொங்காது
இருள்வெளியாம் ஞானமிர்த மின்பமாகும்
செறித்தஞானி கண்டாலட் சரத்தைச் சொல்லார்
செப்பினே னிதனுடசிங் காரங்கேளே. 3

கேளு நீ சத்திமகன் ராமதேவர்
கெடியான சிறிங்காரம் நீயும் பாப்பார்
நாளையென்று சொல்வார்கள் சொல்லார் சொல்லார்
நாயனுட பதனாமஞ் சொல்லப்போமோ
சூழ்வினையால் விட்டகுறை வந்துதானால்
துடர்ந்துமற்ற வினையறியச் சொன்னோமப்பா
நீயிந்தப் படியிருந்தால் நிலைக்கும்ஞானம்
நிஷ்டையுட னிருந்து அவ்வும் உவ்வும்பாரே. 4

பார்க்கையிலே ஆயிரத் தொன்றுந்தோன்றும்
பரையினுட வேலுமங்கே தோனுமப்பா
தீர்க்கமன மாயிருந்து பார்க்கவேணும்
திக்குதிசைப் பாலகரும் வீர பாகும்
பார்க்கவே தேரோடே வருவார்பாரு
பலமுனிவர் தேவரிஷி வருவாரப்பா
சேர்க்கையாஞ் சேவலுங் கொடியுந்தோன்றும்
சிவயீசர் பதத்தையங்கே காணலாமே. 5

கண்டவுடன் சடாட்சரத்தைச் சொல்லிநீயும்
கந்தபாி மளமங்கே கரைத்துவைத்து
விண்டமுல்லை பிச்சியிரு வாட்சியோடு
மிகுந்தபனி நீர்தன்னா லர்ச்சியையா
அண்டர்களுந் தேவர்களுஞ் சத்தியஞ்சும்
அவரோடே சூழ்ந்துவருங் கணங்கள்யாவுந்
தொண்டர்களாய் நிறைந்திருக்கும் சோதிகாணுஞ்
சூட்சாதி சூட்மெய்துங் காணுகாணே. 6

காணப்பா சவ்வுடனே ரவ்வுங்கூட்டிக்
கலந்து நின்ற அவ்வுணவ்வும் நன்றாய்ச்சேரு
சேணப்பா பவ்வுவவ்வும் ரெண்டுங்கூட்டி
சேருமந்த ஆறெழுத்துஞ் சரமாய்க் கட்டு
தாணப்பா அறுகோணச் சக்கரத்தால்
தாண்டவயஞ் சாட்சரத்தை சடாக்ஷரமாயுண்ணில்
வீணப்பா மற்றதெல்லா மிதற்குள்ளாச்சு
வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் ரெண்டுமாச்சே. 7

ஆச்சப்பா ஞானவழி துறந்துபோச்சு
அரகரா சிவசிவா யென்னசொல்வேன்
நீச்சப்பா யிதினுடைய நீச்சேயல்லால்
நிலையாத கசமல்லோ மற்றதெல்லாம்
போச்சப்பா யிவள்செய்த துரகத்தாலே
போக்கறியா மாடுகட்கும் ஞானமாமோ
பேச்சப்பா சொன்னாக்கால் நரகமெய்தும்
பிழைப்பார்க்கு ஞானவழி துறந்திட்டேனே. 8

துறந்தவழி யடையாமற் பார்ப்பாயாகில்
துரியமென்ற வாசியிலே யேறிப்பாரும்
மறந்தாலே பரமோக்ஷ மில்லையப்பா
வாலையுட பதத்தாலே வங்கென்றோதக்
குறைந்தாக்கால் சரம்பிழைக்கும் குணங்கள் வேறாம்
குலைப்பிட்டுத் தலைபுழுத்த நாய்போலாவாய்
சிறந்திருந்த நிஷ்டையிலே பிடித்துப்பாரு
சீக்கிரத்திற் சிவாயவழி திறக்குந்தானே. 9

தானவனு மாகிநின்றா லப்பாசொல்வேன்
தத்துவந்தொண் ணூற்றாறுந் தாண்டியோடும்
மோனவழி யுள்வழியு மூலசூஸ்திரம்
மூதண்டப் பரவெளியுங் கடந்து நிற்கும்

கானமுத முண்டாங்கா லவனேயோகி
கருணையுள்ள மெய்ஞ்ஞானி யாவருக்கும்
ஞானமணித் தாயார்தா னெனக்குச் சொன்னாள்
நாதனின்ற நிலையெனக்குக் காட்டினாளே. 10

காட்டினாள் திசைகளெட்டும் பெந்தம்பண்ணிக்
கங்கெங்கெண பதிநமாவென் றட்சரத்தினாலே
மூட்டினாள் ஓமென்ற பிரணவத்தாலே
மூதண்ட மட்டெனக்கு அடங்கிப் போச்சு
நீட்டினேன் சரத்தாலே பூதமொக்க
நிலைநிறுத்தி அங்கங்கே நிறுத்திப்போட்டேன்
ஆட்டினே னிதுகொண்டு அண்டமெல்லாம்
அப்பனே யிதையெடுத்து ஆட்டுவாயே. 11

ஆட்டினேன் அவ்வும்உவ்வு மொன்றாய்க் கூட்டி
அதினுடனே கிலியும்ஐயுஞ் சவ்வும்பூட்டுப்
பூட்டினா லப்பூட்டுத் திறக்கப்போமே
பூரணத்தி லொடுங்குமந்த வூமையாகக்
காட்டினால்நீ யலையாதே வெளியைப்பத்திக்
கண்டாலோ பரைவாசல் திறக்குமையா
தேட்டுநீ ஓங்காரத் தட்சரமேயப்பா
சிவாயமென்ற அட்சரத்தைக் கூடக்கூட்டே. 12

முற்றும்

ஞானம் 20

காப்பு

பூரணமா யெங்கெங்கு மொன்றாய்நின்ற
 பொருள்தனையுந் தானறிந்து போதமாகிக்
காரணமா யிலாடக்கண் திறந்து பார்த்துக்
 கருத்தொன்றாய்த் தானிறுத்திக் கபாடநீக்கி
நாரணனார் பதிகடந்து கெவுனமாக
 நந்தியுட பார்வையினால் நடனங்கண்டு
தாரணையாய் முப்பாழுங் கடந்து நின்ற
 தந்திமுக னைப்பணிந்து அறிவாய்ப்பாரே. 1

அறிவான பெரியோர்க்கு என்னவேணும்
 ஆகாசக் கெவுனரசக் குளிகைவேணும்
நெறியான சிவயோக நிஷ்டை வேணும்
 நேமமுடன் சத்திசிவ பூசைவேணும்
குறியான காயாதி கற்பம்வேணும்
 குணமான பிள்ளையிடங் கூடவேணும்
சரியாகச் சராசரத்தைப் பார்க்கவேணும்
 சடாக்ஷரமே பூரணமென் றறியும்பாட்டே. 2

பாட்டுகளை அகஸ்தியமா முனியேகேளு
 பண்பாக அஷ்டகர்ம மறிந்தபேர்க்கு
நாட்டுகிறே னஞ்சனமும் மறைப்புவித்தை
 நலமான வாதமுடன் ஞானந்தானும்
பூட்டுகிறேன் யோகமுடன் சமாதிநிஷ்டை
 பொறிகளைந்து மொன்றாமப் புலன்கடன்னைத்
தேட்டிலையு மதிகமடா பிர்மந் தன்னைச்
 சீவனிலை சிவனிலையுந் தெளிந்துபாரே. 3

பாரப்பா ராஜாங்க யோகந்தானும்
பார்தனிலே ஆரறிவார் கோடிக்கொன்று
ஆரப்பா ஆதாரம் வெவ்வேறென்று
அகங்குளிர்ந்து பாராம லறிவுங்கெட்டு
நேரப்பா பன்னிரண்டு தலங்களென்று
நிருவிகற்ப சமாதிகளை யறியாமற்றான்
வேரப்பா பல நூல்கள் பாராதென்றன்
வெட்டவெளி அஞ் ஞா றின் விபரங்காணார்
சாரப்பா அதையறிந்தால் யோகமாச்சு
தந்தியையுங் கடந்துநின்றால் மவுனமாமே. 4

ஆமென்ற பாலம்நெருப் பாறுந்தாண்டி
ஆறுமுக வேலவனென் றருளும்பெற்று
ஓமென்ற பிரணவமே சுழினைவீடு
ஒருகோடி ரவிபோலக் காந்திமீறும்
நாமென்று சொல்லாமல் நந்தியூடே
நாற்பத்தி முக்கோண மேருசென்று
காமென்ற காமதேன் கற்பகத்தைக்
கருவறிந்து கண்டவனே ஞானிதானே. 5

தானென்ற ஆணுவத்தா லுலகம்பாழாம்
சஞ்சார சமாதியினால் மவுனமாகும்
ஊனென்ற ரவிபோலே மதிதான்நிற்கும்
உற்றுப்பா ரைந்திடமே கர்மபீடம்
கோனென்ற ஐந்திடமே பிர்மபீடம்
கோடிகரு நெல்லியுந்தான் குளிச்சிகாட்டும்
தேனென்ற கனையெருமை பாலுமெத்த
சித்தர்களாய் ரகசியங்கள் செப்புவாரே. 6

செப்புவா ரண்டவுச்சிக் குள்ளேமூலம்
சிவசிவா சோதியுட விருட்சமுண்டு
முப்பொருளு மொன்றாக நிறுத்திமைந்தா
முடிவிலொரு லாடக்கண் திறந்துபார்க்கக்

கற்பூரத் தீபம்போற் சோதிகாணும்
கபாலவுச்சி முதுகுவழி யேறிப்பாயும்
தர்ப்பரத்தி னுன்னையுந்தா னுயரத்துக்கும்
சாதகமாய் நீயறிந்து தணிந்துநில்லே. 7

நில்லடா ரேசித்துக் கும்பித்தேதான்
நிறுத்தடா பூரித்து நிலையில்நின்று
வில்லடா விசைகொண்டு பார்க்கும்போது
விட்டகுறை தொட்டகுறை யிரண்டுங்காணும்
கொல்லடா கருவிகளு மாண்டுபோகும்
க்ஷறாத மந்திரத்தின் குறியைக்காட்டும்
அல்லடா ஆதிவஸ்தும் அனாதிவஸ்தும்
அருலமயுட னொன்றாகச் சேர்த்துப்பாரே. 8

பார்க்கையிலே அகத்தியமா முனியேகேளு
பன்னிரண்டு அங்குலந்தான் பாயும்போது
ஏர்க்கையிலே சந்திரன்றான் நாலும்போச்சு
என்மகனே தேகமுந்தா னிறந்துபோகும்
கார்க்கையிலே நாலையுந்தா னெட்டிற்சேரு
கங்குல்பக லொன்றாகக் கலந்துபோகும்
மார்க்கமதை யறியாமல் மனிதர்தாமும்
மாண்டிறந்து போவதற்கு வருந்துவாரே. 9

வருவதுவும் போவதுவும் யோகந்தானும்
மகத்தான கற்பமொரு மவுனந்தானும்
திருவான வாதமுடன் வைத்தியந்தான்
தீர்க்கமுட னஞ்சனமுமந் திலதப்போக்கும்
மருவியே அஷ்டகர்மம் மறைப்புவித்தை
மகத்தாமைம் பத்தோரட் சரங்கடாமும்
குருபரனே குருச் சொல்ல வேணுமென்று
கும்பிட்டே னிருதாளைப் பணிந்தேன்பாரே. 10

பாரேநீ அகத்தியமா முனியே ஆறு
பத்தோடு நான்குவித யோகமென்பர்
சீருகெட்டுத் திரிந்துமவ ரிறந்துபோவார்
செப்புகிறேன் ராஜரா ஜாங்கயோகம்
ஆவரொருவ ரறியாமற் பேதஞ்செய்து
ஐம்பத்தோ ரட்சரமும் வேதமாகக்
கூறாகச் சொன்னதுபோல் மனிதர்தன்னைக்
கொல்லுவதற் கொப்பினையாய்க் கூறினாரே. 11

கூறியதோ ரிராஜரா ஜாங்கயோகம்
குறிப்பறிந்து சொல்லுகிறேன் மகனேகேளு
வீரியமா கவந்தானே மனமொன்றாகி
விந்துவடா புருவமதை யுருவிப்பாரு
சீறியே ரவிதனையும் மதியிற்சேர்த்துச்
சித்தமுட னக்கினியில் ரவியைச்சேர்த்து
மாறியே மனக்கண்ணி னாலேபார்த்து
மகத்தான யோகமுந்தான் கைக்குள்ளாச்சே. 12.

ஆச்சென்ற அரிக்குமுத லெழுத்தைக்காணார்
அதிலடங்கும் வட்டமுந்தான் விந்தும்பாரார்
மூச்சென்ற விந்துவல்லோ உம்மென்றாச்சு
முடிவான அகாரமுந்தான் சேரலாச்சு
நீச்சென்று திரியாம லறிந்துகொண்டு
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிலையில்நில்லே.
வீச்சென்ற கொலைகளவு செய்திடாமல்
வேதாந்த விசாரணையை விரும்பித்தேறே. 13

விரும்பியே மூலமடா அஸ்டத்துச்சி
வேதமடா சந்திரன்றான் நாலுமிச்சம்
திரும்பியே போகிறதும் வருவதுந்தான்
சிவத்தோடே சேராமற் சிதறிப்போனால்

துரும்புபோ லுன்தேக மிருக்கும்பாரு
சோதிமணி துலங்குகின்ற யிடமுங்காணார்
கரும்பிலையும் ரசினையடா மதுவைக்காணார்
காலனுக்கே ஆளாகப் போவான்தானே. 14

தானென்ற ஆணுவத்தைப் போக்கிநீயும்
தனித்திருந்து யோகமென்ற தவமேசய்தால்
கோனென்ற குண்டலியா மண்டத்துள்ளே
கோடிரவி போலவுந்தான் காந்திமீறும்
ஊனென்ற கண்டத்துக் கவமேபோக்க
உன்மனதில் நினைத்தபடி யூகங்காட்டும்
தேனென்ற அருவியே யமிர்தம்பாயும்
திரையேழும் மகிழ்ந்துமிகத் தீர்க்கமாமே. 15.

தீர்க்கமுடன் யோகமுந்தான் முடிந்தபோது
சித்தியாம் விநாயகனார் செயல்தன்னாலே
பார்க்கையிலே மவுனத்தி லடங்கிப்போகும்
பன்னிரண்டு முகத்துடைய வன்னிசேரும்
கார்க்கையிலே முப்பாழுங் கடந்துசெல்லும்
கருமமென்ற வினைகளெல்லாங் கலங்கியோடும்
ஏர்க்கையிலே யிருதயத்தை யொன்றதாக்கி
எட்டிரண்டு மொன்றாகச் சேர்த்துப்பாரே. 16.

பாரடா எட்டிரண்டு மறியாத்தோசி
பரப்பிர்மந் தன்னுடைய பாதங்காணார்
ஆரடா எட்டிரண்டு மேதென்றாக்கால்
அப்பனே அகாரமல்லோ சந்த்ரபீசம்
மேரடா சூரியன்றா னுகாரமாகும்
மேன்மையுள்ள சிகாரமுந்தான் வன்னிவன்னி
வேரடா சந்திரனைச் சூரியனிற்சேரு
விட்டகுறை தொட்டகுறை தெரியுந்தானே. 17.

தொட்டகுறை சொல்லுகிறேன் துரியாதீதம்
　　துலங்குமடா வன்னியுந்தா னதன்மேல்நிற்கும்
வட்டமிட்ட சூரியன்றான் கனலிற்சென்று
　　வட்டவரையி னுச்சியினில் மாறிப்பாயும்
திட்டமுட னக்கினியும் பிர்மவீட்டிற்
　　சிறந்துமிகச் சேர்ந்திடவே அமிர்தமாகும்
நட்டணையாய்த் திரியாதே நாதவிந்து
　　நாற்பத்து முக்கோண நளினந்தானே. 18

தானென்ற ஐம்பத்தோ ரட்சரத்தைச்
　　சத்தியமாய் மனதடங்கி யண்டத்துள்ளே
ஊனென்று பாயுமடா வுந்தனன்பு
　　ஒன்றான அட்சரமே பிர்மந்தன்னிற்
கோனென்ற ஒடுங்குநிலை பெற்றுமைந்தா
　　கோடிரவி மதியினுட காந்தியாலே
தேனென்ற அண்டவுச்சி தன்னைச் சுற்றிக்
　　திருவான பஞ்சார மிதுவுமாச்சே. 19

ஆச்சடா சுருநெல்லி மரமீதாச்சு
　　அப்பனே வெண்சாரை சந்த்ரநாமம்
மூச்சடா அக்கினியே சுணங்கனாகி
　　முழுதுமடா கணையெருமைப் பாலுண்டாச்சு
நீச்சடா விருக்ஷந்தான் சோதியென்றால்
　　நிலையான பராபரமே சோதிசோதி
வாச்சடா இம்மென்ற மவுனந்தன்னை
　　வசமாக அனுதினமும் நிறுத்திப்பாரே. 20

முற்றும்

ஞானம் 25

சீரான வுலகத்தோர் மயங்கவேதான்
சிறப்பாக வேதமென்றும் புராணமென்றும்
நேராகக் கட்டிவைத்தான் பலநூலெல்லாம்
நினைவதுவும் மயங்கியவர் நிசமென்றெண்ண
மாரான வாறாகப் பொய்யைச் சொன்னான்
வகையாக வேதவியா சன்றானப்பா
வீரான திரிமூர்த்தி யுத்தாரத்தால்
விதவிதமாய்ச் சாஸ்திரங்கள் பாடினானே. 1

பாடினான் திரிமூர்த்தி தெய்வமென்றும்
பரிவாக மோட்சமது யீவாரென்றும்
நாடியே யவர்தனையும் பூசித்தாக்கால்
நன்மையிகத் திற்செல்வ மீவாரென்றும்
சோடினையா யதுக்கெல்லா முத்தாரங்கள்
சுந்தரம்போற் றானிறுத்தி மாயஞ்செய்து
வாடாமற் றான்வாழ்வீ ரென்றுசொல்லி
மதிமயக்கங் செய்துவிட்ட வரிசைகேளே. 2

கேளடா மூவருட வரிசைசொல்வேன்
கெடியான சிவனுக்கோ ஜாலவித்தை
நாளடா லட்சமது பாடமாகும்
நாரணற்கு விநோதவித்தை லட்சம்பாடம்

நீளடா பிரமனுக்கு அதர்வணத்தில்
நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன் லட்சம்பாடம்
வாளடா யிந்தவித்தை யாலேயப்பா
மதிமயக்கஞ் செய்திடுவார் வையகத்தே. 3

வையகத்தோர் தனைமயக்கிக் கெடுக்கிறார்கள்
வண்மையுடன் கருத்தாவைத் தோணொட்டாமற்
சையோக லீலையிலே மிகுந்தபேர்கள்
தன்மையிலாச் சிவனுக்குத் தேவிரெண்டு
மையல்கொள்ளும் விஷ்ணுவிக்கோ தேவியெட்டு
வண்மையுள்ள பிரமனுக்கோ தேவிமூன்று
ஐயமுள்ள பெண்ணாசை கொண்டேபின்பு
அழிந்தார்கள் மூவருமே அறிவாய்க்கேளே. 4

மூவர்களுந் தெய்வமென்றால் நோக்காடேது
மூடர்களே தரித்திரியக் கொடுமையேது
ஆவதோர் காலமெல்லா முணர்ந்தாலுந்தான்
அவராலே யில்லையடா நோய்தான்தீர்க்கச்
சாவதுதான் நோய்மிகுதி யவர்கட்குண்டு
சண்டாள ரவர்களுட பேச்சையப்பா
நாவுதனிற் சொல்வோர்க்கும் நினைப்போர்க்கெல்லாம்
நன்மையுள்ள சொர்க்கமில்லை நயந்து காணே. 5

காணப்பா மூவருட தந்திரத்தைக்
கருணையுடன் சொல்லுகிறன் காணு காணு
ஆணுவத்தா லவர்களுமே யுலகந்தன்னை
அப்பனே மயக்கியவர் வலைக்குள்ளாக்கி
தானவனாம் பராபரத்தை நினைக்கொட்டாமல்
தாங்களே தெய்வமென்று விநோதஞ்செய்வார்
வீணானபூசையிலே மனமுழன்று
வெம்பியே மாந்தர்களு மாண்டார்பாரே. 6

பாரப்பா யுலகத்திற் பலபேர்சொல்வார்
பராபரத்தைத் தெரிசிப்பார் பரமஞானி
நேரப்பா யுலகத்தோர் தனக்குத்தானும்
நிட்சயமாய்த் திரிமூர்த்தி தெய்வமாகும்
ஆரப்பா இப்படியே சொல்வாரென்று
அறிவில்லாக் குருவயிறு வளர்ப்பான்பாரு
தேரப்பா யெந்நூலைப் பார்த்தபேர்க்குத்
திகட்டாத இகபரமும் சேருங்கேளே. 7

கேளடா அகஸ்தியனே கேளுகேளு
கிருபையுடன் மூவருக்கும் வயதுசொல்வேன்
நாளடா பதினெட்டு யுகந்தானப்பா
நலமாகத் தானிருந்து மாண்டேபோவார்
நீளடா அவர்க்குசிரஞ் சீவிகேளு
நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன் முன்னோமாள்வார்
வாளடா யென்னுடைய வுபதேசங்கள்
மகத்தான செயமாச்சு வண்மைதானே. 8

தானென்ற மூவருக்கும் வயதுயிந்தத்
தகைமையுள்ள கலியுகந்தான் கடாசிதன்னில்
நானென்ற இவர்களுமே மாண்டேபோவார்
நன்மையென்றே அடுத்தோர்கள் வீணாய்ப்போவார்
வானென்ற சதாசிவனும் மகேஸ்பரன்றான்
வண்மையுள்ள யுகநூறில் மாண்டேபோவார்
தேனென்ற சிவன்மனையாள் பராபரையும்
தேகம்விட்டு மாண்டிடுவாள் கேளுகேளே. 9

மாண்டிடுவாள் நானுமந்த யுகத்திற்றானும்
மாண்டிடுவேன் சித்தரெல்லாம் மாண்டேபோயி
ஆண்டகுரு பராபரத்திற் சேர்ந்தேகொள்வார்
அப்பனே யில்வாழ்க்கை சொற்பமாகும்

தூண்டாத சோதியடா யப்பாசொன்னேன்
சொல்லரிது அகண்டவெளி பூரணந்தான்
ஏண்டா நீ யென்னோடே வசனித்தாய்நீ
என்ன சொல்வேன் பராபரத்தின் செயல்தான்பாரே. 10

செயலாக நவக்கிரகம் மாண்டேபோவார்
சிவந்தனியே மனிதருக்குப் பயமேசெய்து
இயல்பாகக் கருத்தரிக்கும் வேளை தன்னில்
இனிமையுறும் நற்கிரகப் பார்வையாகி
நயமாகக் குழந்தையது பிறந்து தானால்
நல்வினையாய்ச் செகமாள்வான் யோகமென்று
உயர்வாகப் பவக்கிரகம் பார்வையானால்
ஒன்றுமில்லாத் தரித்திரிய மென்பார் தானே. 11

தானென்ற இதுவுனக்கு நிசமோவப்பா
தன்மையில்லா மூவர்களும் வகுத்துச் செய்த
ஆணுவமே யல்லாது ஒன்றுமில்லை
அன்பில்லாக் கிரகத்தா லொன்றுமில்லை
தேன்போலே வாழுமிந்த ஆண் பெண் ஜாதி
சேரும்போ தோர்மனதாய்ச் சேர்ந்தாலப்போ
வானென்ற கருத்தரித்துப் பிறந்துதானால்
மகராஜ ஞானியடா செகமாள்வானே. 12

செகந்தனிலே ஆண்மனது சந்தோஷித்துச்
செப்பமுள்ள பெண்ணாளும் விசனித்தேதான்
அகமிருந்தா யிருவருமே சேரச்செய்து
அன்புடனே கருத்தரித்துப் பிள்ளையீன்றால்
சுகமான உத்தமத்தில் மத்தியந்தான்
சொற்பெரிதாய் வாழ்வான்பார் பாதிநாளும்
உகமையுடன் இருவருமே விசனித்தேதான்
உண்மையாய்ச் சேர்ந்துகருத் தரித்தாற்கேளே. 13

கருத்தரித்துப் பிறந்துதென்றால் அவனுக்கேதான்
கருணையில்லா தரித்திரிய மாவான்பாரு
அருந்தமறி வாண்முப்ப தாண்டுமட்டும்
அலக்கழிவில் லாமலவன் விந்துகட்டி
வருமமுடன் தானிருந்து பெண்ணேச்சேர்ந்து
வண்மையுறக் கருத்தரித்துப் பிள்ளையீன்றால்
அருமையுள்ள பிள்ளையது வயதுநூறாம்
அன்புடனே தானிருந்து வாழ்வான்பாரே. 14

பாரப்பா யிளமையிலே பழுத்துதானாற்
பரிவில்லாக் குழந்தைக்கு வயதோதத்து
நேரப்பா யிப்படியே யிருக்கமாந்தர்
நிச்சயமாய்ப் பிரமன்விதி யென்பர்மூடர்
தூரப்பா பாவமென்றும் தருமமென்றும்
சொல்லுவார் மாந்தர்களும் அறிவில்லாமல்
ஆரப்பா அறிந்தார்கள் மூவர்செய்தி
அக்கிரம மாகுமடா யின்னஞ்சொல்வேன். 15

சொல்லுகிறேன் தானதன்மஞ் செய்தீரானாற்
சொர்க்கமுண்டு நரகமில்லை யென்பார்பாரு
வெல்லுகிறே னெனக்குபண மீய்ந்தாலிப்போ
வெகுசுருக்கு மோட்சமது சேர்வாயென்று
நல்லகுண மாயிருப்பார் பொய்யைப்பேசி
நமுப்பியே யேய்த்துப்பணம் வாங்கிப்போவார்
வல்லபமு மில்லையடா அவனாலேதான்
வளமடகச் சொல்லுகிறேன் தெளிவாய்ப்பாரே. 16

பாரப்பா பாவமென்றும் புண்யமென்றும்
பண்பாகச் சொல்வார்கள் நம்பவேண்டாம்
தேரப்பா என்னூலைப் பார்த்தாயானால்
திகட்டாத பேரின்பங் காணலாகும்

ஆரப்பா யிதையறிந்து சொல்லப்போறார்
அப்பனே வுலகத்தோர்க் கீயின்னூலை
நேரப்பா சமுசார வாளிபார்த்தால்
நிகரில்லாச் செல்வமுடன் வாழ்வார்தாமே. 17

வாழ்வார்கள் பராபரத்தைத் தியானித்தாக்கால்
வண்மையுடன் றான்வாழ்வார் செல்வமாக
நீள்வார்கள் வம்மிசங்கள் தழைத்துநன்றாய்
நேர்த்தியுடன் வாழ்ந்துபின்னும் மோட்சஞ்சேர்வார்
தாழ்வான திரிமூர்த்தி மாயஞ்செய்வார்
தளராமற் பூரணத்தில் நாட்டங்கொண்டால்
வீழ்வார்கள் மூவர்களுந் தெரிபட்டோடி
மேன்மையுடன் பிடித்தபிடி விடாதேசொன்னேன். 18

சொன்னனடா பூரணத்தின் கிருபையாலே
தோற்றுமோ வுங்களுக்குச் சுணையுண்டாக
வின்னமில்லா விதியிருந்தாற் கிடைக்குமென்று
வெகுஞானங் கற்றவர்போற் புலம்பவேண்டாம்
தன்னியமா யுங்கள்புத்தி யெங்கேபோச்சு
தான்நடக்கத் தெரிவதுபோ லெண்ணிப்பாரு
தின்னமதா யின்னூலைப் பழித்தாயானால்
தீதாய்நின் வம்மிசங்கள் நாசந்தானே. 19

தானென்ற மூவர்களும் பரத்தைநாடித்
தன்மையுடன் மோட்சமது யீவாரென்று
வானென்ற பூரணத்தை நோக்கிநிற்பாய்
வறுமையுள்ள மூவர்களு முங்களுக்கு
தேனென்ற மோட்சமது யிவரோயீவார்
திறங்கெட்ட மூவர்களும் மறந்தாரப்பா
ஆணுவங்கள் மெத்தவுண்டும் அழிந்தேபோவார்
அப்பனே யிந்நூலைப் பாருபாரே. 20

அப்பனே ஐந்தெழுத்தி லைந்துஞ்சேரும்
ஆத்துமமே பராபரத்திற் சேருஞ்சேரும்
ஒப்பில்லாப் பரபிர்ம வஸ்துவப்பா
ஓகோகோ அண்டபிண்ட சராசரங்கள்
மெய்ப்புடனே அவர்படைத்த தல்லால்வேறே
விதிப்பிர்ம தேவனுமே படைத்தானென்று
நைப்புடனே பொய்சொல்லி வேதந்தோறும்
நாட்டிவிட்டான் மகாதேவ வியாசன்றானே. 21

வேதவியா சன்கட்டை நம்பவேண்டாம்
மேன்மையென்று மூவர்களை வணங்கிவந்தால்
ஆதரவா யுங்களுக்கு வரமீவாரோ
அவராலே யில்லையடா அதிகாரந்தான்
நீதமுடன் கேட்டவர மீவோமென்று
நிசமாக யேய்த்தவர்கள் வலைக்குள்ளாக்கி
சாதகமாய் நெடுகலுமே கெடுத்துப்பின்னும்
தமியோர்கள் மாண்டபின்பு விலகிப்போவர் 22

போவர்களே மூவருட பேச்சைத்தள்ளு
புதுமையுள்ள யென்நூலைப் பார்த்தேதேறு
தேவராம் பராபரமே மெய்யாயென்னில்
திசையெட்டுந் தான்புகழ வாழ்வாயப்பா
ஆவதுதா னவர்செயலா லெல்லாமாச்சு
அப்பனே தானுணர்ந்த அறிவில்நின்று
ஆவலுடன் பராபரமே கெதியென்றெண்ணி
ஐம்புலனை யொடுக்கியனு தினமும்பாரே. 23

பாரப்பா அகண்டவெளி பூரணந்தான்
பராபரத்தின் கிருபையினா லெல்லாமாச்சு
தேரப்பா யிதையறிந்தால் ஞானமாச்சு

செகத்தோர்க்கு ஞானமெல்லாந் தெளிவதாச்சு
காரப்பா வொருநிலையிற் பிடித்துநில்லு
கண்டுகொள்வாய் நினைத்தபடி முடியும்பாரு
ஆரப்பா யிதையறிந்து சொல்லப்போறார்
அப்பனே ரகசியத்தைத் தெளிவாய்ச் சொன்னேன் 24

வெளியாகச் சொல்லிவிட்டே னுலகத்தோர்க்கிவ்
விதமறிந்தா லவன்யோகி யவனேஞானி
சுளிவாக மோட்சமது சேரத்தானே
சுகம்பெறவே மோட்சமது பெறவே வேண்டி
தெளிவாகச் சொல்லி விட்டே னிருபத்தைந்திற்
றேர்ந்துமனந் தான்மகிழ்ந்து வாழச்சொல்லி
வழித்றந்து விட்டனடா அப்பாகேளு
மதிபெருகும் கண்மணியே ஞானம்முற்றே. 25

முற்றும்

ஞானம் 32

காப்பு

ஒழியாத சுழிமுனையி லொடுங்கி நல்ல
உற்றகலை வாசி சிவ யோகத்தேகி
வழியான துறையறிந்து மவுனங்கொண்டு
மகத்தான அண்டவரை முடிமேற்சென்று
தெளிவான ஓங்கார வடிவேல்கொண்டு
தெளிந்துமனத் தறிவாலே தன்னைக்கண்டு
வெளியான பரவெளியிற் றன்னைக் கண்டு
வேதாந்த சத்திசிவ ஆதிகாப்பே. 1

ஆதியிலே பராபரத்திற் பிறந்தசத்தம்
அருவுருவாய் நின்றபர சிவமுமாகிச்
சோதியென்ற சிவனிடமாய்ச் சத்தியாகித்
தொல்லுலகி லெழுவகையாந் தோற்றமாகி
நீதியென்ன அறிவதனால் தானாய் நின்று
நிறைந்தபரி பூரணமாய் நிஷ்களமுமாகிச்
சாதியென்ற சத்திசிவ மருள்தன்னாலே
சண்முகமுங் கணபதியுந் தானுண்டாச்சே. 2

உண்டான சத்திசிவம் ஏகமாகி
உளங்கனிந்து பூரணமாய் நிற்கும்போது
குண்டான மாங்கனியைக் கையில்வாங்கிக்
குமரனுடன் கணபதியைக் குணமாய்ப் பார்த்து
மண்டான கிரிவலமாய் வந்தபேர்க்கு
மாங்கனியைத் தானீவோ மென்றுசொன்னார்
பண்டான கனியறிந்து குமரன்றானும்
பாய்ந்துமயி லேறிகிரி வலஞ்சென்றாரே. 3

சென்றபின்பு கணபதியு மாலோசித்துத்
தீர்க்கமுள்ள மேருகிரி நீர்தானென்று
கண்டவுடன் சிவனுமையாள் பாகந்தன்னைக்
கருத்துடனே சுற்றி வந்து கனியை வாங்கிக்
கொண்டுமந்த சிவனுமையைத் தியானஞ்செய்து
குறியறிந்து நெறிதமக்குள் குருவைப்போற்றி
தின்றுருசி கண்டறிந்து நிற்கும்போது
தீர்க்கமுள்ள கணபதியை வாவென்றாரே. 4

வாவென்றே யெடுத்தணைத்து அருட்பாலீய்ந்து
மகத்தான ஐவருக்கும் பீடமாகி
ஆவென்று மூலமதற் கரசாய்நின்று
ஐந்தெழுத்திற் குயிரான ஆதியாகி
கூவென்ற சத்துசித்த சுத்தமாகிக்
குவிந்தெழுந்த வாசிதிரு தேசியாகிப்
பூவென்ற ஆயிரத்தெண் மலருக்குள்ளே
பொருந்திமனத் தறிவாலே யறிந்துவாழே. 5

இருந்துவா ழென்றுரைத்த வேளை தன்னில்
ஏகாந்த மயில்வீர னெதிரில்வந்து
அருந்தவமாய் நின்றநிலை தன்னைப்பார்த்து
அருமையுள்ள கண்மணியே வாவென்றேதான்
வருந்தியே மாங்கனியொன் றீந்துநல்ல
மகத்தான அண்டரண்ட வரைகள் சுற்றித்
திருந்தியே தீர்க்காயுள் பெற்று வாழ்ந்து
தீர்க்கமுடன் மலைக்கரசா யிருந்துவாழே. 6

வாழென்று சொன்னவுடன் மயில்வீரன்றான்
மகத்தான சிவசக்தி பதமேற்கொண்டு
ஆளென்று மயிலேறிக் கயிலாசத்தை
ஆவலுடன் சுற்றிவரும் போதிலேதான்
சூழென்று இமயகிரி வடபாகத்திற்
சுத்தசித்த மானதபோ தனர்கள்கண்டு
தாள்பணிந்து வணக்கமதாய் நிற்கும்போது
தபோதனர்கள் ரிஷிகளுமே தான்வந்தாரே. 7

வந்தவரைத் தான்பார்த்து வரையில்நிற்க
மகத்தான சற்குருவென் றடிபணிந்து
இந்தமலைச் சாரலிலே வெகுநாளாக
இன்பமுடன் றவஞ்செய்து வாழ்ந்தோமையா
அந்தரமாய் ராட்சதர்க ளண்டிவந்து
அலங்கோலஞ் செய்துமே துரத்துகின்றார்
சுந்தரமா யிருந்து;தவங் காருமென்று
சுத்தசித்த மாய்தவத்தைத் துடங்கினாரே. 8

துடங்கிமன தடங்கிநிலை தன்னைக்காத்துச்
சுத்தமுடன் நின்றுவிளை யாடும்போது
அடங்கிமன மடங்காத அசுராள்தானும்
அஞ்சாம லமும்புசெய்யு மதத்தைப் பார்த்து
திடங்கொண்டு மயிலேறி செவ்வேல்கொண்டு
சினந்துவரு மசுரர்கிளை மாளவென்று
படங்குவிந்து வேல்முனையைத் தியானம்பண்ணிப்
பாயவிட அசுரர்கிளை பறந்துபோச்சே. 9

பறந்துபோய் பலவிதமாய் ரூபங்கொண்டு
பந்திபந்தி யாயசுரர் பறந்து வந்தார்
சிறந்துவந்த சேனைகளை நன்றாய்ப்பார்த்துத்
தீர்க்கமுள்ள மயிலேறித் தெளிந்துநின்று
அறந்தழைக்க வேணுமென்று ஸ்தூலசூட்சம்
அரூபமென்னுங் காரணமாய் ரூபங்கொண்டு
நிரந்தரமாய் வந்ததொரு அசுராள்தன்னை
நீர்த்தூளி செய்துதவ நிலைகொண்டாரே. 10

நிலைகொண்டு நின்றஜெயங் கொண்டசித்தை
நேர்மையுடன் தவஞ்செய்ய முனிவர்கண்டு
கலைகொண்டு மனந்தெளிந்து மகிழ்ச்சியாகிக்
கானமயில் வீரனடி கருதிப்போற்றித்
தலைகொண்டு தாள்பணிந்து அருட்கண்பெற்று
தபோதனரும் ரிஷிகளுமே தான்பணிந்து
சிலைகொண்டு நின்றவடி வேலர்தன்னைத்
தெரிசித்து அவரவர்கள் பதிசென்றாரே. 11

பதிதேடி யவரவர்கள் செல்லும்போது
பத்தியுள்ள அகத்தியமா முனிவர்வந்து
விதியறிந்து அசுரர்கிளை மாளவென்று
வெற்றியுள்ள வடிவேலைத் தியானம்பண்ணி
கெதியறிந்து ஸ்தூலமுடன் சூக்ஷ்மமாகிக்
கிருமையுள்ள காரணமாம் ரூபங்கொண்டு
சதியறிந்து சங்காரஞ் செய்தீரையா
சண்முகமே யென்குருவே சரணந்தானே. 12

சரணமென்ற அகத்தியமா முனியைப் பார்த்துச்
சண்முகமாய் நின்றவடி வேலர்தானும்
தீரணமதாய்த் தானறிந்து நீயாரென்னத்
திருவடியைப் பூசைசெய்யுஞ் சேயனென்றார்
கரணமந்தக் கரணமதாய் வந்ததேதோ
கருணையுடன் வாருமென்று கடாட்சம்நல்கித்
தருணமறிந் துதவுவது தருமமென்று
சங்கையுடன் தான்வந்து வகைசொல்வீரே. 13

சொல்லென்று மயில்வீரன் கேட்கவந்தச்
சோதிமய மானவகத் தீசர்சொல்வார்
சல்லென்று வந்ததொரு அசுராள் தன்னைச்
சண்முகமாய் நின்றவடி வேலுங்கொண்டு
சொல்லென்று சங்காரஞ் செய்தீரந்த
திருவுருவாய் நின்றகா ரணத்தைக்காட்டி
உள்ளென்ற ஆதார ஸ்தூலசூக்ஷ்மம்
உண்மையென்ற காரணமு முரைசெய்வீரே. 14

உரைசெய்வீ ரென்றுசொன்ன வுறுதிகேட்டு
உண்மையென்று மயில்வீரன் உறுதியாகி
நிரைசெய்து எக்கியங்கள் தானுண்டாக்கி
நேமமுடன் அகத்தியமா முனிவாவென்று
அரையறிந்து அருகிருத்தி யோமகுண்டம்
ஆதிமந்திரத்தாலக் கினியுண்டாக்கிப்
பரையறிந்து மந்திரங்கள் ஜெபிக்கும்போது
பூரணமாய்க் கும்பமதில் தானுண்டாச்சே. 15

உண்டான பூரணமாய்க் கும்பம்வாங்கி
உண்மையென்று மாமுனிக்கு அபிஷேகித்து
பண்டான மனதொன்றாய் நிலையைக்கண்டு
பணிந்துஅக மகிழ்ந்துநீ யிருந்துகொண்டு
நன்றான நவக்கிரக மொன்பதுக்கும்
நலமான அனுக்கிரக நிலையுங் காட்டி
குன்றான அனுக்கிரக வாசல்காணக்
குவிந்துமன தறிவதனால் வின்னென்றாணே. 16.

வின்னென்று விசையுடனே முனைநாவுன்ன
மெய்ஞ்ஞான வவ்வாசல் திறக்குமப்போ
கன்னென்ற கபாடவழிக் குள்ளேநின்று
கலையறிந்து வாசியினால் கமலநோக்கி
யுன்னென்று மூலமதில் வங்கென்றுபூரி
யுறுதியென்ற தமரதிற்சிங் கென்றேரேசி
ஒன்னென்று மிப்படியே கொண்டுநின்றால்
யோகமுள்ள தசதீட்சை யுண்மைகாணே. 17

உண்மையுடன் சுழினையிலே வின்னென்றூணி
உறுதியுடன் ஆதார தீட்சைகேளு
பண்மையுடன் ஓங்ரீங்அங் அங்அங்கென்று
பட்சமுடன் பதினாறு உருவேசெய்தால்
தண்மையுடன் கணபதியும்பிரகாசிப்பார்
தானமென்ற சுழினையிலே தன்னைப்பார்த்து
நுண்மையுடன் ஓம்நம சிவயவென்றால்
நோக்குமுன்னே பிரமன்தரி சனமுமாமே. 18

ஆமப்பா சிவயநம சிவய நமவென்று
அதன்பிறகு வயநமசி வய நமசிவா வென்று
தாமப்பா தலைகாலாய் மாறிக்கொண்டு
சங்கையுடன் கால்தலையாய் மாறிக்கொள்ளு
ஆமப்பா நமசிவய நமசிவயவென்று
அதன்பிறகு சிவயநம சிவயநமவென்று
ஓமப்பா நமசிவய வென்றுமாற
உண்மையென்ற ஆதாரஞ் சித்தியாமே. 19

சித்தமுட னைந்தெழுத்தை மைந்தாநீயும்
செம்மையுட னேதலைகால் தலையாய்மாற
சுத்தமுடன் ஆதார தேவதைகள் வந்து
சொன்னபடி யிருதயத்திற் சுகமாய்நிற்பார்
பத்தியுட னிப்படியே தியானம்பண்ணி
பதிவாக விபூதியுத் தளமாய்ப்பூசி
நித்தமுநீ யிப்படியே செய்துநின்றால்
நிலையில்லாத் தூலசடம் நிலைக்கும்பாரே. 20

பாரப்பா கலையறிந்து நிலையில் நின்று
பத்தியுட னாதார சூட்சங்கேளு
நேரப்பா ஓங்கிலி அங்கென்றோது
நிலையறிந்து அங்கிலி நங்கென்றோது
காரப்பா மங்கிலி சிங்கென்றோது
கருணையுடன் சிங்கிலி வங்கென்றோது
சாரப்பா வங்கிலி யங்கொன்றோது
சலுதியாய் அங்கிலி மங்கென்றோதே. 21

ஓதியபின் யங்கிலி உங்கென்றோது
உண்மையுடன் உங்கிலி அங்கென்றோது
நீதியுடன் அங்கிலி மங்கென்றோது
நிலையறிந்து மங்கிலி றீங்கென்றோது
ஆதியுடன் றீங்கிலி ஓமென்றோது
அப்பனே தலைகாலாய் மாறியோது
சோதியுடன் சுழினையிலே மனக்கண்சாற்றிச்
சுத்தமுடன் விபூதியைநீ தரித்துக்கொள்ளே. 22

கொள்ளப்பா விபூதியைநீ தரித்துக்கொண்டு
சுவர்மையுடன் கால்தலையாய் மாறக்கேளு
தெள்ளப்பா ஓங்கிலி றீங்கென்றோது
சித்தசுத்தம் றீங்கிலி மங்கென்றோது
விள்ளப்பா மங்கிலி யங்கென்றோது
விவரமாய்த் தோற்றுமடா செய்கையாவும்
உள்ளப்பா மங்கிலி அங்கென்றோது
உறுதியுடன் அங்கிலி வங்கென்றோதே. 23

ஓதியபின் வங்கிலி சிங்கென்றோது
    உத்தமனே சிங்கிலி மங்கென்றோது
நீதியுடன் மங்கிலி நங்கென்றோது
    நிலையறிந்து நங்கிலி யாங்கென்றோது
சோதியுடன் மங்கிலி ஓமென்றோது
    சுத்தமுடன் ஈராறு தவமுஞ்சித்தி
வீதியென்ற ஆதார மேலாதாரம்
    விண்ணடங்கிக் கண்ணடங்கி மேவி நில்லே. 24

நில்லப்பா கண்ணடங்கி வின்னென்றூணி
    நிலையறிந்து பிராணாயஞ் செய்தால் மைந்தா
கல்லப்பா தேகமது காலனேது
    காலனென்னும் வியாதியெல்லாங் காணாதோடும்
ஒல்லப்பா வாசியது உறுதியாகும்
    ஓதுகின்ற மந்திரமுஞ் சித்தியாகும்
சொல்லப்பா ஸ்தூலமுடன் சூட்சஞ் சொன்னேன்
    துலங்கிநின்ற ஸ்தூலத்தின் சுருக்கங்களே. 25

சுருக்கமுடன் ஆதார ஸ்தூலசூட்சஞ்
    சொன்னபடி பிராணாயஞ் செய்துகொண்டு
உருக்கமுடன் ஜெபதபங்கள் பூசையாவும்
    உண்மையை யுனக்குள்ளே கண்டுதேறி
பெருக்கமுடன் தானிருந்து சீவான்மாவே
    பிரணவம் நின்றபரம் நீருமாகி
நெருக்கியந்த அண்டவெளிக் குள்ளேசென்று
    நேமமுடன் பிராணாயம் நினைவாய்ச் செய்யே. 26

செய்யப்பா பிராணாயாம் நினைவாய்ச்செய்ய
    சிவசிவா கருமானம் செப்பக்கேளு
பொய்யப்பா போகாது பிராணவாய்வு
    பொருந்திநின்று விளையாடும் புதுமைகேளு
பையப்பா சுழினையிலே வின்னென்றூணி
    பதியாக மூலமதில் வங்கென்றுபூரி
மெய்யப்பா சுழினையிலே வின்னென்றூணி
    வேகமுடன் கண்டமதில் அங்கென்றுகும்பே. 27

அங்கென்று கண்டமதில் கும்பித்தேதான்
அசையாது வாசிதிரு வாசிதானும்
செங்கமல மானசுழி பிண்டத்தேறும்
திரும்பியந்த பிண்டமதிற் சென்று வாழும்
சங்கையுடன் தன்னகத்தில் தானேதானாய்
தன்மையுடன் நின்றுவிளை யாடும்வாசி
மங்களமாய் சுழினையிலே வின்னென்றூணி
மார்க்கமுடன் இகபரமாம் யிருந்துகாணே. 28

காணவே சத்தியவள் தியானங்கேளு
கருவாகச் சொல்லுகிறேன் கருத்தாய்க்கேளு
பூணவே யுரைத்திடுவாய் அங்சிங்கென்று
புத்தியுடன் பதினாறு உருவேசெய்து
தோணவே விபூதிது ளிதமேபூசச்
சுத்தமுடன் பராசக்தி நிர்த்தஞ்செய்வாள்
ஊணவே யிப்படியே தியானம்பண்ணி
உண்மையுடன் பிராணாய வுறுதிபாரே. 29

உறுதியுள்ள அகத்தியமா முனியேகேளு
உண்மையுள்ள சக்தியைநீ தியானம்பண்ணி
பருதிமதி சுடரொளிபோல் பஞ்சகர்த்தாள்
பதியறிந்து பிராணாயம் பதிவாய்ச்செய்து
சுருதிபொரு ளானதொரு வொதிகைமேவி
சுகசீல பிராணகலை வாசியேறி
கருதிமன மொன்றாகிச் சுழியில்நின்று
கலகமற்ற அமுதபா னங்கொள்வாயே. 30

பானமென்ற மதியமுத பானங்கொள்ளப்
பரப்பிரம மானசுழி வழியுங்காட்டித்
தானமென்ற ஆதார மேலாதாரந்
தனையறியப் பிராணாயச் சங்கைசொல்லி
ஞானமென்ற நிலைகாட்டி மூலங்காட்டி
நாதாந்த ஆறுமுக நிலையுங்காட்டி
மோனமென்ற வடிவேலின் முனையுங்காட்டி
முனையறிந்து கலைநிறுத்தி முடிமேல்நில்லே. 31

நில்லப்பா சதுரகிரி முடியிற்சென்று
நிலையான பொதிகையிலே வாசமாகி
ஒல்லப்பா தானாகி வின்னென்றூணி
உறுமனதில் நிலைத்ததொரு மந்திரந்தன்னைச்
சொல்லப்பா தியானமுடன் ஜெபிக்கும்போது
சுத்தமுடன் சித்திக்கும் சுகமாய்நின்று
செல்லப்பா அஷ்டாங்க யோகத்தேகிச்
சிவாயகுரு பாதமதில் தெளிவாய்நில்லே. 32

தெளிவான தெளிவதனால் தன்னைக்கண்டு
தீர்க்கமுட னிருந்துதவஞ் செய்வாயென்று
பழியாத வனுக்கிரக வரமுமீந்து
பார்க்கவே மயில்வீரன் வடிவேல்கொண்டு
அழியாத அண்டவரை முடிமேற்சென்று
அஷ்டகிரி பர்வதத்திற் கரசுமாகி
ஒளிவாகி அண்டவெளி யெங்குந்தானாய்
ஓங்கார வடிவேலை யுவந்தான் முற்றே. 33

முற்றிற்று

ஞான விஞ்சை 30

காப்பு

சீரான விராட்பிர்ம ரூபங்காப்பு
செகமெங்குந் தானான நாதன்காப்பு
நேரான நீலகண்டன் பாதங்காப்பு
நேர்மையாம் வாலைமனோ மணியாள்காப்பு
சுரான எட்டெழுத்தும் ஐந்தெழுத்துங்
குணமான மூன்றெழுத்தும் வடிவங்காப்பு
காரானை யாயுதித்த வொற்றைக்கொம்பன்
கணபதியி னிருசரணங் காப்புச்சீரே. 1

சீர்மேவும் வாலையபி ராமிசூலி
திரிபுரைசங் காரிகௌ மாரிவாமி
தார்மேவும் மகிடசங் காரிதுர்க்கை
சாமுண்டி கங்காளி தந்தமைந்தன்
கார்மேவும் அத்திமுக னொற்றைக்கொம்பன்
கருணைதிரு நயனமிகு கமலபாதம்
பார்மேவும் அறுமுகவன் குருமுனிக்குப்
பகர்சர்வ விஞ்சைக்கு ஆதியாமே. 2

ஆமப்பா அகஸ்தியனே சொல்லக்கேளு
அருமையா யிந்தனுட குருவின்மூலம்
தாமப்பா அறுகோணம் முக்கோணத்தைச்
சார்ந்திடமேல் விந்துவிட்டு நடுவேகேளு
நாமப்பா ஐயுமென்று கிறியும்போடு
நலமாமுக் கோணமூன் றிதழும்போடு
தோமப்பா அறுகோணந் தன்னிற்றானும்
சுகமாக சரஹணபவா வென்றுசாத்தே. 3

சாத்தியே அறுகோணந் தன்னிலேதான்
　　சாருமே வட்டமிட்டெட் டிதழும்போடு
மாத்தியே இதற்குமேல் வட்டம்போடு
　　மாறிநின்ற அஞ்சிதழும் வளமாய்ப்போடு
தாத்தியே இதற்குமேல் கோட்டையொன்று
　　தப்பாமற் கீறியே வாசலிட்டு
ஏத்தியே வரவேணு மென்றுபோற்றி
　　யின்பமாய்ச் சண்முகத்தைத் தியானஞ் செய்யே. 4

செய்யப்பா கோட்டையுட வாசல்காலும்
　　சிறப்பாகக் கீழ்வாசல் கணேசன்தானும்
வையப்பா தென்வாசல் நந்திவாசல்
　　வளமான மேல்வாசல் வாசுதேவர்
மெய்யப்பா வயிரவனை வடக்குவாசல்
　　மேன்மையாய் நிறுத்தியே பூசைசெய்தால்
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை அஷ்டகர்மம்
　　புகழாக நொடிக்குள்ளே ஆடுந்தானே. 5

ஆடுமடா பில்லியுடன் பேய்களெல்லாம்
　　அப்பனே வியாதியென்ற தெல்லாமோடும்
பாடுமடா வாக்கதனிற் சோதிநித்தம்
　　பாடமுஞ் சீரடியும் பணிந்துகாண்பாய்
நாடுமடா யிதைப்போலே நிசமதாக
　　நானிலத்தி லென்னைப்போற் சொல்வாருண்டோ
சாடுமடா சரவணத்தின் பூசைதன்னிற்
　　சாதகமா றியந்தவனே ஞானியாவான் 6

சொன்னபடி தப்பாச்சக் கரத்தைக்கீறி
　　சூக்ஷத்திற் பிராணாயம் செய்துகொண்டு
நன்னயமாய் அபானமது பானஞ்செய்து
　　நன்றாகத் தீபமுடன் தூபங்காட்டி

வன்னமுடன் பரிவட்டம் புட்பஞ்சாத்தி
வரிசையாய் பழந்தேங்காய் பலகாரங்கள்
அன்னமுடன் நெய்யுடனே பாலும்வைத்து
அரகரா வென்றுநீ தியானம்மூட்டே. 7

மூட்டப்பா மூலமதின் மந்திரத்தை
மூதண்ட மாயென்னை முன்னேகாண்பாய்
கோட்டிசெயும் மூடருடன் சுவாதேநீ
குமரனே தெய்வமென்று குறித்துப்பாரு
தாட்டிகமாய் உன்னைப்போற் சித்தருண்டோ
தாரணியிற் பேருபெற்ற சித்தனாவாய்
பூட்டதனை வெளியாகத் திறந்துவிட்டேன்
பூதலத்தி லொருவருக்கும் புகலொண்ணாதே. 8

புகலவொண்ணா தென்றசொல்லை நீதான்மைந்தா
புந்திதனி லேயடக்கி வைத்துக் கொள்வாய்
சகலவினை களுமகலும் அறிந்துபாரு
சடாக்ஷரத்தின் பெருமையதை யார்தான் காண்பார்
செகமதனி லிதைக்கண்டோர் வெளிவிடார்கள்
தீவினையும் பேய்வினையுந் தீய்ந்தேபோகும்
சுகமாக வாழ்வாயே கண்டறிந்தாற்
சூட்சமதைச் சொல்லிவிட்டேன் சிவ்வென்றோதே. 9

சிவ்வழலு முருத்திரனு முருகன்முடியானான்
சேவலது புயமாகி மகரநிறமானான்
நவ்வினிய விதிகுமர னிடதுபுயமானான்
நற்சத்தி வடிவேல னசுரரையும்வென்றான்
மவ்வுசிவ் நவ்வென்னுந் திரியாமெழுத்தை
மசிநசி யெனச்செபித்து உருலட்சமாகில்
வெவ்வுணர் வார்போல வினையகலுமிதுதான்
வேல்முருகர் சர்வசங் காரவிஞ்சைமேலே. 10

மேலான கும்பமுனி பெருகவிள்ளும்
வேல்முருகர் சர்வசங் காரவிஞ்சை
வாலாய மாகவொரு பிரம்பிற்பாச்சி
வலமிடந்தோள் சிரசிலுமூன் றட்சரத்தையூன்றி
காலாக வருவேக சூரரையும்வெல்லும்
கனிவுகொண்டு லட்சமுரு செபித்தபேர்க்கு
ஆலால விஷங்களுமே நாஸ்தியாகும்
அதனில்விஞ்சைக் கின்னம்வர லாறுகேளே. 11

கேளுமூன் றெழுத்துருக்கள் பிரம்பிடக்கைக்கொண்டு
கெவுனமுன்னி விபூதிதரித் தெதிரேபார்க்கில்
வாளுருவிக் கொல்லவரு வார்முறிபட்டோடும்
மகாவிஞ்சை தன்னையுமே தகட்டிற்கீறி
நீளுலட்சம் உருஜெபித்து சிரசிலணிவோர்க்கு
நேராக வுண்டையம்பு விலகியோடும்
நாளுலவு மிரவுபகல் சயனிக்கும்போது
ரகசியத்திரி யட்சரத்தை முகத்திலொட்டே. 12

ஒட்டியே துயின்றிடத்திற் கனாக்காணாது
ஊர்ச்சர்ப்பம் தீண்டாது படுத்துறங்கிப்போகும்
முட்டுவயுற் றுதித்தகர்ப்பம் மரித்தால்வெண்ணைப்
முனையறுகால் மந்திரித்துச் சிரம்வயிற்றிற்பூச
அட்டபிள்ளை வெளிப்படுஞ்சா காதுபிள்ளை
யதுவுமே சுகமாகப் பிறக்குந்தானே
தொட்டுருட்டி லெத்தனைபே ருடன்சென்றாலும்
சுண்டைக்கா யளவுகல் லோதிநீயருளே. 13

ஓதியகல் பாகுருமால் முடிந்துகொண்டு
ஊர்ப்பயணம் போகும்போ தொருவருக்கும்
காதுவிடாச் செந்துக்கள் மிதிபடாது
கால்பட்டாற் கடியாது காலைச்சுற்றும்
நீதியில்புண் ணியபுருட னாகக்கேளே
நித்யந்திரி யட்சரத்தை நினைவிலுன்னி
சாதகமாய்க்கோடியுருச் செபித்தபேர்கள்
தானிருக்கு மூர்தனிலே விஷமண்டாதே. 14

அண்டாது யேவல்பில்லி சூனியங்கள்
அனுகாது நாவேறுங் கண்ணேறுங்சுட
மிண்டான பேர்களும்நல் வார்த்தைசொல்வார்
விரைந்துவரைந் தெந்திரத்தைச் சிரசிலணிவோர்க்குப்
பண்டான வினைராச பிளவைவீக்கம்
படுபருவன் சிரங்குஷ்டம் பெருவியாதிக்கே
விண்டான எண்ணெய்ஜலம் விபூதிபிரம்பாலே
வியாதியெல்லாம் மாரணமூன் றெழுத்தினாலே. 15

எழுத்தெனுமூன் றட்சரத்தின் விஞ்சையின்னும்
இயம்பவே குறுமுனியை நோக்கிவேலர்
வழுத்தவிது சர்வசங் காரதிரியெழுத்தை
மவுனமுன்னி வட்டஞ்செய் துருப்பெருக்கினோர்கள்
கழுத்துவாய் செவிகன்னம் நெஞ்சுகுய்யம்
கடிதடமி லிங்கமங்கை கால்களோடு
தழுத்தசிகை சிரசில்ரணங் கண்டமாலை
சற்குருவை நினைந்துகொண்டு பிரம்பால்நீவே. 16

நீவியே பூதிசல முந்தரித்து
நிதமிருபோ துட்கொள்ள எட்டுநாளிற்
பாவியருக் கானாலும் நாஸ்தியாகும்
பழவினைக் சுவரானாலும் நாஸ்தியாகும்
மாவலுவாம் சடாமுனியும் பிர்மராக்ஷதையும்
மந்திரமா வாதிகட்கு வணங்காப்பேயும்
மேவியகெந் துக்கிரகம் வேதாளக்கிரகம்
மிகஎச்சுக் கிரகம்நவக் கிரககுய்யக்கிரகம் 17

கிரகசௌ மாங்கிரகம் அகோரக்கிரகம்
கிளர்சந்தி யாக்கிரகம் சொலுமாலைக்கிரகம்
சர்வதுட்டக் கிரகங்கள் தொட்டிருந்தால்
தந்தமது கடித்திருந்த வண்டருக்குந்தானே
வெருவிவிழித் திடுங்கண்ணை மெருட்டிப் பார்த்து
மேல்விழுந் தாற்றவருங் குறியைக் கண்டு
மருவியமூ விஞ்சையுரு சலம்சிரசிற்சொரிந்து
மந்திரநீரைப் பிரம்பினால் உச்சியிலே தட்டே. 18

தட்டியே ஆயிரத்தெட் டுருச்செபித்துச்
சங்கார விபூதியினா லெரியும்போது
சுட்டிடுந்தீ வட்டிகொண்டு கொளுத்தினாற்போற்
சோர்ந்ததது நடுநடுங்கிப் போறேன்போறேன்
விட்டிடையா வெகுநாளாய்க் காத்தோமிந்த
வேளையஞ்சு மரக்கால்நீர் விரைந்துதாரும்
திட்டமாய்ச் சாப்பிட்டுப் போரேனென்று
சென்றதற்கு அடையாளம் செப்பக்கேளே. 19

செப்புகிறேன் சிதம்பரசக் கரத்தினாலே
தேகமெல்லாங் கட்டுண்டு தியங்கினேனே
தப்புரைசொல் லேனிதோ போறேனீசன்
தன்மேலே ஆணையிட்டுப் போறேனென்று
அப்படியே போனதற்குச் சோதனைகள்கேளு
அருகிருந்த மரத்தினூட கொம்பினூடும்
ஒப்பெரிய பெரும்பாறை அம்மிதூக்கிப்
பேசாமல் வெருண்டுபயந் தோடுந்தானே. 20

ஓடுமொரு முயல்கண்டன் பிரமகண்டன்
உடைக்குழியாம் குமரகண்டன் மகரகண்டன்
நீடுமொரு கருமத்தால் வரும்வியாதிக்கே
நிதம்பஞ்ச கவ்யங்கோமூத் திரத்தினாலும்
கூடுமொரு சங்கார மாயிரமுஞ்செய்து
குறையாமல் நிதமுமரை மண்டலமுட்கொடுத்தால்
நாடுமொரு வலிப்பகலும் வலுப்புக்கெல்லாம்
ராஜனாம் முயல்கண்டன் வலிதுதானே. 21

வலிதாகப் போகாட்டால் யீசன்கோலம்
மனத்திலுன்னி விரித்தசடை வீரப்பல்லும்
நலிவான மகரகுண் டலமுமூன்று
நயனமுரு ரோமங்கள் அளவோயில்லை
புலியாடை யுடுத்திமழு மான்கரத்திலேந்திப்
பூங்கொன்றை மாலையது புனைந்திருக்கக்
கெலியான பரமனென்று சிந்தையெண்ணிக்
கேசரிமேல் மூலத்தை வைத்துத் தானே. 22

தானேநீ றுத்தளமா யணிந்துகொண்டு
தான்சிவமாய் முயலகநோய் பிடித்தான்றனை
ஊனென்ற முச்சூட்ச மூன்றெழுத்தையுன்னி
உதைத்துருக்கள் பிரம்பினா லடிக்கநாஸ்தி
கானாறு மும்மாதம் பிடித்தபேர்க்குக்
காராவின் பால்நெய்தே னொன்றாய்க்கூட்டிக்
கேரான சங்காரம் நூறுபத்துச் செபித்துக்
கொடுக்கவொரு திங்களுக்குட் குணமாய்ப்போமே. 23

போகாத சுரம்வந்து பிடித்துதானாற்
புடைக்குமுறப் புறத்தில்நீ றதைப்பரப்பி
வாகான சக்கரமுன் றட்சரத்தைவரைந்து
வகைதுகையா யிரங்களுருச் செபித்துநீறணிந்து
நாகான பிரம்பையவன் நெற்றியிலேதட்டி
நல்லுருவா யிரம்ஜெபிக்க நழுவவிடும் வெப்பு
சாகாத மூலிமூன் றெழுத்தைச்செப்பு
தகட்டிலே வரந்தணிய குளிர்சுரமும்விடுமே. 24

விட்டுவிடா தாந்திரிகம் வாயில்விட்ட சன்னி
மிகுத்தசித்து விப்பிரம கண்டகமாஞ்சன்னி
சட்டமுள்ள கெம்பீரச் சன்னிருத்ரசன்னி
சந்தீகச் சன்னிமுதல் பதிமூன்றுக்கும்
திட்டமுள்ள சிதம்பரமூன் றெழுத்தினையேயொட்டித்
தேனிலுருவச் செபித்தருளச் சன்னியெல்லாம்நாஸ்தி
கொட்டுடுக்கு தவுண்டைபே ரிகைமத்தாளம்
கூறுபல வாத்தியாங்கள் கிழியத்தானே. 25

கிழியுமூன் றட்சரத்தை முகத்திலொட்டிக்
கிளருமுருச் செபிக்கையிலே கிழிந்துபோகும்
தளருகின்ற மலடியற்குப் புத்ரனுண்டாம்
தனிப்பசுவின் நெய்யிலுருச் செபித்துத் தானே

இளகுமொரு மாசமுண்டாற் கற்பமுண்டாம்
இனியநெய் மூன்றுநா ளுருச்செபித்துப்
பழகுதிங்கட் கொருபடியாம் மூன்றுதிங்கள்
பகர்ந்துண்டாற் கர்ப்பஞ்சேய் பாரில்பெறுவாரே. 26

வாரேறு கொங்கையர்கள் மலடியானால்
மந்திரத்தாற் பஞ்சகவ்வியம் உருச்செபித்து
நேராகச் செல்லுமண் டலமுண்டோர்க்கு
நிமிஷமிது கைகண்ட அவிழ்தசித்தி
சீராக பச்சைமஞ்சள் அரைத்துத்தில்லைத்
திரியெழுத்தை யுச்சரித் திரண்டுமாதம்
ஏராகக் குளிக்கவுடன் கற்பமுண்டாம்
இளிமூன்றும் பதிமூன்றும் பெறுவார்தானே. 27

மூன்றெழுத்தின் மகிமையிது பிரணவத்தின்கட்டாம்
மோனமொரு ரீங்கார விஞ்சைமுகத்தொட்டி
தோன்றிடுமே ரணகளத்தில் மருவலர்கள் சுவடித்
தொடுத்தவுண்டை அம்புமுதல் விலகியோடும்
கான்றிரியட் சரத்தையுள்ளிச் செபிக்கும்போது
கண்ணெதிரே மாப்பதுமங் காட்டுங்காட்டும்
மீன்றிகழு முயர்பொதிகை கும்பமுனிகேட்க
வேலரனுக் கிரகஞ்செய் விஞ்சையுண்மையருளே. 28

அருளுகின்ற விஞ்சைதான் ஆருக்கானால்
அரன்மாலைப் பணிந்ததன்மை அறிவுள்ளோர்க்கு
குருவின்விசு வாசமுடன் நன்றி மறவார்க்குக்
குணமிகுந்த பெரியோர்க்கும் சுறலாகும்
மருளுடைய மனத்தோர்க்கும் வஞ்சநெஞ்சலோபர்
மாதர்மே லிச்சைவைத்து வணங்குவோர்க்கு
பொருளளித்து உயிர்வதைசெய் கல்நெஞ்சோர்க்கும்
பொன்கோடி யீந்தாலும் புகலொண்ணாதே. 29

உச்சத்தில் மகாரமாகி உயர்நடு சிகாரமாகிப்
பிச்சத்தில் நகாரமாகிப் பிறைவட்டஞ் சூலஞ்செய்து
மெய்ச்சித்த சித்தரெல்லாம் விஷந்தனை மீட்கவேண்டிப்
பச்சத்தாற் றியானஞ்செய்யப் பறந்திடும் விஷங்கடானே. 30

முற்றும்

ஞான மந்திரம் 6

வசிவசி யென்றுநித்தம் செபித்தாயாகில்
மகத்தான சகலசௌ பாக்கிய முண்டாம்
நசிநசி யென்றுநித்தம் செபித்தாயாகில்
நலமில்லாச் சகலவினை நாடாதோடும்
மசிமசி யென்றுநித்தம் செபித்தாயாகில்
மகத்தான கசமுதலாய் ரோகந்தீரும்
கசிகசி யென்றுநித்தஞ் செபித்தாயாகில்
தனத்தெழுந்த சிலந்திபுண் கறைந்துபோமே. 1

போமப்பா அடங்கிலிசிவ சீசீயென்ன
வொல்லாத மிருகமெல்லா மோடிப்போகும்
ஆமப்பா ஐயுஞ்சவ்வும் கிலிவாவென்ன
அடங்காத மிருகமெல்லா ஓடிப்போகும்
ஓமப்பா கிலியும்சவ்வும் ராங்ரங்கென்ன
உத்தமனே பக்ஷியெல்லா மொடுங்கிநிற்கும்
தாமப்பா நிலையறிந்து தியானஞ்செய்யத்
தானவனா யிருந்துசித்து மாடலாமே. 2

இருந்துநிலை தனையறிந்து யோகஞ்செய்ய
ஏகாந்த மாமுனியே யொன்றுகேளு
வருந்திநின்ற மிருகமெல்லாம் வசியமாகும்
மார்க்கமுடன் மந்திரந்தா னொன்றுகேளு
அருந்தவமாய்ச் சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு
அக்குஅக்கு யென்றுநித்தம் அழுத்தியூது
பரிந்தாவா மிருகமெல்லாம் அசந்துபோகும்
பாலகனே சுழிமுனையிற் பதிவாய்நில்லே. 3

பதிவான விஷங்களெல்லாந் தீருதற்குப்
பாலகனே மந்திரந்தா னொன்றுகேளு
கெதியான அட்சரந்தான் சீசிங்சீ நசிநசியென்று
கிருபையுடன் பதினாறு உருவேசெய்து
மதியான விபூதியைநீ கடாக்ஷித்தாக்கால்
மகத்தான விஷங்களெல்லாம் மாண்டுபோகும்
விதியாளி யானதினாற் சொன்னேன்மைந்தா
வெகுவிதமாய் அவரவர்கள் ஜெபித்தார்தானே. 4

செவிப்பதற்கு வெகுசுருக்கு மைந்தாகேளு
செலமதிலே தான்ஜெபித்துக் கொடுக்கலாகும்
தவிப்பகலக் குளைப்பார்வை பார்க்கலாகும்
தகனினைந்து மந்திரத்தைச் செபிக்கலாகும்
குவிப்பான சிலந்திமுதல் வீக்கத்திற்கும்
குணமாகும் வெண்ணையிலே தியானம்பண்ணு
கவிப்பான விஷமுதலாம் சில்விஷங்கள்
காணாம லோடுதற்குக் கருவைக்கேளே. 5

கருவான மூலிகைதான் தும்பைவேந்தன்
கடிசான மேனியுடன் மூன்றுங்கூட்டி
உருவான நவச்சாரங் கொஞ்சங்கூட்டி
உத்தமனே கசக்கியந்த நயனத்தூட்டு
ப்ெரிதான விஷங்களது தலைமேற்கொண்டால்
பிழிந்தவுடன் ஓடுமடா பிணமானாலும்
விரிவான பசாசு முதல் ஜன்னிக்கெல்லாம்
விபரமுள்ள நசியமதால் விட்டுப்போமே. 6

முற்றும்

தேவிஞான தெரிசனம் 10

அம்பரையே அகண்டமே ஆதித்தாயே
ஆதியந்த மில்லாத அம்மா அம்மா
தம்பரையே சமரசமே ஞானதேவி
சச்சிதா னந்தவெளித் தாயேதாயே
நம்பரையே நாதாக்கள் கருணைவாழ்வே
நானென்றும் நீயென்றும் இல்லாதாளே
உம்பரையே உம்பரரி யயற்குமெட்டா
ஓங்காரங் கடந்துநின்ற வொளியேயென்னே. 1

ஒளியாகி வெளியாகி யுருவமாகி
யொன்றாகி யிரண்டாகிச் சகலமாகி
வளியாகி யொளியாகி வானுமாகி
மவுனமுற்ற யோகமுதல் ஞானமாகித்
தெளிவாகித் தெளிவினுள்ளே தெளிவுமாகிச்
சித்தர்முதல் ரிஷிகளுடன் மனமுமாகிக்
களியாகிச் சுழியாகி மேல்கீழாகிக்
கண்கொள்ளாப் பூரணமே யென்றுபோற்றே. 2

போற்றியவள் கருணைகொண்டு மேலே பார்க்கிற்
புகழான சத்துசித்தா னந்தங்காணும்
சாற்றியதிற் சேதனசே தனமாய்நின்ற
சச்சிதா னந்தபூ ரணமுந்தோன்றும்
மாற்றியதோர் பலவந்த ரூபமாகி
வாகான வுள்ளோடு புறம்புமாகி
ஏற்றியதோ ரொன்றாகி யநேகமாகி
ஏகாந்த நிர்மலத்தி யென்றுகாணே. 3

காணப்பா சத்தியஞ்சத் தியமுமாகிக்
கைவிட்ட விரண்டுமற்றுக் கருணையாகிப்
பூணப்பா சத்தாகிச் சித்துமாகிப்
புகழான வானந்த மயமுமாகி
ஊணப்பா நித்தசுத்தப் புத்தமாகி
ஓங்கிநின்ற நீர்மலத்தி னொளியுமாகி
ஆணப்பா பரைகடந்த வெளியுமாகி
யாதியந்த மில்லாத வடிவமாமே. 4

வடிவாகி முடிவாகி மாலுங்காணா
மன்னுயிர்க்குள் நிறைந்துநின்ற மயமுமாகி
முடிவாகி நானாகி நீயுமாகி
மூச்சாகி மூச்சற்ற பொருளுமாகி
நெடிவாகி வானாகி வானுந்தாண்டி
நிறைந்துநின்ற அகண்டமுமாய் நினைவுமாகி
விடிவாகி யட்சயமாய் ரவிமதியுமாகி
விளங்கிநின்ற வானந்தப் பொருளுமாமே. 5

பொருளான வேதாந்தம் சித்தாந்தமாகிப்
புகழ்ந்துநின்ற சமரசத்தின் போக்குமாகி
அருளாகிச் சித்தாகி ரூபமாகி
அளவற்ற சித்தர்களுக் கரூபமாகி
மருளாகி மோட்சமுந்தற் பரமுமாகி
வாரிதியாய் வையகமாய்ப் பரமுமாகி
இருளாகி யொளியாகி வெளியுமாகி
யேத்தரிய பூரணமா யிருந்தவாறே. 6

பூரணமாய்க் காரணமாய்ப் புத்தியாகிப்
போக்காகி வரவாகிப் புகழ்ந்தேயெங்கும்
காரணமாய் நிற்குணமாய்க் கருணைதானாய்
கரசரண தேகமொரு கருத்துமாகி

வாரணமா யதுவாகி யிதுவுமாகி
மருவியபின் னதுவுமற்ற யிதுவுமற்றுத்
தோரணமா யண்டமுதற் பதமுமாகிச்
சொல்லாகி குறியாகி நின்றவாறே. 7

குறியாகி வேதாந்தஞ் சாட்சியாகிக்
கூடுகிற மனமாகி யதுவுந்தாண்டி
நெறியாகி வைம்பூத சூட்சமாகி
நேரான திரோதாயிக் குள்ளுமாகிச்
சரியாகி நாதவிந்து களையுமாகிச்
சகலவுயிர் காலமுமாய்த் தான்தானாகிப்
பிரிவாகி யெட்டாகி நாலுமாகிப்
பேரொளியாய்ச் சித்தொளியாய் நிற்கும்பாரே. 8

பாரப்பா சத்தத்துட் சித்தமற்றுப்
பரிவான வானந்த வயமுமற்று
நேரப்பா மத்தியற்று மயக்கமற்று
நினைக்கின்ற சங்கற்ப விகற்பமற்றுச்
சேரப்பா யலைய வாரிதியாய்நின்று
செலமெல்லாம் பூரணமாய்ப் பொங்கித்தானும்
காரப்பா சிலந்தியுட நூலும்போலே
கைவிட்ட சூத்திரமாய்க் கலந்துதானே. 9

கலந்துநின்ற வுலகமெலா மிறுதிதானாய்க்
காத்துயிரை வளர்க்கிறதோர் கருணைதானாய்
அலந்துநின்ற வறுமையுங்கா மியமுமாகி
அநேகவித மாகிநின்ற குணமுமாகிப்
புலந்துநின்ற கோளாகி நோயுமாகிப்
புவனத்தே நவலோகப் பொன்னுமாகி
மலந்துநின்ற பொய்யாகி மெய்யுமாகி
மாயமுமாய் ஞானமுமாய் வந்தவாறே. 10

ஞானம் 33

சீர்மேவும் முப்பொருளு மொன்றதான
　　சிறந்தபரா பரத்தினுட அடியில்நின்று
பார்வளருங் கேசரத்தி லாடந்தன்னிற்
　　பஞ்சகெணந் தன்னையுந்தா னொன்றாய்ச்சேர்த்துக்
கார்வளருஞ் சிவகெங்கை தன்னில்மூழ்கி
　　கங்குல்பக லற்றவிடங் கடந்தப்பாலே
தார்வளருங் குண்டலியாந் தீர்த்தமான
　　தந்தியையும் பணிந்துமிகச் சாத்துவோமே. 1

சாத்துகிறேன் பெருநூலா யிரந்தான்சொன்னேன்
　　சத்தியமாய்க் குறுக்கியைஞ் நூறுஞ்சொன்னேன்
வாத்தியே அதைக்குறுக்கி யிறுநூறுமைந்தா
　　வார்க்கமுள்ள கற்பமெல்லாம் மகிழ்ந்துசொன்னேன்
போத்தியே இருநூறைக் குறுக்கித்தானும்
　　புத்திரனே நூறமாப் புகழ்ந்து சொன்னேன்
மாத்திலையு மதிகமடா யிந்தநூலில்
　　மனமகிழ்ந்து மவுனமெல்லாங் கண்டுபாரே. 2

பாரடா யோகமுடன் மவுனந்தானும்
　　பாலகனே வாதமுடன் வைத்யந்தானும்
ஆரடா அஞ்சனமுந் திலதப்போக்கும்
　　அப்பனே மறைப்போடு கெவுனமார்க்கம்
நேரடா யிதுவெல்லாம் வெளியதாக
　　நிகழ்த்துகிறேன் மனமகிழ்ந்து நேர்மையாகக்
கூரடா அகத்தியமா முனியேகேளு
　　கோபமுற்றுப் பூரணத்தின் குறியைப்பாரே. 3

பாரப்பா சாகாத காலைப்பாரு
    பாலகனே வேகாத தலையைக் காணு
ஆரப்பா சொல்வார்க ளடிமுடியை
    அகஸ்தியனே உந்தனக்கே அருளேசெய்வேன்
வீரப்பா தானடங்கிக் காலைக்கண்டு
    வெட்டவெளி யானபரா பரத்தினூடே
சாரப்பா அனுவாசற் குள்ளேசென்று
    சாதகமா யனுதினமும் நிறுத்திக்காணே. 4

காணப்பா பராபரத்தி னடியைக்கேளு
    கண்டுபார் கண்மூக்கு மத்திதன்னில்
தோணப்பா ஒருகாலை யுயரத்தாக்கித்
    தொந்தோமென் றாடிநிற்குந் தூரியந்தன்னில்
ஆணப்பா அண்ணாக்கு மரத்துக்கப்பால்
    ஆதிவஸ்தின் சிரசுநிற்கும் அறிந்துபாரு
வீணப்பா திரிந்துமிக அலைந்திடாமல்
    வேகாத தலையிதுவாம் விரும்பிப்பாரே. 5

விரும்பியே அண்டவுச்சி நடுவிலே தான்
    மேல்நோக்கிப் பாய்ந்திடவே வெளியதாகும்
திரும்பியே போகாது வாசிதானுந்
    திரையேழு மதியாலே யெரிந்துபோகுங்
கரும்பிலையும் ருசினையடா மதுவுண்டாகுங்
    கால்மாறி யிருசுடரை ஒன்றதாக்கிச்
சுரும்பெனவே ஒருமனதாய் நிறுத்திக்கொண்டு
    சுத்தசலந் தன்னிலையு மூழ்கிப்பாரே. 6

பாரப்பா அண்டவுச்சி மேருதன்னிற்
    பரிதிமதி சுடர்மூன்றுஞ் சுத்தியாடும்
ஆரப்பா நட்சேத்ரக் கிரகமொன்பான்
    அடுக்கடுக்காய்ப் பதினாலு லோகமெல்லாம்

நேரப்பா நிறைந்திருக்கும் பாதந்தன்னில்
நிற்பதினா லதினுடைய நேர்மையாலே
வீரப்பா பதினாலு தலமுண்டாக
வீற்றிருக்கும் அண்டவுச்சி வெளியிதாமே. 7

தாமென்ற சொல்லற்றுப் பிர்மந்தன்னிற்
சார்த்துமிக அனுதினமுந் தவமேசெய்து
ஓமென்ற பிரணவமே அண்டவுச்சி
உத்தமனே ஆதிமகா மூலமாகும்
ஆமென்ற அகாரமுடன் உகாரங்கண்டு
அருளான அருளையுந்தா னடுத்துச்சென்று
நாமென்ற சொல்லற்று மேருவிற்சென்று
நந்திதனி லேயிருந்து நாட்டுவாயே. 8

நாட்டியே பார்த்திடுவாய் ஊழிமட்டும்
நலமாக அணுநேரந் தவறிடாமற்
பூட்டியே யிருக்கவே சட்டைதள்ளும்
பொறிகளைந்தும் ஒன்றாகிப் போதமாகுங்
காட்டியே திரியாதே யிந்தநூலைக்
கதிர்போலே அவர்தேகங் காந்திமீறும்
பாட்டிலே சொன்னதென்று யெண்ணவேண்டாம்
பாலகனே கவனம்வைத்து யிந்நூல்பாரே. 9

பாரப்பா ஆதியிலே பராபரமும்
பாலகனே முக்குணத்தைப் படைக்கும்போது
ஆரப்பா மூவரென்று நாமமாச்சு
ஆதிசக்தி அதின்பேரில் நாட்டமாகி
நேரப்பா சமுத்திரங்கள் பூமிதானும்
நிலையான நட்சேத்ரம் பொறிகளைந்தும்
சீரப்பா ரவியோடு மதியுமாகிச்
சிறந்திடவே சீவசெந்து அநேகந்தானே. 10

தானென்ற ஐந்துவகை யோனியாச்சு
சத்தியமா யேழுவகைத் தோற்றமாச்சு
ஊனென்ற மலைகாடு பூண்டுபற்கள்
ஓகோகோ அனந்தமடா தெய்வமாச்சு
கோனென்ற குருக்களென்றுஞ் சீடரென்றுங்
கொடியமறை வேதமென்றுங் குணமுண்டாகி
தேனென்றும் உயிர்தோறும் பிர்மந்தானுஞ்
சிவனுக்குச் சாட்சியா யிருந்தவாறே. 11

வாறான பிர்மமே ஒன்றதனை
வலுமைதனை யறியாம லுலகந்தன்னிற்
சீரான தெய்வமென்றும் பூதமென்றுஞ்
செகந்தனிலே அனந்தமடா தீர்த்தமென்றுங்
ஸறாகப் பூசையென்றுங் குருக்களென்றுங்
கொடியமறை வேதமென்றும் புராணமென்றும்
வீறாக நாகமென்றும் உலகத்தோர்கள்
வெவ்வேறாய் நினைத்ததினாற் பிறவியாச்சே. 12

ஆச்சப்பா செய்கையெல்லாம் பிர்மமென்றும்
அவனியிலே தெரியாமல் மதங்கள்பேசி
நீச்சப்பா அறிந்தார்கள் லோகத்தோர்கள்
நிலையறிந்த பெரியோரைக் கோடிக்கொன்று
வீச்சப்பா அவனன்றி அணுத்தானுண்டோ
வீராண்மை உங்களுக்கு வருவதேது
மூச்சப்பா அடங்கிநின்ற முதலைப்பாரு
முத்திக்கு வித்தான முனையைக்காணே. 13

காணப்பா விந்துவிலே முளைத்தமுளை
கண்டறிந்து பார்த்தவர்க்கே மவுனமாகுந்
தோணப்பா யெங்கெங்கும் நிறைந்துநின்று
துன்பமற்றுப் பேரின்பந் துடர்ந்துகூடும்

வீணப்பா சமுசாரத் துக்கத்தாலே
விந்துவிலே முளைத்ததொரு முளையனான
ஆணப்பா பெண்ணாகி அலியுமாகி
அடங்கிநின்ற சுஹற்றுவனா ரருளைப்பாரே. 14
அருளான அருளறிந்து யிருளைநீக்கி
ஆறுமுக வேலனென்று அருளும்பெற்று
திருவான உச்சியின்மே லடங்கிநின்று
சீவாத்மா தங்களுக்குச் சாட்சியாகிக்
குருவாகி லோகமெல்லாந் தானாய்நின்று
குன்றுமலைத் துளைத்துமிகக் குகனுமாகித்
தருவாகி யுருவாகித் தந்தியாகிச்
சாகாத காலாகித் தலையுமாச்சே. 15
ஆச்சப்பா மணியாகி வொளியுமாகி
அரனாருக் குதேபச மருளச்செய்தேன்
பேச்சப்பா தேவனுக்குத் தேவனாகிப்
பின்கலையும் முன்கலையும் பிரிவுமானேன்
வீச்சப்பா செந்தியிலே யிருந்துவாழ்ந்தேன்
வெட்டாத சக்கரத்தின் பேருங்கொண்டேன்
நீச்சப்பா மாயையல பேதமானேன்
நிலையான அசுரர்தன்னை வதைத்தேன்பாரே. 16
பாரடா கேசரத்தி லிருந்துகொண்டு
பன்னிரெண்டு முகத்தினுட வன்னியாலே
ஆரடா செந்தீயைப் பார்க்கும்போது
ஆகாச கெங்கையுட அமுதமுண்டேன்
நேரடா நிருவிகற்ப சமாதியாகி
நெற்றிக்கண் பார்வையினால் நிலைத்ததாலே
வீரடா அடங்கிமிகக் கெவுனமாகி
வேலெடுத்து வீதிசுத்தி வந்தேன்காணே. 17

காணப்பா ரவிமதியுஞ் சுடர்மூன்றாலே
கால்வாங்கி விந்துவிலே யிருந்துகொண்டு
தோணப்பா சஞ்சார சமாதியாகித்
துரியமா தீதமதிற் றுலங்கிவாழ்ந்து
வீணப்பா காலமதைப் போக்கிடாமல்
வேலிருக்கு மிடந்தனிலே மிகவேசென்று
நாணப்பா நாற்பத்து முக்கோணத்தில்
நந்தியுட பார்வையினால் நாட்டம்பாரே. 18

பாரேநீ வேசையர்மே லாசையற்றுப்
பலநூலைத் தள்ளியே பரத்தில்மேவி
ஆரேநீ அகாரமொடு உகாரஞ்சேர்த்து
அண்டத்திற் றானேறி யருளும்பெற்று
ஊரேநீ உலகத்தா ராசையற்று
ஓமுடிந்த பட்டணத்தி லொடுங்கிவாழ்ந்து
சீரேநீ சாகாத மல ரைச்சாத்திச்
சீறுவீடு தனைநோக்கிச் செபந்தான்செய்யே. 19

செய்யப்பா பலகாலம் மனதொன்றாகித்
திருவாசி தனைப்பூட்டிச் செபந்தான்செய்ய
மெய்யப்பா வுன்தேக மழியாதையா
மெய்ஞ்ஞான தீபமென்ற வெளிச்சத்தாலே
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை மவுனம்பாரு
பூலோகத் தாருடன்போ ராடவேண்டாம்
கையப்பா கால்மாறி வாசிபூட்டிக்
கண்மூக்கு மத்தியிலே சுருதிப்பாரே. 20

பாரடா உப்புவகை யெட்டுமொன்றாய்ப்
பாலகனே சுத்தசிவந் தன்னிலேதான்
ஆரடா கரைத்ததையுந் தெளியவைத்து
அப்பனே யிருத்திடுவாய் பாண்டத்துள்ளே

நேரடா அடுப்பேற்றிக் கணேசன்றன்னை
நீமகனே பூசைசெய்து நினைவாய்க்காச்சு
வீரடா உப்பதுதான் வெளுப்பதாகும்
வேகமுடன் பத்துமுறை காச்சுகாச்சே. 21
காச்சியடா உப்பதனைப் பார்க்கும்போது
கடுங்கார உப்பதுதான் வெளுப்பதாகும்
தாச்சியடா வையாம லருக்கன்பாலாற்
சாமமுந்தான் நாலுமட்டு மரைத்துச்சேரு
வாச்சுதடா வில்லைசெய்து உலரவைத்து
வளமான பழச்சாற்றாற் பின்னுமாட்டி
ஆச்சுதடா உலரவைத்துப் புடத்திற்போடு
அழகான சுண்ணமடா கட்டாந்தானே. 22
தானென்ற கண்ணமதை யெடுத்துமைந்தா
சத்தியமாய்த் தில்லைப்பால் மாதளஞ்சார்
கோனென்ற குமரியுட சாறும்விட்டுக்
கூறுகிறே னொருசாம மரைத்துக்கொண்டு
தேனென்ற வில்லைசெய்து உலரவைத்து
ஸ்ரீநமசி வயவென்று ஜெபமேசெய்து
நானென்ற ஆணுவமும் போக்கித்தானும்
நலமான குக்குடத்திற் புடந்தான்போடே. 23
போடப்பா ஆறவைத்து எடுத்துப்பாரு
புத்திரனே செந்தூரங் காந்திமீறும்
ஆடப்பா வேதையெல்லாங் கைக்குள்ளாகும்
அப்பனே காயசித்தி அதீதமாகும்
தேடப்பா உப்பினுட வித்தைதன்னைச்
சிவப்ரகாசந் தனையறிந்தாற் சித்தியாகும்
நாடப்பா முக்கோண வீட்டினுள்ளே
நந்தியுட கொலுவிருப்பு நடனம்பாரே. 24

பாரப்பா கேசரத்தி லிருந்துகொண்டு
பஞ்சவர்ணப் பரிதனிலே பாயும்போது
ஆரப்பா அண்டமுட்டி வுயரத்தூக்கும்
அப்பனே காயசித்தி அதீதமாகும்
நேரப்பா கெவுனமணி கட்டிப்போகும்
நிமிஷத்திற் றொழிலெல்லாம் நிமைக்குமுன்னே
வீரப்பா ஆடுமடா வேகமாக
விட்டகுறை தொட்டகுறை தெரியுந்தானே. 25

தெரியுமடா அந்தரங்க மானவுண்மை
தீராத வினைகளெல்லா முன்னைக்கண்டால்
பரியுமடா ஓடியே பறக்கும்பாரு
பரப்பிர்ம கிருபையுட அருளினாலே
முரியுமடா யெதிர்த்தோர்கள் தேகந்தூளாய்
மூளுமடா கர்மவினை வந்து சூழும்
விரியுமடா பூரணத்தின் மலரினாலே
வேகாத தலையறிந்தால் மிச்சந்தானே. 26

மிச்சமடா பூதலத்தில் ஞானிமெத்த
மிரட்டிவா னுருட்டுவான் மெலிந்துபோவான்
பச்சம்வைத்துப் பிர்மத்தில் நிறுத்தமாட்டான்
பலசாத்தி ரம்படித்துப் பலனுங்காணான்
நிச்சயமாய் மன தொன்றாய் நிறுத்தமாட்டான்
நிருவாணி தன்னையுந்தா னடுக்கமாட்டான்
பச்சமதிற் கிரகநிலையறிவான்பாவி
பரதேசி யென்றுமிகப் பகருவானே. 27

பகருவான் வேடமிட்டுக் காவிபூண்டு
பாடுவான் காலிலே குறடுமிட்டு
அகருவான் மனதொன்றாய் நிறுத்தமாட்டான்
ஆலயங்க ளுக்கருச்ச னைகள் செய்யச்

சிகரகோ புரம்போலே மலர்கள் செய்து
செத்தசவந் தனைப்போட்டுத் தீபஞ்செய்வான்
நகருமணி யைம்புலத்தை யொன்றதாக்கி
நாதனையும் போற்றாத நாய்கள் தானே. 28

நாயென்று சொன்னாலு மறிவுமெத்த
நாதனுட மணிவாச லறியாத்தோசி
தாயென்று சிற்பரையை அறியாப்பாவி
தந்தையென்று பிர்மத்திற் கூடாத்தோசி
ஓயுந்தக் கவலைகொண் டிருந்தபாவி
ஓரமாய் வழக்குகளை யுரைத்ததோசி
மாயமாய்ப் பணம்படைத்து மீயாப்பாவி
மறுமனையாள் தனைமருவுந் தோசிதானே. 29

தோசியடா காயாச மறியாமற்றான்
துவைத்திடுவான் காவிமண் தன்னால்மைந்தா
வாசியடா காயாச முந்தனுள்ளே
வடிவான சுத்தசெலந் தன்னில்மைந்தா
மாசியினிப் படாமற்றான் தோய்த்துத்தோய்த்து
மந்திரமா முதலெழுத்தின் வடிவைப்பார்த்து
ஊசியின்மேற் கால்நிறுத்தித் தலைகீழாக
உற்றுணர்ந்து பார்த்தவர்க்கே முத்திதானே. 30

முத்தியடா முக்கோண மறிந்தாற்சித்தி
மூவிரண்டாங் கோட்டிலே முளைத்தலிங்கம்
சத்தியடா மாவிடையு மானலிங்கஞ்
சஞ்சார சமாதியிலே அமர்ந்தலிங்கம்
பத்தியே பெரியோர்க்காய் வந்தலிங்கம்
பரம்பிர்ம மாகவுந்தா னிருத்தலிங்கம்
நித்தியமும் நிருவிகற்ப சமாதியாகி
நிர்மலமாய் நிறைந்தெழுந்த லிங்கந்தானே. 31

போச்சடா குருவராம் மனதொன்றாகப்
புத்திரனே நிறுத்தாட்டாற் புலன்களாலே
ஏச்சடா யெழுநரகில் வீழ்வான்மைந்தா
யெட்டிரண்டுந் தெரியாத கன்மத்தாலே
மூச்சடா முச்சந்தி தன்னில்மாறி
முழுதுமடா திருக்கூத்தைக் கண்டானானால்
வாச்சடா வன்னியுந்தான் பிர்மந்தன்னில்
வாடாத தீபமதாய் வளரும்பாரே. 32

பாரப்பா நான்சொன்ன இந்நூல் தன்னிற்
பரிபாஷை சொல்லவில்லை மைந்தாகேளு
ஆரப்பா லாடத்தில் மனந்தான்நிற்க
அகிலாண்ட பிர்மாண்ட மெல்லாம் நீதான்
வீரப்பா செய்யாதே யென்னைப்போலே
வேல்வாங்கி அண்டவரை மேவவேணும்
சாரப்பா யிந்நூலைச் சார்ந்துபாரு
சார்ந்தவர்க்கே முப்பத்து மூன்றும்முற்றே. 33

முற்றும்

சுத்த ஞானம் 100

ஆதியும் நடுவுமாகி யந்தமு மனாதியாகி
அண்டமும் பிண்டமாகி யருவமு முருவமாகிச்
சோதிமுச் சுடருமாகிச் சொற்குறி குணமுமாகிச்
சொல்லொணாப் பிரமமாகிச் சுத்தநின் மயமதாகி
நீதிநா தாந்தமாகி நிலத்துள வஸ்துவாகி
நிட்களமும் நிராமயமும் நீங்கா தாகி
ஓதுவே தாகமங்கள் சமைய கோடி
உட்புறமு மொன்றானாள் பாதங் காப்பே.

சீரப்பா ஆகாயப் பெருமைசொல்வேன்
செப்பார்கள் ஜெகந்தனிலே சித்தரெல்லாம்
ஆரப்பா என்னைப்போற் சொல்லப்போறார்
ஆதியந்த மிரண்டுமொன்றா யறியச்சொல்வேன்
பேரப்பா கங்குல்பகல் திடமேயாச்சு
பேராக வந்ததுவே அகாரமாச்சு
சேரப்பா இதுவல்லோ ஞானமாச்சு
செப்பாமற் சித்தரெல்லா மறைத்திட்டாரே. 1

மறைத்திட்ட பொருளெல்லாம் வெளியாய்ச்சொல்வேன்
மாசற்ற பூரணத்தின் மார்க்கங்கேளாய்
உரைத்திட்ட நிற்குணத்தின் வெளியினாலே
உத்தமனே வாயுவென்ற துறவுமாச்சு
திரைத்திட்ட மாகிநின்ற அக்கினிக்குள்
ஜெலமாச்சு மண்ணாச்சு ஜெகமுமாச்சு
கரைத்திட்ட மாகிநின்ற வாருதிக்குள்
கண்காலி தென்றலுமாய்க் கலந்தவாறே. 2

கலந்துநின்ற இகண்டவெளி வானம்முட்டிக்
கைலாய மென்றவொரு நாமமாச்சு
மலர்ந்துநின்ற மூலமென்ற வட்டந்தானே
வளமான பிர்மாவின் லோகமாச்சு
செலந்திரண்ட அப்பதுவே சிகையாய்நின்று
திறமான விஷ்ணுவுட லோகமாச்சு
குலந்திரண்ட சுக்கிலத்தால் மூன்றுலோகம்
குறிப்பாகச் சொல்லிவிட்டேன் குவிந்துபாரே. 3

பாரப்பா யிந்தவட்ட மூன்றுவீட்டிற்
பரிவாகச் சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
நேரப்பா மும்மூர்த்தி பிறந்திறந்தார்
நீதியுள்ள பெரியோர்கள் பிறந்திறந்தார்
வீரப்பா தேவதைகள் பிறந்திறந்தார்
மேதினியில் மனுமாந்தர் பிறந்திறந்தார்
சேரப்பா யானைமுத லெறும்பனந்தம்
செடியெல்லாம் முளைத்தெழுந்து திரண்டவாறே. 4

வாறான உலகத்தில் மனுக்களெல்லாம்
வரிசையுட னுண்டுடுத்தி மயக்கஞ்செய்வார்
மாறான பாவங்க ளனந்தஞ்செய்வார்
வரிசையுட னெட்டெழுத்தின் வகையுங்காணார்
பேறான சிவயோகப் பெருமைகாணார்
பேருலகில் மனுவென்று பேருஞ்சொல்வார்
கூறான ஓரெழுத்தின் கூத்தைக் காணார்
குறியாகச் செபஞ்செய்வார் குருட்டுமாடே. 5

மாடென்றா லோர்நினைவா யிருக்குமப்பா
மனிதருக்குப் பலபுத்தி மாயையுண்டு
வீடென்றால் துணையிருக்கும் சுவானமானால்
வீணென்ற இருள்கண்டால் குலைத்துக்கொள்ளும்

காடென்றால் வெகுவுயிர்கட் குதவியுண்டு
கானலிலே போவார்க்கு நிழலுமுண்டு
மேடென்றால் வெகுதூரந் தோணச்செய்யும்
மெய்யுள்ளோ ரிவ்வளவும் விரும்பார்காணே. 6

விரும்பென்றால் விட்டகுறை அடுக்கவேண்டும்
வேதாந்தப் பெரியோர்க ளிரங்கவேண்டும்
கரும்பென்றா லினிக்குமோதான் கருத்தினுள்ளே
கரும்புதின்றா லதினுருசை யின்பம்காணும்
பெரும்பாரை யறியவென்றால் விண்ணைப்பார்த்தே
பேரறிவோர் பெரியோர்கள் பதனஞ்செய்வார்
அரும்பாருங் குழல்முடியாள் சிவனுங்கூட
அகத்தியருஞ் சொன்னதில்லை யறிந்துபாரே. 7

பாரப்பா யான்செய்த படியேசொல்வேன்
பார்விசும்பின் பெரியோர்முன் பகரக்கேளாய்
தோரப்பா உச்சியென்ற வட்டமீதில்
தெளிவாக ஓங்கார மிட்டுநன்றாய்
வாரப்பா அகாரமென்ற வெழுத்தையூன்றி
வாவாவென் றேசொல்லி மனத்தினுள்ளே
கூரப்பா யிதையறிந்து பூசைசெய்தேன்
குருபரன்றான் எனக்குபதே சித்தவாறே. 8

உபதேச மனமாச்சு அறிவுமாச்சு
உற்றுணர்ந்து பார்த்ததினால் வெளியுமாச்சு
தபதேச முச்சிநிலை மார்க்கஞ்சொல்லச்
சதாசிவனு முன்பின்னாய்த் தயங்கிநின்றார்
சிபதேசங் கங்குல்பகல் திடத்தைச் சொன்னேன்
சிந்தையுள்ளே தெளிந்தமுறை செப்பலுற்றேன்
அபதேச மாந்தர்கள்பொய்ப் பூசைசெய்து
அலைந்தார்க ளருநரகி லழுந்தத்தானே. 9

அழுத்தமுள்ள யோனிக்குள் அழுந்திக்கொண்டு
அழும்புமிகச் செய்வார்கள் அகந்தையாக
வெளுத்தவெள்ளை பொய்யென்று காவிகட்டி
மேதினியில் மிலேச்சர்களே விரும்பிக்கேளீர்
பழுத்தபழுங் கொம்பிருக்கப் பருவமேது
பராபரனை அறியாத பாவிமாரே
கழுத்ததனில் மேலாறுக் கப்பால்நின்ற
கைலாச வெளியதனைக் கண்டுதேறே. 10

கண்டுடனே மனந்தேறுங் காட்சிகாணும்
கைலாசந் தான்முழுதும் காணியாகும்
வண்டுடனே ஊறுமந்தத் தேனுஞ்சிந்தும்
மாசற்ற ரவிகோடி காந்திகாணும்
தெண்டுடனே நின்றதோ ரெழுத்துங்காணும்
சிவசிவா பூரணத்தின் திறத்தைக்காணும்
பண்டுடனே உன்மனதே சேர்ந்ததானால்
பராபரனே நீயாவாய் பரிந்துபாரே. 11

பரிந்துநின்ற கேசரியின் மையங்காணப்
பண்புடனே புருவமத்தி பாருபாரு
விரிந்துநின்ற துருத்திதனை யூதும்போது
மேல்நோக்கி வாயுவது வெளியிற்சேரும்
அறிந்துகொண்டிருந்தமுறை செய்வாயானால்
அரனருளை நீயறிவா யறிவுள்ளோனே
தெரிந்தபடி யான்சொன்னேன் செகத்தினோரே
தேறாட்டா லொன்றுமில்லை தெளிந்துபாரே. 12

தெளிந்துநின்ற மேலாறின் வகையைக்கேளு
திறமுடனே நாசிநுனி நடுவேபாரு
சுழிந்துநுனி தீபமது போலேகாணும்
துடியிடையாள் ஞானசத்தி யுச்சிமேலே
மொழிந்துநின்ற தசநாதம் பத்துவிதங்கேட்கும்
முன்னணையில் ரவிகோடி காந்திதோணும்
பிழிந்தரசம் போலமதி யமிர்தமுண்டு
பேரான வெட்டவெளி காணும்பாரே. 13

காணப்பா மேலேபதி மூன்றாம்வீடு
கங்குல்பக லற்றவீடங் காலாம்வீடு
ஊணப்பா இதனுள்ளே மனத்தையுன்ன
உத்தமனே ஒன்றுமிலை வெளியுமாச்சு
பூணப்பா ஓரேழுத்தும் அதுவேயாச்சு
புகழுள்ள ஐம்பத்தோ ரெழுத்துமாடும்
வீணப்பா மனம்போச்சு நினைவும்போச்சு
மெய்ஞ்ஞான வீடதனில் மேவும்போதே. 14

மேவுவதோர் மனத்தாலே தவமுமாச்சு
வேதாந்த நாதாந்த மிரண்டுமாச்சு
கூவுவதோர் சொல்லடர்ந்த விடமுமாச்சு
குண்டலியாள் ஞானசத்தி மனையுமாச்சு
பூவுவதோர் வாசியென்ற மலருமாச்சு
புருவமையம் நின்றசுழிக் கதலியாச்சு
நாவுவதோர் கலைக்ஞான மநேகநூற்கள்
நால்வேத மாறுசாஸ் திரமுமாச்சே. 15

ஆச்சப்பா மூச்சற்று முனையுமற்று
அடிமுடியு மிரண்டற்று அகிலமற்று
வாச்சப்பா அல்லுமற்றுப் பகலுமற்று
வண்மையுள்ள வானற்று வெளியுமற்றுப்
பேச்சப்பா இருளற்றுப் பேதமற்றுப்
பெண்ணற்று ஆணற்று அலியுமற்றுப்
பூச்சப்பா என்றதொரு மகிமையில்லை
புலனில்லை புகழில்லை புவியினோரே. 16

புவியோரே இவ்வளவு மற்றுநின்றால்
புண்ணியவா னென்னப்பன் நந்தியீசர்
கவியோரே வகைவகையாய்த் தமிழைக்காட்டிக்
காரணத்தைக் கண்டவர்போற் கருதிக்கொள்வீர்
குவியாத மனத்தாலே தவமோயில்லை
குவித்திருந்தா லருளாடுங் குறியுமுண்டு
தவியாத மனத்தாலே மயங்கிநின்று
சற்குருவின் பாதத்தை வணாங்கிநில்லே. 17

வணங்கிநின்றா லுபதேசம் முன்னேசொல்லி
வலமிடமா யேறுகின்ற பாதைகாட்டி
இணங்கிநின்ற குருபரனின் மையங்காட்டி
யெல்லோரு மடங்கிநின்ற பாதைகாட்டி
புணங்கிநில்லா நிர்க்குணத்தின் பூசைகாட்டிப்
புகழ்பெரிய வேதாந்த சாரங்காட்டி
குணங்கிநின்று வாடாமல் அறிவிலேற்றக்
கூசாம லுபதேசஞ் செப்புவாரே. 18

செப்புவதோ ரறிவாலே மனமேதேறிச்
சிறுபிள்ளாய் ஞானத்தின் தெப்பமேறி
உப்புபடி வொன்றுசலம் படிதானொன்று
உண்மையுடன் கலந்திருந்தா லொன்றேயாச்சு
அப்புடனே மண்கலந்த அகிலம்போலே
அண்டத்தில் மனம்நின்றால் வெளியுமாச்சு
தப்புமேற் கோலடித்த தொனியைப் பாரு
தாசர்களே இக்கருவை விண்டுபாரே. 19

விண்டவுடன் உருவமில்லை அருவமில்லை
வேதாந்த நாதாந்த மிரண்டுமில்லை
கண்டவுடன் காட்சியுண்டு கருமமில்லை
கசடற்ற விடமப்பா கண்டுபாரு
அண்டர்கோ னெனைப்போலே யிருந்தாரையா
அழியாத குருமூர்த்தி அறிவுள்ளோனே
வண்டாருங் குழலுமையென் மனதேயாகி
வடிவாகி வீற்றிருந்த வண்மைகேளே. 20

வண்மையிலு மிச்சமப்பா தயவுமுள்ளான்
வளமான வாசியதா யிருந்தாளாத்தாள்
பெண்மையிலும் ரூபமிது பெருகச் சொல்வேன்
பேயரே யிதையறிந்து பேணிக்கூடு
தண்மையுடன் சுழிமுனையாம் வழியினுள்ளே
சற்குருவின் பதம்போற்றி நிலையில்நில்லு
வண்மையிலுந் தூலமென்ற ரூபந்தன்னை
வளமாகச் சத்தியென்றே வசனிப்பாரே. 21

வசனிப்பா ராதியந்த மறியாமற்றான்
வழக்குரைக்கு மனுப்பதரே வரிசைகேளு
நிசனிப்பா ராகாய வாயுந்தானே
நிர்மலமாய் நிராமயமாய் நேரேநின்று
விசனிப்பார் தூலமதை விரும்பிக் கொண்டு
வீணர்களா யருநரகில் மூழ்கிநின்று
கசனிப்பர் யோனிதனை மானமென்று
கட்டுமிகச் செய்துநன்றாய்க் காப்பார்தானே. 22

காப்பார்கள் வாசலிலே யாளைவைத்துக்
கருவான நரகமதை மூடுவார்கள்
சேர்ப்பார்கள் திரவியத்தை அனந்தமாகச்
சேட்டைமிகச் செய்வார்கள் செகத்திேனோர்கள்
ஏர்ப்பார்கள் குடித்தனமும் நிசமேயென்று
இறங்குவார் நாற்றமென்ற குழியைநம்பி
பார்ப்பார்கள் மோகமென்ற முகமுந்தன்யம்
பசப்பென்ற வுடல்நடையைப் பத்துவாரே. 23

பத்துவார் மனமயங்கி மயக்கங்கொண்டு
பலகாலும் சாஸ்திரங்கள் பார்த்திருந்தும்
சுத்துவார் சுணங்கனைப்போற் பிலுக்கிக் கொண்டு
சுடுகாட்டிற் போகுமட்டுந் துடர்ந்துபோவார்
கத்துவார் கழுதையைப்போற் பெண்டுசெத்தால்
கருவறியா மானிடர்க்குக் கருணையேது
எத்துவார் தத்துவங்கள் மிகவேபேசி
ஏந்திழையை மயக்குதற்கே இருப்பார்களே. 24

இருப்பார்கள் மோகமும்விட் டொழிந்தேனென்று
இகத்திலே சித்தர்செய்யு மிகத்தாளங்கேள்
பருப்பார்கள் புசிப்புமிக வசனம்பண்ணிப்
பாருலகிற் சடைகட்டி வேடம்பூண்டு
அருப்பார்கள் மங்கைஸயத்தான் கழுத்தைக்கட்டி
அழுந்துவார் நாற்றமென்ற குழியைநம்பி
வெறுப்பார்கள் ஞானமதைக் கசப்பாயெண்ணி
விரும்புவான் மாயமென்ற பிரபஞ்சத்தே. 25

பிரவஞ்ச வாதிகளே சொல்லக்கேளீர்
பேருலகில் நாதவிந்து வுப்பின்வித்தை
திரவஞ்சி ஓங்காரி ஈன்றவித்து
திரிகோண மௌனத்திற் பிறந்தவுப்பு
பரவஞ்சி வுப்பைவிட்டால் வாதமில்லை
பலவிதமாய்ச் சரக்கென்று பகர்வார்மூடர்
வரவஞ்சி வேதாந்த வாலைபூசை
மறைவாகச் செய்து கொண்டு வருந்திப் பாரே. 26

வருந்தாமற் சூதமென்றுங் கெந்தியென்றும்
வளமான சவுக்காரம் சாரமென்றும்
திருந்தாமல் நின்றதொரு லிங்கமென்றும்
திறமுள்ள பாஷாணத் துருசீதென்றும்
பொருந்தாமல் நின்றதொரு துத்தநாகம்
புகழ்பவளக் கால்மனோ சிலைதானென்றும்
மருந்தாக இந்துப்பு வெடியுப்பென்றும்
மகத்தான வளையலென்றும் வழங்குவாரே. 27

வளமான வயித்தியங்கள் செய்யும்பேரே
வண்மையுடன் மருந்துவகை சொல்லக்கேளீர்
பளபளென நின்றதொரு மெய்யினுள்ளே
பருங்குமரிக் கெந்தகந்தா னிருந்துதப்பா
களவாக இந்தவகை மருந்து கொண்டால்
கருவான நோய்களெல்லாந் தீரும்தீரும்
உளதான படிசொன்னே னுலகத்தோர்க்கு
உத்தமனே இந்தமுறை யுரைத்துப்பாரே. 28

உரைத்துநின்ற காயசித்தி யாகத்தேகம்
உத்தமனே சொல்லுகிறேன் கற்பமார்க்கம்
மரைத்துவைத்த வழலைதனைத் திறந்துவிட்டேன்
மதியமிர்த மானகர்ப்ப மள்ளியுண்ணு
திரைத்துமே நின்றதொரு தேகஞ்சித்தி
செகமரிய யோகசித்தி வாசிசித்தி
விரைந்துவிட்டே னமிர்தத்தை யள்ளியள்ளி
மெய்ஞ்ஞான கற்பமிது மேவிப்பாரே. 29

மேவியதோர் சமாதிதனைப் பாடிப்போட்டேன்
மேதினியில் மனுப்பதர்கள் சமாதிசெய்வார்
கூவியதோர் சொல்லடர்ந்த இடத்தின்மேலே
கூற்றன்நின்ற வாசனத்துக் கப்பலோகித்
தாவியநா லெழுத்துமோ ரெழுத்தேயாகிச்
சக்கரம்போ லோங்கார வட்டத்துள்ளே
ஏவியதோர் வெளியதனிற் கலந்திருந்தால்
எந்நாளுஞ் சமாதியது நிலைத்துப்பாரே. 30

நிலைத்துநின்ற அஷ்டாங்க மாடச்சொல்வேன்
நீதியுள்ள வோரெழுத்தை யறிந்துணர்ந்தால்
மலைத்துகர்ம மெட்டும்வாய்ப் பேச்சிலாடும்
மைந்தனே இந்தமுறை வணங்கிப்பாரு
கலைத்துநின்ற மனங்கெட்டி யுறுதியாகுங்
கைலாயங் காணியுமாங் கண்டுதேறு
அலைத்துநின்ற தேகமது சொர்க்கமாச்சு
அப்பனே யிதுவல்லோ ஞானமாச்சே. 31

மாச்சென்ற வேதமதைச் சொல்லக்கேளு
மனவெளிதான் கடந்தப்பு வெளியேயாச்சு
வாச்சென்ற தேய்வுவெளி மேலேயப்பா
வாயுவெளி யாகாய வெளியின்மேலே
பாச்சென்ற ஞானக்கண் அகாரவெளியாச்சு
பண்பான ஓங்கார வெளிச்சிகைமேலேறி
காச்சென்ற ஞானமென்ற சுழலாம்வீட்டிற்
கரையற்ற தொன்றுமில்லா வெளியும்பாரே. 32

பாராப்பா இதுவல்லோ தெய்வமாச்சு
பார்தனிலே பெரியோர்கள் மறைத்துச் சொன்னார்
நேரப்பா இந்தமுறை வணங்கிப்பாரு
நேர்மையுள்ள வெட்டவெளி காணலாகும்
ஆரப்பா எனைப்போலே சொன்னாரில்லை
ஆதியந்த மிரண்டுமொன்றா யறிந்துசொன்னேன்
காரப்பா உச்சிநின்ற வாலைதன்னைக்
காண்பிப்பா ளெட்டாத வெளியைத் தானே. 33

வெளிதானே நீயாகி இருந்தகாலம்
　　மேதினியி லுயிரெல்லாம் நீயேயாச்சு
விழிதானே உயிராகி யுடலுமாகி
　　வேதமது சாத்திரமுந் தானேயாகி
மொழிதானே நாதமது விந்துவாகி
　　மும்மூல வட்சரமும் மூலமொன்றாய்ச்
சுழிதானே பாலாகி யானுமாகிச்
　　சுந்தரியாள் நின்றபடி சொல்லொண்ணாதே. 34

சொல்லொண்ணா மந்திரத்தைச் சொல்லப்போமோ
　　துறந்துவிட்டாற் றொல்புவியிற் றுயின்றோர்பாவி
நில்லொண்ணாப் பேயர்களுக் குரைக்கொண்ணாது
　　நீதியுள்ள பெரியோருக் குரைக்கவேணும்
கல்லொண்ணா மடையருக்கு விள்ளொண்ணாது
　　கருத்தில்லாச் சீஷருக்குக் காட்டொண்ணாது
செல்லொண்ணா மனுப்பதர்கள் ஞானம்பேசி
　　செகத்தினிலே நாய்ப்போலத் திரிவார்பாரே. 35

திரிகின்ற வாய்ஞானத் திருடரப்பா
　　செகத்திலே பெண்கள்தனை மயக்குவார்கள்
பரியென்ற குதிரையைப்போல் நடந்துகொண்டு
　　பார்சுற்றி வந்தனென்று பசப்புவார்கள்
குறியென்ற குணங்காணார் கோயிற்காணார்
　　குருக்களென்று பெயரிட்டுக் குறிப்பேசொல்வார்
அரியென்ற வெழுத்துமுத லெழுத்துங்காணார்
　　அனுஷ்டானம் பூசையென்று அலைவார்பாரே. 36

அலைந்தலைந்து பூவெடுத்து நேமஞ்செய்து
　　ஆறுதனில் மணல்பரப்பிப் பலகைமீது
விலையென்ற வஸ்திரத்தை மடித்துவைத்து
　　மேதினியில் வண்டினூட பட்டைச்சாத்திச்
சிலையென்ற கல்லதனை லிங்கம்பண்ணிச்
　　சிலையின்மேல் வைத்துமிகச் செபங்கள்செய்வார்
குலையென்ற புட்பமதைக் கொண்டுநித்தம்
　　கொடிதாகப் பூசிப்பார் குருடர்தானே. 37

குருடர்தா னானாலும் புத்தியுத்தி
குறித்தந்த நினைவாலே சுஷிப்போவார்
திருடர்தா னானாலுங் கன்னக்கோலால்
திறமுள்ள மனைசென்று களவுசெய்வார்
கெருடன்றா னானாலும் அறிவைப்பற்றிக்
கெதியுள்ள திருமால்வா கனமுமாச்சு
நெருடன்றா னானாலும் பாட்டைக்கற்பான்
நேர்மையுள்ள ஞானமதைக் காணார்தானே. 38

காணாத வுலகத்தா ரலைந்துகெட்டுக்
கண்மூடி யிருப்பார்கள் பெரியோர்போலக்
கோணாத சிவனதை யெய்துமெத்தக்
குலதெய்வம் கும்பிடுவோ மென்பார்பாவி
தோணாத சாஸ்திரத்தை நிசமேயென்று
தொல்புவியி லலைவார்கள் தொழும்புமாந்தர்
பூணாத பணிதியெல்லாம் பூண்டுகொண்டு
புண்ணியவான் போலமிகப் புலம்புவாரே. 39

புலம்புகின்ற சங்கமரே லிங்கங்கட்டி
புலித்தோலின் மேலிருந்து வசனஞ்சொல்வீர்
சிலம்புகளை விருதென்று காலிற்கட்டிச்
சிகைச்சடையைக் கட்டித்தாழ் வடமும்பூண்டு
பலம்பெறவே காவிகட்டி யோகதண்டும்
பட்டையது மேற்போட்டு நடக்குமாடே
அலம்புகின்ற வரைக்குடமே யலைந்துகெட்டாய்
அருமையுள்ள ஞானமதை யறியார்தாமே. 40

அறியாத மடையர்களே சோகியாண்டி
அகந்தையாய்க் கல்லதனைப் பூசைசெய்வீர்
குறியாத வேடங்கள் மிகவேயூண்டு
கூசாமற் பரதேசி யென்பார்பாவி
தெரியாத விண்ணதனைப் பார்த்தாயானால்
திருடர்களே வுங்களுக்குந் திறங்களேது
பிரியாத மனமறிந்தாற் றெய்வங்காணும்
பேதையரே யிதைவிட்டுப் பிழைக்கின்றீரே. 41

பிழைக்கின்ற சைவர்களே சொல்லக்கேளீர்
பேருலகிற் சிவபூசை தானஞ்செய்வீர்
கழைக்கின்ற உன்னுயிரை மாற்றிவைத்துக்
கைதனிலே மணியையெடுத் தசைப்பாய்பாவி
தழைக்கின்ற உன்குலமே அழிந்துபோகும்
தம்பிரான் மாடுகளே சவங்கள்மாடே
நுழைக்கின்ற தும்பியைப்போ லறிந்தாயானால்
தொல்புவியில் முத்தியுண்டு தோய்ந்துபாரே. 42

தோய்ந்தறியா வைணவரே ஐயாகேளீர்
சொன்னமொழி மறவாத நாமத்தோரே
ஈய்ந்துநின்ற நாமத்தின் விபரங்காணீர்
இருதயமாய் நின்றதொரு வுயிரைக்காணீர்
காய்ந்துநின்ற ஞானக்கண் விபரங்காணீர்
கருந்துளசி பூண்டுமிகக் கதறுகின்றீர்
தேய்ந்துமிகப் போவதற்குப் பாடஞ்செய்வீர்
தெளிவாக வுங்கள்மனம் தேறீர்தானே. 43

தேறாத சன்யாசி யென்றுசொல்லிச்
செயங்கொள்ளப் போறவர்போற் றிரிவான்மட்டை
சுஹாத பேச்செல்லாங் சுஹிக்கொண்டு
குடியானோன் வாசலிலே காசுகேட்பான்
பாராத வபிமானந் தெரியச்செய்து
பலவிதமாய்க் கோவணங்கள் பண்ணிக்கட்டிச்
சேராத பெண்கள்தனைச் சேர்ந்துநித்தம்
சேட்டைமிகச் செய்வர்செத்த சவமதாமே. 44

செத்தசவம் அந்தணரே செப்பக்கேளீர்
செகத்திலே உங்கள்நெறி பெரிதாமென்பீர்
கத்தவர்போல் மிகப்படித்துக் கல்விபேசிக்
காசினியி லாறுகளில் ஸ்நானஞ்செய்தீர்
சித்தமதை யறியாமற் பூசைசெய்வீர்
திருடர்களே உங்களுக்குச் செபங்களேது
பித்தர்களே சாதியினிற் பெரியோரென்பீர்
பீத்தவுடல் விண்ணாமோ பேணிப்பாரே. 45

கேளப்பா ஐந்தெழுத்தும் நீயேயாச்சு
கேசரத்தின் மேல்நின்ற வெளிநீயாச்சு
பாளப்பா மற்றதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை
பண்புடனே சொல்லுகிறேன் பாரினோரே
வாளப்பா மனமென்ற சஞ்சலத்தால்
மயங்கிநின்று போகாதே மைந்தாகேளு
கோளப்பா சாஸ்திரத்தைப் பார்க்கவேண்டாம்
குறியான வேதமதைப் பாருபாரே. 46

பாருநீ யென்னப்பா புத்தியெல்லாம்
பரனாதி பரையந்த மிரண்டுங்காணும்
பூருநீ வாசியென்ற குதிரைஏறிற்
பூலோகஞ் சிவலோக மிரண்டுங்காட்டும்
பேருநீ பேருபெற்றாய் ஐயா கேளு
பேருலகில் மனுப்பதர்க ளுனக்கீடில்லை
தேருநீ மௌனத்தைத் தெளிந்துபாரு
செகமெலாந் தானாகி யிருந்தாய்காணே. 47

காணவே கோயிலென்றுந் தீர்த்தமென்றும்
காசினியில் மாவிளக்கு நைவேத்யமென்றும்
தோணவே திதியென்றும் விரதமென்றும்
தோணாமல் மாட்டுகிற விவாகமென்றும்
நாணவே கலைகட்டு மானமென்றும்
நல்லநிதி நிலமென்றும் மனையாளென்றும்
பூணவே யாபரணம் ஆடுமாடும்
புத்திரரும் பொய்யப்பா பொருந்திப்பாரே. 48

பொருந்திநின்ற அடிவயிற்றில் நகாரம்நிற்கும்
புகழான வுந்தியின்மேல் மகாரம்நிற்கும்
வருந்திநின்ற நெஞ்சதிலே சிகாரம்நிற்கும்
வண்மையுள்ள கண்டத்தில் வகாரம்நிற்கும்
திருந்திநின்ற சிரசதனில் யகாரம்நிற்கும்
திரியமுது கண்ணிலுண்டு தெளிந்துபாரு
குருந்தியென வுச்சியின்மேல் வெளியாம்வீட்டிற்
கூத்தனுமே வீற்றிருந்த குணத்தைப்பாரே. 49

குணமென்ற வாகாயந் தலையுமாகிக்
குறியுள்ள பூமியதே காலுமாகி
மணமென்ற மேற்கதுவே முதுகுமாகி
வளமான கிழக்கதுவே முகமும்கண்ணாம்
சணமென்ற தெற்கதுவே வலக்கையாகிச்
சதிருள்ள வடக்கதுவே யிடக்கையாகிப்
பணமென்ற வாய்வதுவே சுவாசமாகிப்
பண்பான வெளியறிவா யிருந்தார்தானே. 50

தானென்ற ஆதியிலே வெளியாய்நின்றார்
சாதியில்லை சமயமில்லை சைவமில்லை
வானென்ற வைம்பூத முயிருமில்லை
வரையில்லை செகமில்லை மனுவுமில்லை
பானென்ற ரவிமதியும் வாய்வுமில்லை
பகலில்லை யிரவில்லை பாருமில்லை
ஏனென்ற சொல்லுமந் திரமுமில்லை
எட்டெழுத்தி லோரெழுத்தா யிருப்பார்பாரே. 51

இருப்பதோ ரடையாளஞ் சொல்லக்கேளு
இருதலைமா ணிக்கமிருந் திடத்தினாலே
சருப்பருந்த மதியமிர்தஞ் சிந்துஞ்சிந்தும்
சக்கரமா முக்கோணச் சதுரின்மேலே
பொருப்பாகுங் கைலாய வெளியின்வீட்டிற்
பொன்மதியுஞ் சூரியனும் விளக்காயேற்றி
விருப்பமுள்ள ஞானமதைச் சூட்சத்துள்ளே
வெறுவெளியாய் வீற்றிருந்த யின்பந்தானே. 52

இன்பத்தி லிவனின்ப மொருவர்க்கில்லை
இகத்திலே யின்பமில்லை யியம்பக்கேளு
துன்பத்துக் காரப்பா இவனேயாகும்
தொல்லுலகி லாளில்லை சுகத்தின்கோலம்
அன்பத்தோ ரெழுத்தெல்லா மோரெழுத்தேயாகி
அண்டபிண்டந் தானாகி யமர்ந்தநாதன்
எண்பத்து நாலுலட்ச முயிரேயாகி
ஏகமது தானாகி நின்றாப்பாரே. 53

நின்றிலங்குந் தன்னறிவே தேகமாக
நிச்சயந்தொண் ணூற்றோர்நாள் தியானஞ்செய்து
நன்றிலங்கும் வாயுவுமக் கினியுங்கூடி
நலமான வாகாய மூன்றுங்கூட்டி
மன்றில்நிற்கும் விந்துவது தானுங்கூடி
வளமான தொண்ணூற்றோர் நாளிற்பாய்ந்து
சான்றிருக்கு மண்ணப்பு மிரண்டுங்கூட்டி
ஏகமெனும் மனதாலே யாச்சுதானே. 54

ஆச்சப்பா கண்ணோடு செவியும்மூக்கும்
அண்டபிண்ட மிரண்டால்சோ டிசையுமாச்சு
வாச்சப்பா அஞ்செலும்புந் தூணதாக்கி
வளமான விட்டமஞ்சு மேலேபோட்டு
பாச்சப்பா நரம்பெல்லாங் கைகளாகிப்
பசப்புள்ள இரத்தமதே யாணியாகிப்
பேச்சப்பா வென்றதொரு தோலேதாள்வாய்
பெருமையுள்ள வீட்டில்பிர பலத்தைக்கேளே. 55

கேளப்பா சிறுகுடலும் பெருங்குடலுமுண்டு
கெதியுள்ள கொழுப்பீரல் தானுமுண்டு
வாளப்பா பதினாறு வாசலுண்டு
மகத்தான விளக்கெட்டின் வகையுமுண்டு
வேளப்பா அஞ்சுகட்டு அரண்மனையுமுண்டு
மெய்யஞ்சு சிவமஞ்சு கன்னியுண்டு
ஏளப்பா வெழுமலமுந் தானேகண்டு
ஏற்றமுள்ள ரோமமது முளைக்குந்தானே. 56

வளைக்கின்ற தேகந்தான் வயிற்றில்நின்று
முந்நூறு நாளிருந்து பிறக்கும்போது
புளைக்கின்ற கீழேகால் நிழலேயாகிப்
பொருமையுள்ள யோனிவழி பிறந்துதப்பா
கிளைக்கின்ற விருட்சமது போலத்தானாய்க்
கெதியுடனே வளர்ந்திருந்து கேள்விசொல்லும்
தழைக்கின்ற செல்வனிருந் தவனுமீசன்
தரித்தரவான் போலவிருந் தவனுந்தானே. 57

இருந்திடுந் தேகமெல்லா மிறந்தபின் சிவமேயாச்சு
திருந்திட நின்றநந்தி திரும்பியும் பிறப்பானப்பா
வொருந்திடும் ஞானமின்றிப் போனவர் பிறப்பாரென்பார்
வருந்திடும் அறிவின்வித்தை மாயத்தைக்
காணார்தானே 58

மாயத்தைக் கண்டசித்தர் மதியைப் பெருக்கிக்கொண்டு
காயத்திலிருக்கும்போது கர்த்தனைக் கலந்துகொள்வார்
நேயத்தை விட்டபோது நேர்சிவந் தன்னிற்சேரார்
மாயத்தைக் கண்டுசூட்ச வாசியில் வாழுவாரே. 59

வாழ்வதோ ரறிவாலே இரவிசந்திரன்
வண்மையுடன் பிறந்திருந்த வகையைக்கேளு
கேள்வியதோர் மனத்தாலே விருப்பமாகிக்
கெதியுள்ள சத்திசிவ மிரண்டுமானார்
கோள்வதோர் தூலத்தா லிறந்துபோச்சு
குறியாகச் சொல்லுகிறேன் கூர்ந்துகேளு
நாள்வதோ ரனாதியிலே யொன்றுமில்லை
நானென்றுந் தெய்வமென்றும் ரவியிலாச்சே. 60

ஆச்சப்பா மூச்சதிலக் கினிபிறந்து
அதின்பிறப்பு சிவமாகி விந்துவாகிக்
காச்சப்பா விந்துவது கருவுஞ்சேர்த்து
காரணமாய்ப் பூரணமாய்க் கலந்துநின்று
வாச்சப்பா சமுத்திரமுந் தெய்வமாச்சு
வளமான வாயுவதாய் மகிழ்ந்துநின்று
போச்சப்பா வெளியாலே பிறந்திருந்த
பெருமைதனை யென்னாலே பேசொணாதே. 61

என்னாலே பேசவுண்டு அறிவாரில்லை
இயப்புகிறேன் ஞானமென்ற வீதிதன்னைப்
வொன்னாலே மினுக்குகின்ற வொளியுமல்ல
வொய்யல்ல மெய்யல்ல புகழுமல்ல

தன்னாலே பிறந்திருந்த வுடலுமில்ல
சகலவுயி ரெடுத்துநின்ற வாயுமல்ல
சொன்னாலே யறிவுவருஞ் சுழுத்திக்கப்பாற்
றோற்றுமங்கே மெய்ஞ்ஞான வெளியுந்தானே. 62

வெளியாகி நின்றதுவே வெளியாய்விட்டேன்
வினாவுள்ள புத்தியினால் மெய்யைப்பாரு
அழியாத பாதமதை யையாகேளு
அபத்தமாய்ப் போகாதே அறிவுள்ளோனே
தெளிவாகச் சொல்லுகிறே னறிவின்மார்க்கஞ்
சிரசின்மேல் நின்றுதப்பா தெளிந்துபாரு
வழியிதுதான் பெரும்பாதை அறிந்தாயானால்
மக்களே உங்களுக்கு முத்தியாமே. 63

முத்திக்கு வித்தாகி விரையுமாவாய்
மும்மூல வட்சரமும் நீயேயாவாய்
பத்திக்கு உந்தனைப்போற் சித்தரில்லை
பராபரையும் பராபரனும் பட்சம்வைப்பார்
எத்திக்கும் பார்த்தாலும் நீயாய்க்காணும்
எல்லோரில் மிச்சமப்பா நீயேநந்தி
வத்திக்கு முன்னறிவு என்றென்றைக்கும்
மகத்தான பூரணமாய் மகிழ்ந்தாய் தானே. 64

மகிழ்ந்துசிருட் டிப்பாய்சங் காரஞ்செய்வாய்
மாசற்ற தெய்வமதின் வடிவுங்காண்பாய்
மிகுந்துநின்ற முறையிதுதா னுரைத்துப்பாரு
விபரமுடன் சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
நெகிழ்ந்துநின்று போகாதே சீடாகேளு
நேர்மையுள்ள முறையிதுதா னிலைத்துச்சொன்னேன்
முகிழ்ந்துநின்ற அறிவாலே சொன்னவேத
முறையதனை யறிவாலே குவித்துப்பாரே. 65

குவித்தறிவு வெளிதானே யாண்பெண்ணாகிக்
சுவடியபின் சேய்பிறந்த விபரங்கேளு
செவித்தசலம் வழலையதால் நாதவிந்து
செயமாகக் கலந்திருந்தால் பிண்டமாச்சு
புவிதலத்தில் முன்பிறந்தான் சூத்திரனேயாதி
பிறகல்லோ அனந்தமுயிர் பிறந்துதப்பா
தவித்தமுறை சாஸ்திரத்தில் நிசஞ்சொல்லாது
தப்பாது என்வேதஞ் சாற்றினேனே. 66

சாற்றினதோர் ஜெனனங்க ளெடுக்குமுன்னே
சகலவுயிர் ரான்மாக்கன் வெளியேயாச்சு
தோற்றினதோர் தேகங்கள் பிறந்திருந்து
தோல்விட்டுப் போறவுயிர் வெளியிற்சேரும்
மாற்றினதோ ருயிரும்வான் பிறப்பேயாகி
மதியுடனே வாழ்ந்தவிண்ணின் வரிசைகேளு
ஏற்றினதோர் சாதிகளை யிகழ்ந்துபேசா
தெல்லாருஞ் சரியப்பா யேகந்தானே. 67

ஏகமது பிறக்கையிலே யிரவிதானும்
இகந்தனிலே பிரகாச மாகவேணும்
பாகமென்ற சோமன்வளர் பிறையாய்நின்றால்
பண்பாக நூறுவய திருப்பானப்பா
தாகமென்ற சூரியனு முதியாவிட்டால்
தனுவான சந்திரன்தேய் பிறையாய்நின்றால்
போகவுயிர் வழிபார்க்கும் வயதோகொஞ்சம்
பொருமையுடன் சொல்லுகிறேன் பொருந்திப்பாரே. 68

பொருந்திநின்ற பெண்ணதுவும் ருதுவாங்காலம்
புடவையிலே ஒரு துளி தான் பட்டுதானால்
திருந்திநின்ற வாழ்வுமிகச் செல்வமுண்டாம்
சேயதனைப் பெற்றெடுப்பாள் தாலிவலுவுண்டு
வருந்திநின்ற புடவையிலே மூன்றுதுளிபட்டால்
வண்மையுட னறுத்திடுவாள் வரிசைகேளு

மருந்திட்ட மாயைவிப சாரஞ்செய்து
    மாண்டுதப்பா வந்தவுடல் வணங்கிப்பாரே. 69

வணங்குதற்கு ஆதியந்த மறிந்தாயானால்
    மகத்தான கருவியெல்லாந் தானே தோற்றும்
இணங்குதற்கு வேதாந்தக் கருவை நோக்கி
    ஏகாந்த மாதியெனநம்பி நின்றால்
குணங்கிநின்ற மனக்குரங்கு சுத்தனாகிக்
    கூட்டைவிட்டு மெய்ஞ்ஞானி வெளியாய்ப்போவான்
சுணங்கிநின்ற நாயதுபோ லிடங்கள்தோறும்
    சுற்றுவா னறிவில்லா மூடன்றானே. 70

மூடனென்ற குருவப்பா ஆசானென்று
    முட்டோடே வந்தவன்போல் மெச்சிக்கொள்வான்
பாடனென்ற பேரைப்போற் படித்துக்கொள்வான்
    பண்பில்லாப் பாப்போலே பகர்வான்மட்டை
கேடனென்ற ஏடுகற்ற பெயர்களெல்லாம்
    கெதியாக நம்பியவன் கேள்விகேட்டு
நாடனென்ற சிவஞானம் வந்தாப்போலே
    நலமாகத் தர்க்கித்து நடப்பான்தானே. 71

நடப்பார்க ளறிவுநின்ற நிலைமைகாணார்
    நாட்டிலவர் பெரிதுஇவர் பெரிதேயென்பான்
கடப்பார்கள் ஞானம்விட்டு உலகமீதில்
    கனியென்ற ருசியதுபோற் கருதிக்கொள்வார்
செடப்பார்வை குறியதனை நம்பிக் கொண்டு
    செகத்திலே யலைவார்கள் திருட்டுவாமி
திடப்பார்வை ஞானக்கண் விபரங்காணார்
    சிந்தையுள்ளே நின்றறிவைத் தெளியார்தானே. 72

தெளிந்தவர்கள் பதினெண்பேர் சித்தரையா
செகமதனி லெவர்களென்றாற் செப்பக்கேளு
பிழிந்தரசப் பத்ரகிரி பட்டணத்துப்
பிள்ளையொடு அருணகிரி முத்தானந்தர்
நளிந்தகடு வெளிச்சித்தர் குதம்பைச் சித்தர்
நல்லபாம் பாட்டிசித்தர்அகப்பைச்சித்தர்
மொழிந்த வண்ண ரழுகண்ணிச் சித்தர்சிவவாக்கியர்
முறமையுள்ள குகைநமசி வாயந்தானே. 73

தானென்ற தத்துவத்தை யறிந்தசித்தன்
சந்திரசே கரனருளு மைந்தனாகி
வானென்ற அரியெழுத்தின் விபரஞ்சொன்னேன்
மகத்தான அகத்தியனே சொல்லக்கேளு
பானென்ற நால்வரொடு முனிவர்சித்தர்
பதினெட்டுப் பெயர்களுட நாமஞ்சொன்னேன்
கோனென்ற பெரியோர்க ளிவரேயையா
கோடிமறை வேதத்தைப் பாடினோரே. 74

பாடலென்ற தமிழெல்லாம் பாடம்பண்ணிப்
பசப்பியே ஆண்டியர்கள் படித்துக்கொள்வார்
ஆடலென்ற ஆட்டமெல்லா மாடிக் கொண்டு
அழுக்கறுக்க மாட்டாம லலைந்தார்பாவி
நாடலென்ற சுயவாக்குச் சொல்லமாட்டார்
நான்பெரியோ னென்றுமெத்த நாட்டஞ்செய்வார்
தேடலென்ற அறிவுவந்தாற் சுயமேசொல்வான்
தெரியாத மூடனைத்தான் குருவென்பானே. 75

குருவென்று சொன்னசொல் லாருக்காக
குருபரனை யறிந்தவர்க்குச் சொல்லலாச்சு
திருவென்று சொன்னசொல் லாருக்காச்சு
சிந்தைதனை யறிந்தவர்க்குச் செப்பலாச்சு
தருவென்று சொன்னசொல் லாருக்காக
தயாபரியாம் வாலைதனை யறிந்தோர்க்காச்சு
கருவென்று சொன்னசொல் லாருக்காச்சு
கர்த்தனென்ற சதாசிவனுக் காகுந்தானே. 76

ஆகுமந்த வெளிதனிலே திவலைசென்று
 ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் இரண்டுமாகிப்
போகுமந்த மனமறியா மயக்கத்தாலே
 பெண்வெரிது ஆண்பெரிது என்பார்மாந்தர்
வேகுமந்த மண்ணதனைப் பெரிதேயென்று
 விளம்புவார் வேதாந்த சாரந்தன்னில்
ஆகுமந்த ஆண்பெரிதே வெளியாய்நின்று
 ஆதியந்தத் தானாகி யிருக்கும்பாரே. 77

இருக்கின்ற வெளிதானே சிவமுமாகி
 இயல்புள்ள வாயுவதே சத்தியாகிச்
சுருக்கின்ற ரவியதுவே ருத்திரனாகிச்
 சுகமுள்ள அப்பதுவே மாலுமாகிக்
குருக்கின்ற பிருதிவியே பிரமாவாகிக்
 கோடிமறை வேதமதாய்ப் பிறந்தநாதன்
பெருக்கின்ற வுலகமெல்லாந் தானேதானாய்ப்
 பிரமமாய் நின்றபடி பேணிக்காணே. 78

பேணியதோ ரடிவயிற்றைப் பார்வைசெய்வார்
 பிலமுள்ள மேல்வயிற்றைத் தியானஞ்செய்வார்
பாணியதோர் நெஞ்சதனை நியாயஞ்செய்வார்
 பகருகின்ற கண்டத்தை நிசமேசெய்வார்
காணியதோர் கபாலநில வரமேயென்பார்
 கருத்துள்ள நெற்றிக்கண் காணச்சொல்வார்
ஆணியதோர் மூக்குமுனை யதீதமென்று
 அழகுள்ள விருகண்ணும் பார்வையாமே. 79

பார்வையென்ற திந்தமுறை யதீதமென்பார்
 பண்பில்லா மூடரப்பா நியாயஞ்செய்வார்
சேர்வையென்ற குருசீஷ ரிருவர்கெட்டார்
 செகந்தனிலே நோய்பிறந்தே உழன்றுபோவார்
கோர்வையென்ற வைம்பூதக் கவனமாகிக்
 கொடிதான துயரத்தால் மாண்டுபோவார்
ஏர்வையென்ற ஞானம்வந்து என்னசெய்யும்
 எட்டிரண்டு மறியாத மூடர்தானே. 80

மூடர்களே இதுவெல்லாம்வருத் தமப்பா
மூலமென்ற உச்சியின்மேற் பார்வையாகும்
கேடர்களே யிதுநிசமே பொய்யோயில்லை
கெதியுள்ள புத்தியினாற் றோணியேறு
தேடர்களே இதுதேட்டு ஞானமாகும்
ஜெகஜால வித்தையிலே வீழவேண்டாம்
நாடர்களே இக்கருவை நாட்டிப்பார்த்தால்
நலமான சிவயோகம் வருகுந்தானே. 81

வருவதற்கு அடையாளஞ் சொல்லக்கேளு
வரையற்ற விசம்பதனி லேணிசாத்தி
இருபத்தோ ராயிரத்து அறுநூறாலே
பேணியென்ற பழுவதுவாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு
குருபரத்தி னருளாலே யறிவையேற்றிக்
கூசாமல் மனமுரைத்து வெளியிற்சேர்ந்து
பருவநல மிதுவென்று மவுனத்துள்ளே
பண்பாகப் பெரியோர்கள் பலன்பெற்றாரே. 82

பலன்பெற்ற தேதாலே பிராணன் றானும்
பண்பான அபானங்கே சரியிலேறிச்
செலமென்ற வழலையதைப் பானம்பண்ணிச்
செங்கதிரோன் சந்திரனிற் சேர்ந்துநின்று
தலமென்ற ஆறாறுக் கப்பால்நின்ற
சச்சிதா னந்தமென்ற அறிவிலேறி
நலமென்ற பேருபெற்ற வழியீதப்பா
நன்மையுடன் சொல்லுகிறேன் நாட்டிப்பாரே. 83

நாட்டியதோர் திசைக்கம்பந் தன்னைக்காணார்
நாட்டில்குரு வென்றுமுப தேசஞ்சொல்வார்
ஏட்டிலே யெழுதியமந் திரத்தையெல்லாம்
யியம்புவான் மட்டிசொன்ன விதத்தைக்கேளு
போட்டியதோ ரரியென்றும் அகாரமென்றும்
பெருமையுள்ள உவ்வென்றும் மகாரமென்றும்
பூட்டிநின்ற ஓமென்றும் நகாரமென்றும்
பூவின்மா வெழுத்துமரி யெழுத்தென்பாரே. 84

எழுத்தற்ற வெளியதுவே வெளியுமாகி
இகமெல்லா முளைத்தெழுந்து ஏகமோனம்
வழுத்துகின்ற சித்தர்களே வரிசைகேளு
வகையுடனே மறுபிறப்புப் பிறந்தாயானால்
அழுத்தமுள்ள யோனிதனிற் பிறப்புமில்லை
அரனுடனே சேர்வதில்லை யையாகேளு
பழுத்தபழம் வித்துவினிற் சேர்த்தாயானாற்
பார்மீதிற் பிறவியதா யிருக்கென்றாயே. 85

இருக்கின்ற அறிவதுவே பரமாயெண்ணி
இருதயத்தின் நினைவாலே வெளியேசென்று
பருக்கின்ற தேகமதைப் பொய்யென்றெண்ணிப்
பரலோக ஞானமதிற் பாய்ந்தேயேறி
சுருக்கின்ற ஐம்பூதமொன்றேயாகும்
சூடில்லை மதியில்லை தோற்றமில்லை
திருக்கின்ற சுழலதுவாம் ஞானவீட்டில்
திறமாகப் பெரியோர்க ளிருந்திட்டாரே. 86

திட்டமென்ற ஈரேழு லோகமெல்லாந்
திரைக்குள்ளே நின்றிலங்கு மிரவியல்ல
வட்டமாய் நின்றதொரு மதியுமல்ல
வளர்கின்ற வன்னியதாய் நின்றதல்ல
பொட்டலாய் நின்றதொரு வெளியுமல்ல
பூதலத்தி லுயிரெல்லாந் தானுமல்ல
கட்டான கயிறல்ல காலுமல்ல
கருவான தலையுமல்ல கருத்தாய்நில்லே. 87

கருத்தென்ற அறிவதுவே தூலமண்ணைக்
கருவான சூட்சமண்ணைத் துடர்ந்துபோகும்
திருத்தென்ற காரணமண் சோமன்மேலே
திசையான மகாகரண நாதனாகி
நிருத்தென்ற விம்மண்ணிற் பெரியோரெல்லாம்
நிலையாக வாழ்ந்திருந்த நிலைமைசொன்னேன்
பொருத்தென்ற மண்ணதனை நிசமேயென்று
புலம்புகின்ற வாய்ஞானி பேயன்றானே. 88

பேயரே பட்டணத்தின் பெருமைசொல்வேன்
பேரான கேசரிமேற் பிலத்தைக்கேளும்
வாயரே மூலராட் சசனுமாகி
வளமான விருகாலும் பூமியாகி
நேயரே வானமது தலையுமாகி
நிலைக்குள்ளே நின்றபின் விதானமாகி
வாயரே தென்வடக்கு இருகையாகி
வடிவான மேற்குமுது காய்நின்றாரே. 89

நின்றதொரு கிழக்கதுவே முகமுமாகி
நிலையான கதிர்மதியே கண்ணுமாகிச்
சென்றதொரு வன்னியதே நெற்றிக்கண்ணாய்த்
திறமுள்ள பூமிக்குள் பூமியுண்டு
குன்றதொரு மலையெல்லாந் தன்னியமாகி
குறிப்புள்ள கடலெல்லாம் புடவையாகி
சென்றதொரு வாயுவதே கரமுமாகிச்
செயமுள்ள வெளியெல்லா மறிவுதாமே. 90

அறிவான பிறப்பற்றுப் பரத்திற்சேர்த்தால்
அரனாரைப் போலாவா ரனந்தங்கோடி
குறியான பிரபஞ்சஞ் சேர்ந்தாரானால்
கூட்டோடே பிறந்திடுவா ரென்பார்கோடி
பறிவான விரண்டுபர மேதுசொல்லும்
பசாசர்களே யிப்படியே பகரப்போமோ
நெறியான மறுபிறப்பின் விபரஞ்சொல்லும்
நிலையறியா மூடர்களே பரம்ரெண்டாமோ. 91

பரத்தோடே சேர்ந்தவர்கள் பரமேயாவார்
பரப்பிரம்மப் பிறவியதா யெங்குந்தோன்றும்
வரத்தோடே யருள்பெற்று மனமுந்தேறி
வாசியென்ற குதிரையினால் வீடுகட்டிச்
சுரத்தோடே மனையதனி லறிவிற்சேர்ந்தால்
தயவான மறுபிறப்பு யிதுதானப்பா
திரத்தோடே இந்தவகை யறிந்தாயானால்
சிவத்தோடே சேருவதில் செயம்பெற்றாயே. 92

—

செயம்பெற்ற ஞானமது நூறுஞ்சொன்னேன்
தேசத்தி லிதைப்படித்தோர் பெரியோராவர்
நயம்பெற்ற என்னூலின் விபரங்கண்டால்
நானென்ற பிறவியற்றுத் தெய்வமாவர்
வயம்பழித்த பேர்கள்பெரு வயிறுமாவர்
வானரங்கள் பன்றியதாய்ப் பிறப்பான்மட்டை
சயமென்ற நோய்பிறந்தே இறந்துபோவான்
தப்பாது யென்வாக்குச் சாற்றினேனே. 93

சாற்றியதோர் வாக்கதனைப் பொய்யென்றெண்ணித்
தலைதெறித்துப் போகாதே சண்டிமாடே
சேற்றுமத்தி லீப்போலே தியங்கிப்போவாய்
ஜெகஜால நரகத்தி லழுந்திவீழ்வாய்
ஆற்றுக்குள் துரும்பதுபோ லலைந்துபோவாய்
அலட்சியமாய்ச் சொல்லாதே இந்தநூலை
தூற்றிவிட்ட களம்போல்வங் கிஷங்கள்போகும்
சுயவாக்குத் தப்பாது சூட்டினேனே. 94

சூட்டினதோர் குலந்தனிலே பெரியோரானால்
சுக்கிலத்தின் வழியிருபத் தொன்றுமுத்தி
கவட்டினதோர் சுரோணிதத்தின் வழியிருபத்தொன்றும்
குறியாக மோக்ஷமுத்தி பெறுவாரையா
நாட்டினதோர் சீடர்களும் முத்திபெற்றார்
நலமான பாதையிது அப்பாகேளு
பூட்டினதோ ரடையாளம் பூரணமேயாகும்
பூட்டதனைத் திறந்துபொன் மனதினாலே. 95

பொன்வெள்ளி செய்கிறவன் பெரியோனல்ல
புகழான அஷ்டசித்தி பெரியோனல்ல
முன்னின்ற வயித்தியனும் பெரியோனல்ல
மூச்சடக்கி யெழும்பினவன் பெரியோனல்ல
சின்னமுள்ள குழியிருப்போன் பெரியோனல்ல
திறமுடனே கெவனமிட்டோன் பெரியோனல்ல –
தன்னிலையை அறிந்தவனே பெரியோனையா
தனையறியான் வகைகெட்ட சண்டிமாடே. 96

சண்டியென்ற மாடப்பா நூலைக்கற்றுச்
சகலகலை வல்லவன்போற் பேசிக்கொள்வான்
கொண்டியென்ற கோளுமிகச் செய்துகொண்டு
கொலைகளவுக் கஞ்சார்க்கு ஞானமென்ன
தெண்டனைசெய் கின்றோர்கள் வேதம்பார்த்துச்
செகத்திலே பெரியவன்போற் புலம்பிக்கொள்வான்
வண்டினங்கள் கத்துவது போலேகத்தும்
மடையர்களே வுங்களுக்கு நரகந்தானே. 97

நரகமென்ற மனுப்பதரே சொல்லக்கேளாய்
நன்மையுள்ள பரிபொய்யே கரியும்பொய்யே
கிரகமென்ற மனைபொய்யே கிளையும்பொய்யே
கெதியுள்ள சதுரங்க சேனைபொய்யே
கரகமென்ற உந்தனுட சரீரம்பொய்யே
கருவான பெண்டுபிள்ளை பொய்யேயாகும்
தூரகமென்ற ஈதெல்லாம் நிசமேயென்று
தூலமகிழ்ந் திருப்பதறி யாமற்றானே. 98

அரியென்ற வெழுத்ததனை அறியமாட்டார்
அவனிதனி லென்னூற்குச் சரிநூலில்லை
பரியென்ற வாசியீரா றுங்கடந்து
பரமதிலே கலந்தவர்க்குப் பயனும்விள்ளும்
வெறியென்ற மூடருக்குத் தெரியாதப்பா
விரைந்தோடி நாய்போலே போகஞ்செய்வான்
குறியென்ற ஞானமிது நூறினுள்ளே
குருசொன்ன விபரமெல்லாங் கூறினேனே. 99

சுப்பிரமணியர் சுத்தஞானம் 100 முற்றிற்று

உ

கடவுள்துணை

அகத்தியருக் குபதேசித்த

சுப்பிரமணியர் ஞானம் 200

அண்டபரா பரமான பரையின்பாதம்
    ஐயனெங்க ளா திவஸ்து பதமும்போற்றி
தொண்டர்கள் மெய்ஞ் ஞானியுட பதமும்போற்றிச்
    சொல்லுமுப தேசமிரு நூறுதன்னை
மண்டலிகர் மகாயோகி மதிக்கவென்று
    மருவில்லா ஞானமதை மாட்டுவேன்யான்
கண்டபடி கண்டகோ டாலியாகக்
    கணக்காக ஞானமதைக் காட்டுவோமே. 1

காட்டுகிறேன் பூரணமே வெளியதாகக்
    கலங்காமல் வெளியினூட பதமும் போற்றி
பூட்டுகிறேன் ரவிமதியைக் காண்பதற்குப்
    புகழ்பெரிய நாதாக்கள் பாதம்போற்றி
நாட்டுகிறேன் மெய்ஞ்ஞானம் வெளியதாக
    நல்வினையுந் தீவினையு மிரண்டுபோகப்
பூட்டுகிறேன் திறவுகோல் திறந்துதானும்
    புத்தியுள்ள பிள்ளாய்நீ பேணிக்கேளே. 2

கேளடா அகஸ்தியனே கிருபையாகக்
    கெடியான பராபரமே யொன்றேதெய்வம்
ஆளடா அதுநிலையை யறியவேணும்
    அண்டசரா சரங்களெல்லாந் தெரியவேணும்
நாளடா பூரகத்தி லேறவேணும்
    நல்வினையுந் தீவினையுஃ போக்கவேணும்
காளடா கருவுகளைக் கொல்லவேணும்
    காலனையுங் கட்டறுத்துக் கொள்ளுவாயே. 3

கொள்ளடா வாசியொன் றேமுத்தியாகும்
கொடியதொரு மற்றலாமு முத்தியில்லை
அள்ளடா வாசிதனை யெடுத்துமைந்தா
ஆதிவஸ்தை யனுதினமும் மனதில்வைத்து
மெள்ளடா மறுபடியும் யாகம்பார்த்து
மேன்மையுள்ள ஞானமதை மேவிக்கொள்ளு
வள்ளடா வல்லவனாகக் கண்டீரோகில்
வஸ்தான வஸ்துவுமே வாய்க்குந்தாமே. 4

தாமடா வாசியென்ற குதிரையேறி
தத்துவந்தொண் ணூற்றாறு தனையறுத்து
ஓமடா ஓங்காரத் துள்ளொடுங்கி
ஓம்நமசி வாயமென்று மனதிற்றங்கி
நாமடா நமனுடைப்பட் டணமுந்தாண்டி
நாதாந்தச் சுடரிலே நாடிச் சென்று
வாமடா வாமத்தைக் கண்டுபோற்றி
வாலையெனும் பராபரையை மனதிற்றங்கே. 5

தங்கியே மனதிலேயும் நிலையாய்த் தங்கித்
தமர்திறக்கும் வாசலுட கதவுகண்டு
அங்கியே ஆறுதல மடுத்தேயேறி
ஆதிவஸ்தை யனுதினமு முன்னுட்கொண்டு
எங்கியே யீராறு தலமுந்தாண்டி
யிடகலையும் வலகலையும் அழியச்செய்து
பங்கியே பரமான நதியுந்தாண்டிப்
பச்சைமயி லேறியுந்தான் பாடுவாயே. 6

பாடவே கின்னரியு மாலின்வீட்டிற்
பகல்வத்தி தீவட்டி பகல்போற்றோனும்
ஆடவே யைந்தெழுத்து மதிலேதோனும்
அப்புறமுஞ் சங்குதொனி யறிவாய்க்கேட்கும்
நாடவே தமர்திறக்கும் வாசல்தோனும்
நந்தியுட வீற்றிருப்பும் நட்புந்தோனும்
வாடவே வச்சிரமணி விளக்குந்தோனும்
வாலையுட சிலம்பொலியும் வாய்க்குந்தானே. 7

வாய்க்குமடா மனதழுக்கை யறுக்கவேணும்
வஞ்சமெனும் புத்தியையும் மாய்க்கவேணும்
ஏய்க்குமடா யேய்ப்பான பேச்சையெல்லாம்
யீடழியக் கண்டுமுத லிறுத்தவேணும்
நாய்க்குமடா நாய்போலே திரியவேணும்
நல்லோரைக் கண்டாக்கால் வணங்கவேணும்
பேய்க்குமடா பிராணனையும் போற்றவேணும்
பிரபலங்கள் பண்ணாமற் பிலத்துநில்லே. 8

நில்லடா ஒருமனதாய் நிலையில்நல்ல
நித்தநித்தம் பிராணாயம் நினைவாய்க் கூட்டு
அல்லடா கற்பமதை யறிந்தேயுண்ணு
ஆறுவரை யூடுருவி யடுத்தேயேறும்
வல்லடா வாசியைத்தான் மேலேநோக்கும்
வயிரமங்கே யிருக்கின்ற வகையுங்காணும்
அல்லடா யிப்படியே அறிந்துகொண்டு
ஆதிவஸ்தை யனுதினமு மறிவாய்ப்போற்றே. 9

போற்றடா கற்பமுண்டா லெனைப்போலாவாய்
பூருவத்தின் ஞானமெல்லாம் பொருந்தத்தோணும்
ஏற்றடா சிங்குவையும் பிடித்துமைந்தா
யென்மக்காள் நித்தமுந்தான் பீசங்கூட்டி
வாற்றடா பதின்மூன்று வருஷந்தானும்
மைந்தனே கற்பமதை மனதிற்கொள்ளு
சாற்றடா சரவணையு முனக்குத்தோணும்
சண்முகந்தா னென்று சொல்லிச் சாற்றலாமே. 10

சாற்றலாம் வேல்முனையு முனக்குச்சித்தி
தவப்பொருளு முந்தனுக்குச் சண்ணிற்கிட்டும்
ஏற்றலாம் நமன்கயிற்றை யறுத்துப் போடும்
ஈராறு தலந்தாண்டி யிருக்கலாகும்
வாற்றலாம் வச்சிரம்போற் றேகமாகும்
வழக்கமான கருவிகளை மாளப்பண்ணும்
போற்றலாம் பூர்வகன்ம வினைகள்போகும்
பொல்லாப்பு ஆனதெல்லாம் போகுந்தானே. 11

தானென்ற யென்குருவே அருளிச்செய்வீர்
சடாட்சரனே சண்முகனே தயவாய்நீயும்
நானென்ற நற்குருவே விட்டுச்சொல்லும்
நலமான கற்பவகை நடப்புச்சொல்லும்
ஊனென்ற வாசியுட ஒழுங்குஞ்சொல்லும்
உள்முனையைக் காணுகிற ஒளியும்சொல்லும்
வானென்ற வானவர்க்கு வலியநாதா
வடிவேலா யிந்தவகை மாட்டுவீரே. 12

மாட்டுகிறேன் யென்மகனே மாணாகேளு
மகத்தான கற்பமென்ற மார்க்கஞ்சொல்வேன்
பூட்டுகிறேன் சிகாரமென்ற நெல்லிசேரு
புதுமையுள்ள மகாரமென்ற நீருஞ்சேரு
ஆட்டுகிற ஆதிவஸ்தை யதிலேசேரு
யடங்காத யென்றாயாள் வஸ்துஞ்சேரு
நாட்டுகிற நாளையுந்தா னொன்றதாக
நலமான தேவியைத்தா னாட்டுவாயே. 13

நாட்டடா நாற்கோண முன்னேயிட்டு
நலவட்ட மிட்டேயறு கோணமிட்டுப்
பூட்டடா முக்கோண மதின்மேலிட்டுப்
புகழான பிறைவட்ட மேலேபோட்டு
மாட்டடா யென்றாயாள் முகந்தான்வைத்து
மதிக்கவே ஆறெழுத்தை அதிலேசாத்தி
வாட்டடா கற்பமதை மனதில் வைத்து
வாலைதனைப் பூசைசெய்து வணங்கிக் கொள்ளே. 14

கொள்ளவே நாதாக்கள் சாபந்தீருங்
கொடியதொரு வஞ்சகங்கள் குதித்தேயோடும்
அள்ளவே யாறுதல மடுத்துத்தானும்
ஆயியுட பாதமது அறிவால்வாய்க்கும்
மெள்ளவே வாசியைத்தான் வாங்கி மைந்தா
மேன்மைபெற வேணுமென்று மனதிற்றங்கி
வள்ளவே வஞ்சகத்தைக் கட்டறுத்து
மகத்தான கற்பமதை வணங்கிக் கொள்ளே. 15

கொள்ளவே மும்மூலங் கொண்டேயானுங்
குமரனென்றே யெந்தனுக்குப் பேருமாச்சு
அள்ளவே ஆயிரத்தெட்டி தழுங்கண்டேன்
ஆறுகற்ப மகாரமுந்தா னடக்கிக் கொண்டேன்
வள்ளவே வயிரத்திரு விளக்கைக் கண்டேன்
வாலையுட சிலம்பொலியு மதிக்கப்பெற்றேன்
நள்ளவே நாதாந்தச் சுடரிற்சொக்கி
நாலைந்து வாசலையு மடைத்திட்டேனே. 16

அடைத்திடவே சிலம்பொலியுங் கேட்டேன்யானும்
ஐயையா காதிரண்டு மடைத்துப்போச்சு
படைத்திடவே ரோசமென்ற வெக்கம்போச்சு
பரிவான மயில்மீதிற் பாய்ந்து சென்றேன்
வடைத்திடவே வாசியின்மேற் சொக்கிக்கொண்டேன்
வயிரமங்கே யிருக்கின்ற வகையுங்கண்டேன்
முடைத்திடவே மும்மூலங் கொண்டதாலே.
முருகனென்று யெந்தனுக்குப் பேருமாச்சே. 17

பேராகி யூராகிப் பெரிதுமானேன்
பேசாத வஸ்துவென்று பேருங்கொண்டேன்
ஆறாகி யருபவுரு வெளியுமானேன்
அழியாத வஸ்துவென்று அருளும்பெற்றேன்
நேராகி நிர்மலனாய் நிர்மதியுமாகி
நீங்காத பொருளாகி நிறைந்தேன் நின்றேன்
பாராகிப் பருமலையாய்ப் படர்ந்தேயானும்
பச்சைமால் மருகனென்று பகர்ந்திட்டாரே ! 18

பகர்ந்திட்டார் பாராபரமு மானசோதி
பரிவான மெய்ஞானம் பகர்ந்தேசெய்தார்
அகர்ந்திட்டார் அம்மூலம் உபதேசித்தார்
ஆறுவரை யூடுருவி அரியச் சொன்னார்
இகர்ந்திட்டா தீராறு தலமுஞ்சொன்னார்
இரவிமதி சோலையிலே இருக்கச் சொன்னார்
தகர்ந்திட்ட விந்துவையுங் கட்டச் சொன்னார்
சண்முகந்தா னென்றுசொல்லிச் சாற்றினாரே. 19

சாற்றினார் மேல்மூலத் தருவுஞ்சொன்னார்
சராசரங்க ளுள்ளதெல்லாஞ் சார்ந்தேநின்றேன்
ஏற்றினா ரெனதுபிரா னெனக்குமைந்தா
யெல்லையில்லாப் பேரொளியை அறியச் சொன்னார்
வாற்றினார் வஸ்தோடே வஸ்தாய்நிற்க
வாசியென்ற வடிவேலை வருந்தித்தந்தார்
ஆற்றினா ரரூபமாந் தன்னிலேதான்
அடங்கியே அனுதினமும் வாழ்ந்திட்டேனே. 20

வாழ்ந்திட்டேன் புருவமைய மதனிற்சென்றேன்
வாசியென்ற வடிவேலை வாங்கிக் கொண்டேன்
ஈழ்ந்திட்டே னிருவிழியை அடக்கிச் சென்றேன்
இயலான நந்தியிலே யிரங்கி வாழ்ந்தேன்
தாழ்ந்திட்டேன் சங்கரற்குப தேசஞ்சொன்னேன்
தாயான வஸ்துவையுந் தாங்கியுண்டேன்
ஆழ்ந்திட்டேன் ஆதிவஸ்தைக் கண்டுகொண்டேன்
அதினாலே ஆறுமுக னென்றுபேரே. 21

பெற்றபேர் ஒருவராற் சொல்லப்போமே
பேதையென்று மனதிலையம் வைக்கப்போமோ
அற்றபே ரழிகுழியில் வீழ்கப்போமோ
ஆருயிரும் வேறென்று நினைக்கப்போமோ
சித்திவெறத் தீவினைகள் செய்யப்போமோ
தெருவீதி யெங்குந்தான் திரியப்போமோ
அற்றபேர் ஆரூபந் தன்னைப்போற்றி
அழகான சுடலெரியுஞ் சொக்கியேறே. 22

ஏறடா பதின்மூன்று வருடமைந்தா
யென்மகனே மும்மூல மெண்ணிக்கொண்டு
காரடா கருவிகளை கொன்றுதானுங்
கருஞ்சாரை ரெண்டுமுதற் களற்றிநீயுஞ்
சேரடா சிங்கென்ற மௌனம்பூட்டித்
திரிபுரையை யனுதினமும் நெஞ்சில்வைத்து
நேரடா நித்தமுந்தான் வீசங்கவட்டி
நேர்மையா ன் பாகெகியில் நீஞ்சுவாயே. 23

நீஞ்சுவாய் நிமிஷத்திற் பெற்றுநீயும்
நிலையான பொருள்தன்னை நினைத்துக்கொண்டு
பாஞ்சுபார் வாசியென்ற பதியிலேறிப்
பராபரத்தை யனுதினமும் நெஞ்சில்வைத்து
ஆஞ்சுபா ரைந்தெழுத்தை நெஞ்சில் வைத்து
அனுதினமு மும்மூல மறிவாய்க்கொண்டு
வாஞ்சுபார் வாசியைத் தான் நாட்டஞ்செய்து
வளக்கான பெண்ணாசை மனத்திற்றள்ளே. 24

தள்ளடா படுகுழியில் விழுகாதப்பா
தாயான சிற்பரையை மறவாதப்பா
அல்லடா பதின்மூன்று வருடமட்டும்
அழகான போகமுந்தான் அறிவாற்றள்ளு
மெள்ளடா கடுகொடுநல் லெண்ணெயுந்தான்
மேவியே தள்ளடா விரைந்துசொன்னேன்
நள்ளடா பதின்மூன்று வாண்டுசென்றால்
நலமான விந்துமுதற் கட்டும்பாரே. 25

பாரென்று பராபரனே பகர்ந்து சொன்னீர்
பதிவான மும்மூலம் போக்கைச்சொன்னீர்
ஆமென்ற தத்துவத்தை யடக்கச்சொன்னீர்
ஆயிழையாள் போகமதை யகற்றச்சொன்னீர்
நானென்ற வாசியுட நாட்டஞ்சொன்னீர்
நாதாந்தப் பேரொளியின் நட்புஞ்சொன்னீர்
காரென்ற யோகத்தைக் கலந்து சொல்லுங்
கருவான மந்திரத்தைக் காட்டுவீரே. 26

காட்டுகிறே னறிவுள்ள பிள்ளாய்கேளு
கருவாகப் பதின்மூன்று சென்றபின்பு
ஆட்டுகிற அம்மென்று மௌனமூட்டி
ஆதிவஸ்தை யனுதினமு மறிவாய்க்கொண்டு
நாட்டுகிறேன் பதினெட்டு மாகமைந்தா
நலமாக வோரிடத்தில் நாடிநின்று
சுவட்டுகிற குருபதத்திற் சுக்கலிட்டு
சுசாமல் மௌனத்தைக் கொள்ளுவாயே. 27

கொள்ளவே பாசிப்பய ராகுமாகுங்
குருவைநெல் பச்சரிசி தானுமாகும்
மெள்ளவே ஆவின்பால் தன்னிற்பொங்கி
மெய்ஞ்ஞானம் வேணுமென்று விரும்புநீயுந்
தள்ளவே நித்தமொரு நேரங்கொள்ளு
தப்பாமற் பசிதானும் தளர்ந்துபோகும்
விள்ளவே யோகமதை விரும்பிப்பாரு
மெய்ஞ்ஞானி யென்றுவெளி யேறலாமே. 28

ஏறலா மாயிரத்தெட்டி தழும்தோணும்
என்மகனே அமுதமுந்தான் குமுளிபாயும்
மாரெலாம் விந்துவது கட்டிப்போகும்
அசையாத மணிபூரக மடங்கிநிற்கும்
பாரெலாம் பருமணியாய் வலுத்துப்போகும்
பச்சைமயி லுந்தனுக்குப் பகர்ந்துயீவார்
நேரேலாம் பரகெதியு முனக்குக்கிட்டும்
நித்தியமு மமுதந்தா னுண்ணலாமே. 29

உண்ணலா மதைவிட்டாற் கற்பமில்லை
ஒருமணியாய்த் திரட்டிவைக்கு முறுதியாகத்
திண்ணலா மதுவல்லோ கற்பங்கற்பந்
தீவினைகள் தானகற்றுந் திடமாய்ச்சொன்னேன்
நண்ணலாம் வூசிநடு வீதிதோணும்
நாலைந்து வாயலையு மடைத்துக்கொள்ளும்
கண்ணலாங் கருவிழியுஞ் சொருகிப்போகும்
காரணசற் குருவென்று கருதுவாரே. 30

கருதவே யென்குருவே தடமுஞ்சொன்னீர்
காரியமாய் வாசியைத்தான் அடக்கச்சொன்னீர்
அருதவே யாறுதலந் தெரியச்சொன்னீர்
அப்பாலும் போகமதை யடக்கச்சொன்னீர்
பொருதவே யெப்படித்தான் வாசிதன்னைப்
போதரவாய்க் காணுகிற புகலுஞ்சொல்லுங்
கருதவே மும்மூலம் பிரித்துச்சொல்லுங்
கருவூரிற் காங்கயனே கருவாய்த்தானே. 31

கருவாகச் சொல்லுகிறேன் மாணாகேளு
 கருவான குண்டலியை மேலேனோக்கி
உருவாக மேனோக்கிப் பார்க்கும்போது
 உத்தமனே பிடரிவழி யுயர்ந்துவோடும்
மருவாக நித்தமுந்தான் பீசங்கவட்டு
 அப்பனே வருடம்பதின் மூன்றுமட்டும்
குருவாக நீயறிந்து கவர்மைபாரு
 குருவறிய வாசியுந்தான் குறியாதென்றே. 32

குறியாது குறுகாது உடல்தானப்பா
 கவர்மையது நீளாது குறையாதப்பா
அழியாது உடல்தானு முப்பாதப்பா
 அரூபசுடர் தன்னிலே அறிவாய்க்கட்டும்
பதியாது பதியிரவி மேலேனோக்கும்
 பலபல விதங்களெல்லாம் பாழாய்ப்போகும்
நதியாது நதிச்சாரை கட்டிப்போகும்
 நமனுடைய நிலையெல்லாம் நாசமாமே. 33

நாசமறப் பண்ணுமடா மும்மூலங்கொண்டால்
 நல்வினையுந் தீவினையு மிரண்டும்போகும்
பாசமறப் பண்ணுமடா வஸ்தையுண்டாற்
 பலபல புத்தியெலாம் பாழாய்ப்போகும்
வாசமறப் பண்ணுமடா வாசிநாட்டம்
 வழக்கான சுழிமுனையும் வாரிக்கொள்ளுந்
தூசமறத் துரியமுந்தான் தூர்ந்துபோகுந்
 துவாதசாந் தத்திலேறி தொழுதுநில்லே. 34

நில்லடா வாக்குமன மொன்றாய்நில்லு
 நிட்சயத்தைப் பற்றியினி நினைவாய்நில்லு
அல்லடா ஆறுதலங் கடந்தீரானால்
 ஆயிரத் தெட்டுமாதத் தழகுமுண்டு
வல்லடா வாசியைத்தான் மேலேனோக்கு
 மைந்தனே கீழ்நோக்க மாட்டாதப்பா
அல்லடா யிதையறிந்து செய்தீரானால்
 ஆத்மாவும் நீயாச்சு யையாபாரே. 35

பாரப்பா மும்மூலம் பகரக்கேளு
பாழான அன்னமுந்தான் பொசித்தீரையா
ஆரப்பா மூன்றுபங்கு கழிந்துபோச்சு
ஆத்மாவும் உன்னைவிட்டு அகன்றுபோகும்
நேரப்பா மூன்றையுந்தான் கொண்டாயானால்
நிட்சயமாய் மும்மூலம் நிலையிதாகும்
காரப்பா ஆத்மாவுங் கழன்றுபோகார்
கள்ளனையும் ஒருநிலையில் கட்டலாமே. 36

கட்டலாங் கபடற்ற சித்தனாவாய்
கைலாய தேகமடா கருணையாகும்
வெட்டலாங் காலனையு மிரட்டி மைந்தா
வேல்முனையி லேறிவிளை யாடலாம்நீ
தட்டலாந் தமர்திறக்கும் வாசல்தோணுந்
தாயான சிற்பரையுந் தனதேயாவாள்
முட்டலாஞ் சூரசங் காரஞ்செய்து
முடுக்கலாங் கருவிகளை முடுக்கலாமே. 37

முடுக்கலா முச்சுடரின் தைலத்தாலே
முதலான மனக்குளிகை முறையாய்மைந்தா
தட்டலாம் நாதாந்த (நந்தி) தன்னிலேறி
தனதான வுறன்முறையைச் சண்ணிப்போடு
கட்டலாங் காமத்தைக் கருவாய்மைந்தா
காரணமா மும்மூலங் கருணையாலே
நட்டலாம் நாதமணி ஒன்றதாக
நலமாக வஸ்துவுட நாட்டந்தானே. 38

நாட்டமுடன் கும்பகபூ ரகமுமையா
நடுவான ரேசகமு மூன்றுமொன்றாய்
வாட்டமுட னொன்றாகக் கயிறாய்வாங்கி
வரிசையுடன் மேனோக்கி வலுவாயுண்ணு
தாட்டமுடன் சதகோடி ரவியுந்தோணுந்
தமர்திறக்கும் வாசலங்கே தயவாய்த்தோணும்
பூட்டமுடன் பூரகத்தி லேறினாக்கால்
புத்திரனே பொல்லாப்பு போகுந்தானே. 39

போகுமடா பொல்லாப்பு சீவசெந்து
புத்திரனே மற்றதெல்லாம் நாமேயாகும்
ஆகுமடா அறுமுகனைக் கண்டோர்க்கெல்லாம்
ஆறுவகை யூடுருவி அறிவிற்சேர்க்கும்
நாகுமடா நாதமணி தானேகட்டும்
நல்வினையுந் தீவினையு மாண்டுபோகும்
பாகுமடா பராபரமு முனக்குச்சித்தி
பதிவாகப் பரியேறி நடத்தலாமே. 40

நடத்துவா யோகமுந்தான் தாண்டித்தானால்
நலமான கும்பகத்தில் நாடிச்செல்லு
அடத்துவா யோங்காரத் துள்ளொடுங்கி
ஆதிவஸ்து வுண்டென்றும் அறிவிற்றங்கி
முடத்துவாய் முன்னணியாய்ப் பூசைசெய்து
மூதண்ட பிரமனையு மோதித்தாக்கிக்
கடத்துவாய் கரிமாலை கருவாய்க்கொண்டு
கருவிகளைச் சீரழித்து கடத்தேறுவாயே. 41

ஏறுவா யிப்படியே ஆனபின்பு
யென்மகனை அங்கிஷ்ட மாகிப்போவாய்
தேருவாய் கற்பூரச் சுடர்போல் நிற்பாய்
தேவியுந்தா னனுதினமுந் தொண்டுசெய்வாள்
நேருவாய் பரகெதியு நீயுமாவாய்
நேரான ரவிமதியு மாண்டுபோகும்
பாருபார் பராபரனு நீயுமாவாய்
பழுதில்லாச் சித்தனென்று பகரலாமே. 42

பகரலா மென்று நீ சொன்னீரையா
பதிவான யோகமென்ற பதுமைசொல்லும்
அகரலா மரிபீடம் அறியச்சொல்லும்
ஐந்தெழுத் தானதையு மறிவாய்க்காட்டும்
இகரலாம் பிராணாய மறியச் சொல்லும்
இந்திரகிரி மலையிலே யிருக்கச்சொல்லுந்
தகரலாம் நந்தியுட தனுவுஞ்சொல்லுஞ்
சண்முகனே சடாட்சரனே சாற்றுவீரே. 43

சாற்றுகிறே னென்மகனே மாணாகேளு
சத்தியமா யோகமென்ற தனுவைச் சொல்வேன்
ஏற்றுகிறேன் முன்சொன்ன மௌனம்பூட்டி
யின்பமுடன் பேரொளி யெண்ணிக்காணும்
வாற்றடா நித்தமுந்தான் ஒண்ணரைபீஜம்
வளமான பிராணாயம் வசமாய்க்கவட்டு
போற்றடா பதினெட்டு மாதமட்டும்
புத்திரனே பிராணாயம் பொருந்திக் கவட்டே. 44

கவட்டியே யோகமுந்தான் பார்த்தீரானால்
குறையாத பேரொளியைக் குணமாய்க்காண்பாய்
ஆட்டியே அரூபவெளி நீயுமாவாய்
ஆயிரத்தெட்டி தழ்மலரும் அறிவாய்க்காணும்
நாட்டியே அமுதமுந்தான் வடியுமைந்தா
நரகமென்ற பேச்செல்லாம் நாசமாகும்
பூட்டியே பூரணம்போ லிலங்குந்தேகம்
புதுமைசரா சரங்களெல்லாம் போக்கலாமே. 45

போக்கலா மைந்தெழுத்தின் வகையைக் கேட்டாய்
புத்திரனே யைந்தெழுத்தைப் பிரித்துச் சொல்வேன்
ஆக்கலாஞ் சிகாரமென்ற நீருமொன்று
அப்பனே மகாரமென்ற நீருமொன்று
வாக்கலாம் உகாரமென்ற நாதமொன்று
மைந்தனே அகாரமென்ற வஸ்துவொன்று
நாக்கலாம் நாதமணி சிவந்தானொன்று
நலமாகப் பஞ்சகரு யிதுதானாச்சே 46

ஆச்சப்பா யிதுவல்லோ கற்பங்கற்பம்
அடங்காத மும்மூலம் அருமையாச்சு
ஏச்சப்பா சொல்லக்கேள் வேறிருக்குதென்று
என்மகனே யென்னசொல்வே னிந்தமார்க்கம்
வாச்சப்பா யிதையுண்டால் வலுத்துப்போச்சு
வாசியென்ற சவ்வாரி வருகும்போது
மூச்சப்பா மூச்சற்ற யிடமுந்தோணும்
முளையான சுடர்தனிலே முழங்கலாமே. 47

முழங்கவே கருவிகளுங் குதித்தேயோடும்
முச்சுடரு மொன்றாகி முழங்கிநிற்கும்
தழங்கவே தேகமுந்தான் வலுத்துப்போகுந்
தாயான சிற்பரையுந் தனதேயாவாள்
களங்கமில்லா சுழிமுனையில் நாட்டம்வேணும்
கண்டறிந்தோன் சித்தனவ னாகவேணும்
இணங்கலா மிம்மூலங் கொண்டீரானால்
ஈசனுக்கு மேலாக விருக்கலாமே. 48

இருக்கவடா சொல்லுகிறோ மின்னங்கேளு
யிதமான பூசையுந்தான் செய்யும்போது
அருக்கவடா ஓம்நமசி வாயமென்று
ஆறுதல வீட்டினையு மடக்கஞ்செய்து
பெருக்கவடா பிராணாயங் கவ்ட்டவேணும்
பிசகாமல் சிங்குவையும் பூட்டவேணும்
நெருக்கவடா நிர்ணயமாய் நின்றீரானால்
நிசமான பரகதிக்கு நீஞ்சலாமே. 49

நீஞ்சலா மிதைவிட்டால் கற்பமில்லை
நித்தமுந்தா னிம்மூலங் கொள்ளவேணும்
பாஞ்சலாஞ் சிகாரமுடன் மகாரம்ரெண்டும்
பத்தியுடன் அணுவளவு விட்டிடாதே.
வாஞ்சலாம் பதின்மூன்று வருடங்கொள்ளு
வாசியென்ற மயில்மீதி லணைந்துநில்லு
ஆஞ்சலா மைவருந்தான் பட்டுப்போவார்
ஆன்மாவைக் காணலா மறிந்துபாரே. 50

பாரப்பா அப்படியே உண்டேன்யானும்
பலவிதயோ சனைகளெல்லாம் பாழாய்ப்போச்சு
ஆரப்பா மும்மூல மடுத்துக் கொண்டேன்
ஆதிவஸ்தை யனுதினமும் பணிந்துகொண்டேன்
நேரப்பா யோகத்தினிலை (யாகி) நின்றுகொண்டேன்
நிட்சயத்தைப் பத்தியுடனிலைத்துக் கொண்டேன்
காரப்பா கருவிகளும் பட்டுப்போச்சு
கர்த்தனென்று எந்தனுக்குப் பேருமாச்சே. 51

பேராகி ஊராகிப் பெரிதுமானேன்
பின்னுமுன்னு மோடுகிற தலையுமானேன்
நேராகி நிலையாகி நின்றுகொண்டேன்
நிட்சயத்தைப் பத்திசெய்து நிலைத்துக் கொண்டேன்
பாராகிப் பருவதமாய் பலவிதமுமானேன்
பச்சைமயி லேறியுநான் பரிந்துசென்றேன்
நாராகி நாதமுந்தா னுண்டுகொண்டேன்
நானென்று மெந்தனுக்கும் பேருமாச்சு. 52

நானென்று பேரெடுக்க வருமோசும்மா
நாடியே மும்மூலங் கொள்ளாதார்க்குக்
காதமல்லத் தூரமல்லச் சொன்னேன்பாரு
கண்மூக்கு மத்தியிலே கருதிப்பாரு
பாகமல்லோ பரகெதியுங் கிடைக்கு மைந்தா
பருமணியாய்த் தேகமுந்தான் திரண்டுபோகும்
ஆகமல்லோ ஆறுதல முருவியேறும்
அதினாலே ஆறுமுக மென்றுபேரே. 53

பேச்சிட்டு வாயினாற் பேசினாலும்
பிழைவருமே மும்மூலம் பிரித்துச் சொன்னால்
ஆச்சிட்டு ஆதிவஸ்தை யறியாவிட்டால்
அனலாகக் கொதித்திடுமே தேகமப்பா
வாச்சிட்டு வாசியிலே யேறாவிட்டால்
வாரிவிடு முன்னையுந்தான் மைந்தாசொன்னேன்
மூச்சிட்டு முனையில்நின்று முழங்கிநீயும்
முச்சுடரா யென்றைக்கு முழங்கிநில்லே. 54

நில்லடா மும்மூலங் கொண்டுதானும்
நிலையான வாசியைத்தா னினைத்துப்போற்று
அல்லடா கற்பமுந்தான் கொள்ளாமற்றான்
அறிவான வாசியைத்தான் யேற்றினாக்கால்
மெல்லடா தேகமுந்தான் ஒத்துப்போகும்
மேன்மையுள்ள வாசியுந்தான் குதித்துவோடும்
வல்லடா வல்லவனாய்க் கற்பங்கொண்டு
வாய்வான வாசியைத் தான் வாங்குவாயே. 55

வாங்கியிட ரவிகுளிகை மதியில்கட்டும்
வாரிவிடும் பிரமத்தில் வளர்ந்தேநிற்கும்
ஏங்கியிட மனக்கண்ணுந் தீர்ந்துபோகும்
எல்லையில்லாப் பேரொளியு மொன்றும்வாய்க்குந்
தாங்கியிடத் தமர்திறக்கும் அமுதம்பாயுஞ்
சண்டனென்று சூரனையுஞ் சண்ணிக்கொல்லும்
மூங்கியிட மும்மூல மற்றுப்போகும்
முக்கியமாய்ச் சிவயோகம் வாய்க்குந்தானே. 56

வாய்க்குமோ வாயாதோ வென்றுநீயும்
மனதிலே தயங்கியினி அலறவேண்டாம்
ஏய்க்குமே ஞானமெல்லா முன்னைக்கவ
யேகாந்தப் பிரமைவந்து யிழுத்துக்கொள்ளுந்
தாய்க்குமே தாய்பதத்தைப் பூசை செய்து
தானவனாய்த் தானாக நிலைத்துவாழ்ந்து
காய்க்குமே கருவிகளைக் கழற்றிப்போட்டு
காரணசற் குருவைநீ கண்டுகொள்ளே. 57

கொள்ளவே கருவிகளைக் கொன்றுபோட்டேன்
கோளற வாசியைத்தான் கூர்ந்துபார்த்தேன்
அல்லவே யறுமுனையை யறிந்துகொண்டேன்
அப்புரம் பனிரெண்டு தலமுங்கண்டேன்
வல்லவே பனிரெண்டை யடக்கிச் சென்றேன்.
வாய்வான சுழல்காற்றில் மருவிச்சென்றேன்
மெல்லவே பூமலர்கள் வாசங்கண்டேன்
மேதினியைத் தான்படைத்தேன்
விரித்துக்கொள்ளே. 58

கேளடா மேகநிறம் பூண்டுகொண்டேன்
கேணியெனும் முக்குழியைத் தள்ளிப்போட்டேன்
ஆளடா அவ்வூரி லிருந்துவாழ்ந்தேன்
அதிசயங்க ளுள்ளதெல்லா மறிந்துகொண்டேன்
நாளடா நாள்வளப்பஞ் செய்யாமற்றான்
நந்திதனி லேறியுந்தா னடனஞ்செய்தேன்
பாழடா பஞ்சபூத நிலையுங்கண்டேன்
பாய்ந்துமயில் மீதேறிப் பறந்திட்டேனே. 59

பறந்திட்டே னவ்வூரில் குடிபுகுந்தேன்
பஞ்சவர்ணப் பாலாடை பரிந்துகண்டேன்
அரிந்திட்டே னாரூரி லடங்கினின்றேன்
ஆதிவஸ்து வானதையு மறிவாற்கண்டேன்
நெரிந்திட்ட ஞானநிலை தன்னைக்கொண்டேன்
நிட்சயமாய்த் தத்துவத்தி னுறுதிகண்டேன்
அறிந்திட்டேன் வாசிவடி வேலைவாங்கி
வல்லனுக் குபதேச மாட்டினோமே. 60

மாட்டினேன் பூருவத்தில் சித்தினாலும்
மதலையா யனுதினமும் மதிக்கப்பெற்றேன்
நாட்டினேன் சிங்குவைத்தான் பிடித்ததாலே
நமனெழுத்தும் நாடிடவே நாசமாச்சு
வாட்டினேன் வாசியிலே வளர்ந்ததாலே
வாலைக்குப் பிள்ளையென்று மதிக்கப்பெற்றேன்
காட்டினேன் கருநெல்லி யுண்டதாலே
காரணசற் குருவென்று கருதலாச்சே. 61

கருதவே புலியூரிற் புகுந்துவாழ்ந்தேன்
கபடற்ற சித்தனென்று கருதலானேன்
அருதவே ஆறுபில மடுத்துக்கண்டேன்
அதினாலே அரனுக்கு ஆசானானேன்
பொருதவே புலியூர்க்கு மேற்கேசென்றேன்
பொல்லாப்புக் கலங்கமதைப் போக்கிவிட்டேன்
கருதவே மகார்மென்ற நீரையுண்டேன்
அதனாலே கர்த்தனையுங் காணலாச்சே. 62

காணாத காட்சியெல்லாங் கண்டுகொண்டேன்
கருதவே வேடமுந்தான் கருதிக்கொண்டேன்
பூணாத ஆபரணம் பூண்டுகொண்டேன்
புகழான வேடமுந்தான் தரித்துக்கொண்டேன்
நாணாத நாணமெல்லாம் நாசமற்றேன்
நல்வினையுந் தீவினையு மிரண்டுமற்றேன்
தானான மயில்மீதி லேறிக்கொண்டேன்
தந்திமுகன் றனக்கிளைய சாமிநானே. 63

நானான நானவனாய் நானுமானேன்
நங்கைசிவ காமிக்குத் தனையனானேன்
ஊனான உற்பனமா யுலகமானேன்
உள்வீட்டுக் குள்ளிருக்கு மொளியுமானேன்
மானான மாலயனு நானுமானேன்
மரகதப்பச் சையம்பாள் மதிக்கப்பெற்றேன்
ஆனான அருபவெளி ஒளியுமானேன்
ஆதிவஸ்து வானதுவும் நன்றாய்ப்பாரே. 64

பாரப்பா உலகமெல்லாம் படர்ந்துநின்றேன்
பத்தருட பங்கிலையும் பதியாய்வாழ்ந்தேன்
ஆரப்பா அஷ்டாங்க நிலையைப்பெற்றேன்
அரிதான மயக்கமதா யருளாய்நின்றேன்
நேரப்பா நிறைமதியாம் ஆத்தாள்வீட்டில்
நியத்தினின் றிருக்கையிலே நிதானங்கண்டேன்
காரப்பா கருக்கிடையுங் குருக்கிடையுங்கண்டேன்
கபாலமங்கே துரத்திவிடுங் கண்டுகொள்ளே. 65

கொள்ளடா நான்சொன்ன மூலம்போலே
குருவறியச் சொல்வார்கள் சுவர்ந்துகேளு
அல்லடா யெனைப்போல சொல்வாருண்டோ
அடங்காத மௌனசித்து மூலந்தன்னை
வல்லடா வல்லவர்க்குச் சொல்லிவிட்டேன்
வழிபாதை யானதொரு வகைகளெல்லாம்
மெல்லடா யிதையறிந்து மெய்ஞ்ஞானங்கொண்டால்
மேதினிற் சித்துவிளை யாடலாமே. 66

ஆடலா மம்பரத்தி லடுத்துயேறி
ஆயிரமு மூக்கம்பத் தறிவில் நின்று
பாடலாம் பதினெட்டு இராகபாஷை
பருமணியிற் சென்றுபரி யேரிக்கொள்ளும்
நாடலாம் மானையுந்தா னுதைத்துப்போடு
நரகமென்ற பேச்சையெல்லாம் நாசமாக்கும்
காடெல்லாம் வெட்டிக்கரு வழித்துப்போடுங்
கருஞ்சாறை வெண்சாரை கழன்றுபோமே. 67

கழறுகின்ற நரம்பெல்லா மிருகிப்போகுங்
கனமான மும்மூலக் கணையினாலே
அழறுகின்ற பாசமெல்லாமற்றுப் போகும்
அருபவெளி தன்னிலே யடங்கிநிற்கும்
தளருகின்ற தாய்பதத்திற் றானேசேர்க்குந்
தத்துவந்தொண் ணூற்றாறுந் தடுத்துப்போடும்
வளருகின்ற வாய்வான யோகத்தாலே
வச்சிரமிட்ட தேகமாய் வளருந்தானே. 68

வளருமடா யிந்தமுறை யறியவேணு
மரகதப்பச் சையிலே வளரவேணும்
அளருமடா அழிகுழியைத் தள்ளவேணும்
ஆயியுட அட்சரத்தைத் தெரியவேணும்
தளருமடா தாய்பதத்தைப் போற்ற வேணும்
தந்தையெனும் வெளிதாண்டி யிருக்கவேணும்
கழறுமடா காமத்தைக் கட்டவேணும்
கருவிகளைக் கொன்று கடைத்தேறுவாயே. 69

தேறுவது இலகுவல்ல வாய்ப்பேச்சல்ல
தெளிந்துசிவ யோகியென்றாற் றேறுவான்காண்
மேருவது மோதுதல்போல் பருவமாவான்
மேலான பதவியிலே மேவிக்கொள்வான்
ஆருவது ஆசையென்ற கலக்கம்போகும்
அகஸ்தியனே உந்தனுக்கு அறியச்சொன்னேன்
நேருவது நிட்சயமும் தானங்கட்டும்
நிலவறையிற் றீபம்போல் நிற்கலாமே. 70

நிற்கலா மென்றுமே சொன்னீரையா
நிமலனுக்கு உபதேசம் நீருஞ்சொன்னீர்
எக்கலா மீராறு தலமுஞ்சொன்னீர்
யிந்தரகிரி பர்வதத்தி லேறச்சொன்னீர்
மிக்கலாம் ஆத்துமாவை ஒன்றேயன்றி
மேதினியில் தெய்வங்க ளுண்டோசொல்வீர்
பக்குவமாய் ஞானமது பதியச்சொன்னீர்
பரவெளியி லுண்மைதனைப் பகருவீரே. 71

சொல்லுகிறேன் என்மகனே மாணாகேளு
சூட்சமெல்லா மவனுடைய சூட்சமல்லால்
வெல்லுதற்கு வேறுமொரு விதமுங்காணோம்
வெட்டவெளி யென்றுநிசம் வெளியேமைந்தா
அல்லுகின்ற ஆன்மாவே ஒன்றேதெய்வம்
அவனியிலே தெய்வமுந்தா னையாயில்லைத்
தள்ளுகிற கருவிகளைத் தள்ளினாக்காற்
றானவனை தனக்குள்ளே யறியலாமே. 72

அறியலாம் பூரணமே ஒன்றேதெய்வம்
அபுரூப மானதுவு மதுதானப்பா
தெரியலா மும்மூலங் கொண்டால்மைந்தா
தீவினைகள் தாநீங்கித் தெளிந்துபோவாய்
அறியலாம் வழிபாதை யிதுதானப்பா
வஸ்துவையுங் காணுதற்கு வகையிதாகும்
பரியெல்லாம் பரிபோகும் பாவம்போகும்
பரகெதிக்குப் பாய்ந்துயினி யேறலாமே. 73

ஏறலா மென்றுசொல்லிச் சொன்னீரையா
யிவ்வுலகில் தெய்வகுல மென்றுசொல்லி
பேரெலாங் கூடிஆ லயந்தான்கட்டிப்
பேசாத கல்லுகளைப் பிடித்துவைத்து
பாரெலாம் பூசைசநை வேத்தியஞ்செய்து
பலருமே கூடியதைப் பணியலாமோ
வேறலால் அவரொருவ ரென்றுசொன்னீர்
வேல்முருகா யிந்தவகை விளம்புவீரே. 74

விளம்புகிறே னறிவுள்ள மைந்தாகேளு
விதமாக அப்படியு மில்லாவிட்டால்
நலம்பெறவே ஞானமதைப் பார்த்துத்தானும்
நாட்டிலுள்ள ஜெனங்களெல்லாம் யோகியாவார்
தலம்பெறவே அதையறிந்து சிவனாரையா
தான்படைந்த வுலகத்தை மயக்கிப்போட்டார்
வளம்பெறவே ஞானமெல்லா முன்னால்விட்டால்
வஸ்துவான பொருளறியா னிதுகாணே. 75

காணப்பா கோவிலென்றுந் தீர்த்தமென்றும்
காசினியிற் செம்பாலே விக்ரகந்தானென்றும்
பேணப்பா உலகத்தோர் தங்களைத்தான்
பேய்போலே திரிந்தலையப் படைத்தாரீசன்
நாணப்பா தேவதையைப் பணிந்திட்டாலும்
நதிகளெல்லாம் தேடிப்போய் முழுகினாலும்
ஊணப்பா உள்வீட்டுக் குள்ளிருக்கும்
ஒளிவுள்ள வஸ்துவைக் காண்பரிதுகாணே. 76

காணடா யெழுத்துதா னென்றுசொல்லே
காசினியோர் செய்கின்ற கதையைக்கேளு
ஆணடா அஷ்டான நியமஞ்செய்து
அனேகநதி தெய்வஸ்தலந் தொழுதிட்டாலுந்
தானடா தவமுமல்ல முத்தியல்ல
தானிருந்து வாழ்வோமென்று ஸ்நானஞ்செய்து
ஊனடா உருண்டவர்கள் கோடாகோடி
உத்தமனே ஞானநிலை உறுதிக்காணே. 77

உறுதியாய் ஞானமதைப் பாராமற்றா
னுருண்டவர்கள் கோடான கோடியப்பா
அறுதியாய் ஞானமதைப் பார்க்கவேணும்
மான்மாவை யனுதினமும் தேற்றவேணு
நிறுதியாய் நிட்சயத்தை யறியவேணும்
நீடுழி காலமுந்தான் வாழவேணும்
வறுதியாய் வாழ்வான கயிலைநோக்கி
வகையான மும்மூலம் வருந்திக்காணே. 78

காணப்பா மனதடங்கி அறிவில்நில்லு
காரணமாய்ச் சற்குருவைக் கண்டுபோற்று
பூணப்பா முன்சொன்ன மூலமெண்ணு
புவனசரா சரங்களெல்லா மறிந்துபாரு
நாணப்பா அப்படியே யிருந்துவாழ்ந்தேன்
நந்திதரி சனங்கண்டு நடுவாய்நின்றேன்
ஊணப்பா உலகிலுபத் திரியமற்றேன்
ஒடுங்கான கம்பத்தில் ஒடுங்கினேனே. 79

ஒடுங்கினேன் ஓங்கார நிலையிற்குள்ளே
யுற்பனமாய்ச் சிவலிங்க முள்ளேகண்டேன்
நடுங்கினேன் மும்மூலங் கொள்ளும்போது
நாற்பத்து முக்கோணம் நடுவாய்ச்சென்றேன்
அடங்கினே னான்மாவுக் குள்ளேமைந்தா
அடங்காத சித்தனென்று அறிவுட்சேர்ந்தேன்
தடங்கினேன் நந்திதனி லேறிக்கொண்டேன்
தாய்பதத்தை யென்னாளும் போற்றினேனே. 80

போற்றினே னெவ்வுயிரும் நான்தானென்று
புத்திரனே பூர்வகன்ம வினைகள்போக
ஏற்றினேன் முக்கோண ரவிக்குள்ளாக
வியல்பான மும்மூல மேற்றிக்கொண்டேன்
வாழ்த்தினேன் பாஷாண மூன்றுங்கொண்டேன்
வஸ்தான வஸ்தோடே வணங்கிச்சென்றேன்
கார்த்துநான் கருவிகளைக் கொன்றதாலே
கார்த்திகையீஸ் வரனென்று மெனக்குப்பேரே. 81

ஈசனாய் எங்குமாய்ப் பரந்தேநின்றேன்
இமையார்க்கு தெய்வமா யிருந்துவாழ்ந்தேன்
வாசமாம் வாசனாய் வாழ்ந்தேநின்றேன்
வாய்த்ததொரு மூன்றெழுத்தை அறிந்துகொண்டேன்
காசினியி லியாவருமே தெளிந்துபோற்றக்
கருதினேன் ஞானமிரு நூற்றுக்குள்ளே
பாசனாய் பாசமதை யறுத்துப்போட்டேன்
பச்சைமயில் மீதேறிப் பறந்திட்டேனே. 82

பறந்திட்டேன் ப்ராபரத்திற் பாய்ந்துயேறி
பல்லாயிரம் கோடியண்டம் பாய்ந்துசென்றேன்
அடைந்திட்டேன் அருபவெளி தானுமாகி
ஆயிரத் தெட்டுமல ராகி நின்றேன்
நிறைந்திட்டே னிமலியுட பாதம்போற்றி
நீசனென்ற சூரனையும் நிறையாய்க்கொன்றேன்
வரைந்திட்டேன் வாய்வான காட்டினாலே
வாசியென்ற வடிவேலை வாங்கினேனே. 83

வாங்கினேன் வேலையுந்தான் சுவர்மைசெய்து
வஞ்சனென்ற யைவரையும் வதைத்துக்கொன்றேன்
ஏங்கியே சூரனையு மிறுத்திக்கொன்றேன்
இன்பதுன்ப மிரண்டையுந்தான் நீக்கிப்போட்டேன்
தாங்கியே தாய்பூசை செய்துக்கொண்டேன்
தயங்கியே உறன்முறையைத் தகர்ந்துபோட்டேன்
ஓங்கியே ஒருநிலையா யொடுங்கிநின்றேன்
ஓம்நமசி வாயமென்று உரைத்திட்டேனே. 84

உரைத்திட்ட ஞானமெல்லாம் பார்க்கவேணும்
உத்தமனே உலகத்தி லிருந்தாலென்ன
துறைத்திட்ட மானபொருள் தேடியென்ன
துசங்கட்டி பூவுலகை யாண்டுமென்ன
நிறைத்திட்ட மாடமும்தான் சுவங்சுவட்டி
நீனிலத்தில் திரிந்ததினால் வருவதேது
பறைந்திட்ட பராபரத்தைப் பத்திநீங்கள்
பார்தனிலே நெடுநாளும் வாழவென்றே. 85

வாழவென்று அகஸ்தியனே வகையுஞ்சொன்னேன்
வாய்த்ததொரு ஞானமெல்லா மதிக்கச் சொன்னேன்
தாழவென்று கேட்டால் யென்னசெய்வோம்
தமர்க்கிளையுங் கடத்தேற மாட்டாதப்பா
நாளைவந்து யெமன்பிடித்துப் போனாலுந்தான்
நாதாந்த சொர்க்கமுந்தான் வாராதப்பா
தாழ்வென்று நீங்களுந்தான் கெட்டுப்போனால்
தானென்ன செய்வதடா தானாய்நில்லு. 86

தானவனாய்த் தன்மனமாய் நிலைக்கவேணும்
சச்சிதா னந்தவெளி தாண்டவேணும்
ஊனென்ற உலகத்தில் வாழவேணும்
உபயம திற்சிகரங் காணவேணும்
நானானா வென்றுகவி பாடினாலும்
நாதாந்த பேரொளிவு நட்பைக்காணார்
ஆனான ஆதிவஸ்தை யறிந்துமைந்தா
அசுரர்கிளை தங்களையு மறுத்திடீரே. 87

அறுக்கவே வேணுமடா மனதழுக்கை
யறுத்தாக்கா லவன்யோகி யவனேசித்தன்
பெருக்கவே பிராணாயங் கண்டுநீயும்
பிசகாமல் பிராணாயங் கூட்டிச்செய்து
தருக்கவல்லோ தாய்மதத்தைப் போற்றிசெய்து
தமர்கிளையுங் கடத்தேற வேணுமென்று
யிருக்கவல்லோ வேணுமென்று சொன்னேனப்பா
யீடழிந்து போனாக்கா லென்னசெய்வேன். 88

என்னமோ யெப்படியோ வென்றுநீயும்
யிருந்தாக்கால் வாரிவிடுஞ் சொன்னேன்பாரு
வன்னமோ வாய்ப்பான மும்மூலத்தை
மைந்தனே யனுதினமு முண்டுதேரு
நன்னமே நாதாந்த அறிவிற்சேரும்
நாலைந்து வாசலலை யுடைத்துக் கொள்ளு
முன்னமே சொன்னதொரு முறையைக்கொண்டு
மூதண்ட பிரமத்தில் முழுங்குவாயே. 89

முழுங்குகின்ற சத்தமடா யிடிபோல்வீறாம்
முச்சுடரு மொன்றாக மோதிக்கொள்ளும்
அழுங்குகின்ற அறுவரையு மெடுத்தேயோடும்
அப்புரமுந் தோற்றுகின்ற ரவியும்வீசும்
மழுங்குகின்ற மனோன்மணியாள் வாசல்சென்று
மந்திரத்தைக் கட்டறுத்து மதிக்கப்பெற்று
யிறங்குகின்ற வடிவாகி யிருந்துவாழ்ந்து
யீசனுக்கு மேலாக யிருந்துகொள்ளே. 90

கொள்ளவென்று உந்தனுக்குப் புத்திசொன்னேன்
குறையாத பரகெதியைப் பெறவேசொன்னேன்
அல்லவென்று அரிபீடம் பார்க்கச்சொன்னேன்
ஆயிரத் தெட்டுமல ரறியச்சொன்னேன்
வல்லவென்ற வாமமதை யுண்ணச்சொன்னேன்
வாய்வான சுழலிலே வாழச்சொன்னேன்
மெல்லவே மெய்ஞ்ஞானங் கூடச் சொன்னேன்
மேன்மையுள்ள பரகெதியில் மேவிக்கொள்ளே. 91

கொள்ளவென்று யென்குருவே குமரநாதா
கொடியதொரு ஞானமெல்லாங் சுவர்ந்துசொன்னீர்
அல்லவென்று தெய்வம்வே றில்லையென்றீர்
அரூபமாய் நின்றவொரு ளாகுமென்றீர்
வல்லதொரு வஸ்தோடே வாழச்சொன்னீர்;
வாழ்வான சுழல்தனிலே யிருக்கச்சொன்னீர்
மெல்லதொரு மெய்ஞ்ஞான ஆன்மாவாகும்
மேதினியி லிருக்கின்ற சொரூபஞ்சொல்லே. 92

சொல்லுகிறே னென்மகனே நன்றாய்க்கேளு
சூட்சமுள்ள ஆன்மாவுஞ் சுருதிமார்க்கம்
வெல்லுகிறே னென்னாளுஞ் சொல்லக்கவடா
வெட்டவெளி யானதொரு சொரூபந்தன்னை
அல்லுகிற ஆணுமல்ல பெண்ணுமல்ல
அப்பனே அலியல்ல சொன்னேன்கேளு
தள்ளுகிற பெரிதல்ல சிறிதுமல்ல
தானாக நின்றவர்கள் தன்மைதானே. 93

தானென்ற உள்வீட்டி லிருந்தசோதி
தம்பிரான் றனையறிய வகையைக்கேளு
ஊனான முன்சொன்ன மூலமுண்டா
லுத்தமனே சோதிதனை உள்ளேகாண்பாய்
நானான நாதமதை யறிந்துகொண்டால்
நந்திகொலு விருக்குமங்கே நாடிக்காண்பாய்
ஆனான ஊரூபவெளி தானுந்தோணும்
ஆதிவஸ்தை யறிவினா லறியலாமே. 94

அறியவே யானுமினி கண்டுகொண்டேன்
அதினாலே யறுமுகவ னென்றுபேரு
பிரியலாம் பிருதிவியைப் பிடித்ததாலே
பேசாத வஸ்துவினால் பிரபலமுமானேன்
துரியலாந் துரியமுந்தான் துரந்துபோகுந்
துவாதசாந்த வீதியினின் றுலாவிக்கொண்டேன்
பரியலாம் பரிமீதி லேறிக்கொண்டேன்
பகல்மணிக் கொலுவில்வீற் றிருந்திட்டேனே. 95

வீற்றிருந்தேன் வெட்டவெளி யாகவுந்தான்
வேசையர்கள் காமமதை வெறுத்துச்சொன்னார்
பார்த்திருந்தேன் பருவனுவாய்த் திரண்டபின்பு
பாவையர்தன் மோகமுந்தான் பதிவாய்க்கொய்தேன்
யேற்றிருந்த மோகமெல்லாம் மேலேகொன்றேன்
யென்னசொல்வே னிம்மார்க்க மிதுதான்மைந்தா
காத்திருந்து சிரோணிதத்தை மேலேவாங்கிக்
கபாலமணி வாசலையுங் கடந்திட்டோமே. 96

கடந்திட்டே னறுசுவையுங் கழித்துக்கொண்டேன்
காரணமா மூர்த்தியென்றுங் கருதினார்கள்
அடர்ந்திட்டே னம்பலத்தி லாடல்செய்தேன்
ஆச்சரிய மானதையு மறிந்துகொண்டேன்
படர்ந்திட்டேன் பராபரத்தோ வொடுங்கிநின்றேன்
பகலிரவு தானாகிப் பதியும்பெற்றேன்
நடந்திட்டே நடனமுந்தா நாதங்கொண்டேன்
நானாகி நீயாகி யிருந்திட்டேனே. 97

இருந்திட்டே னெனைத்தானு மீசனென்று
எல்லோரும் போற்றவுந்தா னருளும்பெற்றேன்
மறந்திட்டேன் மனோன்மணியை நடுமையத்தில்
மாறாட்ட வாசியெல்லா மறைத்துப்போட்டேன்
அறைந்திட்டேன் ஞானமெல்லாம் வுனக்கேயீய்ந்தேன்
அபுருப மானதையு மறியச்சொன்னேன்
வறைந்திட்டேன் பக்குவந்தா னிதுதானென்று
வாதான ஞானமதை நாட்டினேனே. 98

நாட்டியடா புத்திமதி யுனக்கேசொன்னேன்
நலமில்லா காரியத்தை தவிர்க்கச்சொன்னேன்
வாட்டியடா நெஞ்சமுக்கை வாங்கச்சொன்னேன்
வயிரமங்கே யிருக்குதென்று வழியுஞ்சொன்னேன்
நாட்டியடா நாமத்தைக் கொள்ளச்சொன்னேன்
நந்திதனி லேயிருந் தாளச்சொன்னேன்
காட்டியடா கருவிகளைக் கொல்லச்சொன்னேன்
கபடமற்ற சித்தனென்று வந்திட்டாயே. 99

வந்திடவே வச்சிரவடி வேலுங்கிட்டும்
வழக்கான வாசியுந்தான் வழியாய்க்காணும்
தந்திடவே தமர்திறக்கும் வாசல்தோணும்
தாயான சிற்பறையுஞ் சித்தியாவாள்
விந்திடவே விந்துவுந்தான் கட்டிப்போகும்
வீறான வீரியமுந் தணிந்துபோகும்
அந்திடவே யதிரூப வெளியுமாவாய்
ஆதிவஸ்து நீயாவா யறிந்துபாரே. 100

பாரப்பா கேசரியாள் மவுனசித்தி
பாரிலுள்ள மும்மூலம் பகர்ந்துகொண்டால்
ஆரப்பா ஆதிவஸ்து நீதானாச்சு
யரூபவெளி தன்னிலே யடங்கிநில்லு
நேரப்பா நினைவான ஆசைதள்ளு
நித்திரையைப் போக்கியினி நினைவாய்நில்லு
காரப்பா கடம்பவனத் தருகேசெல்லு
காவலர்கள் தன்னையுந்தான் கருவாய்க்கொள்ளே. 101

கொள்ளடா மும்மூலங் கொள்ளாவிட்டால்
குருவறியக் காமமுந்தான் குதித்தேயோடும்
அல்லடா அம்மூலங் கொண்டீரானால்
அணுவளவு காமமுந்தா னசையாதையா
மெல்லடா பதின்மூன்று வருடங்கொள்ள
மேதினியிற் சஞ்சரித்து விரும்பிநில்லு
வல்லடா வல்லவனா யோகம்பார்த்து
வாய்வான சுழல்தன்னில் வருந்திநில்லே. 102

நில்லடா மும்மூலங் கொண்டபோது
நினைவற்று ஆசையற்றுப் பொரியுமற்றேன்
அல்லடா சாதிகுலஞ் சமையமற்றேன்
ஆருயிருனா மெனவே யாகிநின்றேன்
வல்லடா பரவிஷய மதமுமற்றேன்
வையகத்தோ ரென்னையுந்தான் வணங்கப்பெற்றேன்
செல்லடா செல்வமயி லேறிக்கொண்டேன்
சிவமான குருபதத்தைப் போற்றினேனே. 103

போற்றினோ மென்றுசொல்லிச் சொன்னீரையா
புகழான மும்மூலங் கொண்டோமென்றீர்
யேற்றினதோர் கற்பமுந்தான் தேகத்துள்ளே
யிருக்குதென்று யெம்பிரா னெனக்குச்சொன்னீர்
வாழ்த்தினதோ ரிதைவிட்டாற் கற்பந்தானும்
வையகத்தி லிருக்கின்ற வகையுஞ்சொல்லுஞ்
சாத்திநீ ரெந்தனுக்குத் தயவாய்ச்சொல்லும்
சண்முகனே அந்தவழி சாற்றுவீரே. 104

சாற்றுகிறேன் விபரமாய் மைந்தாகேளு
தாரணியிற் கற்பமதைத் தெரியச்சொல்வேன்
ஏற்றுகிற தாரணியில் கற்பந்தானும்
இருக்குதென்று சொல்வதல்லா லில்லைஇல்லை
வாழ்த்துகின்ற வையகத்தோ ரோடியோடி
வாழ்வதல்லால் வேறொன்று கற்பமில்லை
போற்றுகின்ற மும்மூலக் கற்பமுண்டால்
பொய்மாய்கை தானிறந்து போகுந்தானே. 105

போகுமடா செடிபூவுங் கற்பமல்ல
புகழான சரக்குவகை தானுமல்ல
ஆகுமடா அவரவர்கள் அறிவிற்குள்ளே
அடங்கிநிற்குங் கற்பமதை யுண்ணுமைந்தா
நாகமடா நாதமணி யங்கேநிற்கும்
நளினமென்ற சாரையுந்தா னுள்ளேநிற்கும்
பாகுமடா பருவமலைக் குள்ளிருந்துயேறும்
பச்சைமால் காவலென்றும் பகர்ந்திட்டோமே. 106

பகர்ந்திட்டோங் கருநெல்லி மரந்தான்கேளு
பாரைந்து கொம்பென்று பகர்ந்தேநிற்கும்
அகர்ந்திட்ட வாசலது ஒன்பதாகும்
அரனுடைய காவலது ஐயாசொன்னேன்
இகர்ந்திட்ட இந்திரகிரி மரமிதாகும்
ஈராறு தலமுண்டு யிதுக்குமைந்தா
தகர்ந்திட்டா லொன்றுக்கு மாகாதப்பா
தற்பரமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சார்ந்துகேளே. 107

கேளடா அதுபழுத்து விழுகுனித்தங்
கெடியாக அப்பழத்தை விட்டிடாதே
ஆளடா அதையெடுத்து உண்டாயாகில்
அப்பவல்லோ மும்மூல முண்மையாச்சு
மேளடா இப்பழத்தை உண்ணாவிட்டால்
மெய்ஞ்ஞானி யாகவுந்தான் மாட்டாய்சொன்னேன்
ஆளடா இதையெடுத்துக் கொண்டாயானால்
ஆன்மாவும் நீயாச்சு அறிந்துபாரே. 108

பாரென்று இப்படியே சொன்னீரையா
பழுதில்லா நாதமதைப் பகரச்சொன்னீர்
ஆரென்ற சாதிவகை யைந்தென்றார்கள்
அவருடைய நாதமதை யறிந்துகொள்வேன்
நீரறிய நிலையாகச் சொல்லவேணும்
நிலவரமா யெந்தனுக்கு உரைக்கவேணுங்
காரறிந்த கரிமுனையைக் காட்டவேணும்
கபடத்து எந்தனுக்குக் கருதுவீரே. 109

கருதுகிறோம் கருமறப்பை மைந்தாகேளு
கன்னியர்கள் சாதியுட கபடைக்கேட்டீர்
அருதுகிற சாதியைந்து வகைகளென்றீர்
அதுவெல்லா முந்தனுக்கு அறியச்சொல்வேன்
நிருதுகிற சாதிவகை யொன்றேயாகும்
நீநிலத்தி லெவரிடத்தும் நீயும்வாங்கு
பருதுகிற சாதியெல்லா மவனேயாகும்
பராபரந்தா னறியவிது பகர்ந்துவாங்கே. 110

வாங்கடா யென்தாயை உறுதியாக்கி
மைந்தனே ஞானமதை யறிந்துகொண்டு
தாங்கடா சாதியைந்து விவரஞ்சொன்னேன்
தன்மையுந்தான் சாற்றுகிறேன் தனியாய்க்கேளு
ஓங்கடா வோரடியுந்தா னிரந்துபோகா
உமைபா லுலகத்திற் றுறவுஞ்செய்தான்
தாங்கடா அதையறிய வேணுமென்று
சனங்களெல்லாந் துறந்தார்கள் சார்ந்துகேளே. 111

கேளடா சாதிவகை யொன்றேயாகும்
கெடியான ஜனங்களெல்லா மொன்றேயாகும்
ஆளடா நாமமெல்லா மொன்றேயாகும்
அவனிசரா சரங்களெல்லா மொன்றேயாகும்
நாளடா சாதியெல்லா மொன்றேயாகும்
நலமான ஜாதியைத்தான் நிக்காதப்பா
வாளடா யிதையறிந்து மைந்தாநீயும்
வஸ்தான வஸ்துவையும் பூசைகொள்ளே. 112

கொள்ளடா யானுமந்தப் படியேசெய்தேன்
குமரனென்று பேராகிக் கீர்த்திபெற்றேன்
அல்லடா யெனைப்போல யுண்டானால்
ஆதிவஸ்தை யறிந்திடுவாய் ஐயாசொன்னேன்
மெல்லடா சுடரிலையுஞ் சொக்கிவாழ்வாய்
மேன்மையென்று பரகெதியு மேவிக்கொள்வாய்
வல்லடா வல்லவனா யிருந்துநீயும்
வஸ்தான வஸ்துவிலே வளருவாயே. 113

வளரவல்லோ வகைவகையாய்ப் புத்திசொன்னேன்
வாய்ப்பான மும்மூலங் கொள்ளச்சொன்னேன்
அளரவல்லோ அழிகுழியை மறக்கச்சொன்னேன்
ஆருயிரு னாமென்று நினைக்கச்சொன்னேன்
தளரிவல்லோ தாய்பதத்தை வணங்கச்சொன்னேன்
தன்மையா யனுதினமு மிருக்கச்சொன்னேன்
கழுறுகிற காமத்தைக் கட்டச்சொன்னேன்
கரைகாணாப் பொருளதனைக் காட்டினோமே. 114

காட்டினோ மெனைப்போலே ஆசானுண்டோ
கருநெல்லி மரத்தையுந்தான் கருதுவாரோ
பூட்டினே னென்னைப்போல் பூட்டுவாரோ
புதுமையால் வெளிதுறந்து பொருள்சொல்வாரோ
நாட்டினோ மெனைப்போல சித்தனுண்டோ
நல்வினையுந் தீவினையு மறுப்பாருண்டோ
சூட்டினோஞ் சூரசங் காரஞ்செய்தேன்
சுப்பிரமணிய ரென்றெனக்குப் பேருமாச்சே. 115

ஆச்சப்பா சூரசங் காரஞ்செய்தேன்
அசுர்கிளை தன்னையுந் தானறுத்துப்போட்டேன்
வாச்சப்பா வாசிவடி வேலைவாங்கி
வல்லபையுந் தன்னையுந்தான் பூசைசெய்தேன்
ஏச்சப்பா பூசைதான் செய்யும்போது
யிந்திரவி வொளிவினால் பிரகாசமாச்சு
வாச்சப்பா கருவிகள்தா னிறந்துபோச்சு
வச்சிரமிட்ட காயமாய் வலுத்துப்போச்சு 116

வலுவாகி வடிவேலை வாங்கிக்கொண்டேன்
வாய்வான சுழல்தனிலே சொக்கிக்கொண்டேன்
அலுவாகி ஆயிரத்தெட் டிதழுங்கண்டேன்
அடங்காத சமாதியிலே அடங்கிச்சென்றேன்
நலுவாத நாதமணி நானுங்கண்டேன்
நாறாச மானதையுங் கட்டிப்போட்டேன்
கருவாகிக் கருமுனையில் கரைந்தேசென்றேன்
கரைகாணாப் பேரொளியிற் கட்டுண்டேனே 117

கட்டுண்டே மனந்தேறிக் காணவேணுங்
காவலர்க ளைவரையுங் கடத்தவேணும்
அட்டுண்ட அறுசுவையைத் தள்ளவேணும்
ஆசானைக் கண்டாக்கால் வணங்கவேணும்
மட்டுண்ட மகாமேருவிற் செல்லவேணும்
மதனையா யனுதினமும் வாழவேணும்
வட்டுண்ட வகாரநிலை யறியவேணும்
வகைவகையாய்க் கருவிகளை வதைத்துத்தள்ளே. 118

வதைத்திடவே வஞ்சகங்க ளானதெல்லாம்
வச்சிராதி மார்க்கத்தில் வாரித்தாக்கும்
அறைத்திடவே யாறுதல மெடுத்தேசென்றால்
ஆயியுட பாதமது அறிவால்வாய்க்குஞ்
சதைத்திடவே சதைநரம்பு மிருகிப்போகுஞ்
சனமான உறவின்முறை தானேமாளும்
அதைத்திடவே அரூபவெளி நீயுமாவாய்
ஆசானைப் போலவுந்தா னருளுமாச்சே. 119

ஆச்சப்பா மாசற்ற சித்தனாவாய்
அண்டசரா சரங்களெல்லா மாடச்செய்வாய்
ஏச்சப்பா சொல்லவில்லை யிந்தமார்க்கம்
இடும்புகளை யீடழிக்கச் சொன்னேன்சொன்னேன்
வாச்சப்பா மெய்ஞ்ஞான வெள்ளங்கண்டு
வஞ்சகங்க ளணுவளவும் வைக்கவேண்டாம்
மூச்சப்பா மூச்சற்ற யிடமுந்தோணும்
முக்கியமாய் ஞானவெள்ள முழுங்குவாயே. 120

முழுங்கவல்லோ முன்னணியாய் மொழிந்துசொன்னேன்
மோசமில்லா முனையில்நின்று முழுங்கச்சொன்னேன்
அழுங்கவல்லோ மனத்தழுக்கை யறுக்கச்சொன்னேன்
ஆயியுட பாதமதைப் போற்றச்சொன்னேன்
மழுங்கவல்லோ மன்மதனை யறுக்கச்சொன்னேன்
மாறாட்டப் பேச்சையெல்லாம் மதிக்கச்சொன்னேன்
வழுங்கவல்லோ வாசியைத்தான் வாங்கச்சொன்னேன்
வஞ்சகத்தை யூடறுத்து மனதில்தங்கே. 121

தங்கடா ஜெகதலத்தி லோடாதையா
தன்மத்தைச் செய்துவர மறக்காதையா
அங்கடா அங்குஷ்ட மாகத்தானும்
அழகான மும்மூல மறிந்துசொன்னேன்
பங்கடா பொட்டலர்போற் றிரியவேண்டாம்
பலபல கற்பமதை யடுக்கவேண்டாஞ்
சிங்கடா சிங்குலையும் பூட்டி நீயும்
சிவகாமி பாதமதை தினந்தான்போற்றே. 122

போற்றினேன் புலியூரி லடுத்துச்சென்றேன்
பொல்லாத கருவிகளைப் போக்கச்சொன்னேன்
ஏற்றினேன் கலைமாறி யிழுத்துக்கொண்டேன்
யீடனங்கே வீற்றிருந்த யிடமுங்கண்டேன்
வாழ்த்தினேன் வச்சிரவடி வேலுங்கண்டேன்
வயிரமணி மேடையிலே மேவிச்சென்றேன்
ஆற்றினேன் அறுகோண வீட்டிலேயும்
அடப்பருத்து அங்கேயுந்தா னிருந்திட்டானே. 123

இருந்திட்டேன் சோதியைத்தான் பார்க்கும்போது
யெவராலும் மதிக்கரிது யென்னசொல்வேன்
அருந்திட்டேன் மும்மூலங் கொண்டதாலே
அகச்சுடரில் சொக்கியினி அருளும்பெற்றேன்
பறந்திட்டேன் பராபரத்துச் சித்தனானேன்
பாவங்க ளானதையும் பறிவாய்க்கொன்றேன்
வருந்திட்டேன் வஞ்சகங்க ளற்றதாலே
வாசிவடி வேயெனக்கு வாய்த்துதென்றே. 124

வாய்க்குமோ ரசையாத மணிபூரகத்தை
வலுவாக அடுத்தேறி வகையைக்கண்டு
ஏய்க்குமே யென்றுசொல்லி யிருந்திடாதே
யென்மகனே பூரகத்தி லெண்ணியேறும்
பாய்க்குமே பரியேறி நடத்தச்சொல்லும்
பாசாங்க மானதையும் பகட்டிக்கொல்லும்
வாய்க்குமே ஞானமுந்தான் வந்துகூடும்
வலுவாச்சு தேகமுந்தான் மைந்தாபாரே. 125

பாரப்பா ஜெகதலத்தி லோடினாலும்
பஞ்சவர்ணக் குட்டிகளைப் பணிந்திட்டாலும்
ஆரப்பா தீர்த்தங்க ளாடினாலும்
அடிமுடியும் அரன்பாத மறிந்திட்டாலும்
நேரப்பா மும்மூலங் கொள்ளாவிட்டால்
நிச்சயமாய்ப் பரகெதியுங் கிட்டாதப்பா
காரப்பா மும்மூலங் குருவுந்தன்னைக்
கண்டாக்கால் கடத்தேறிக் கொள்வாயே. 126

கொள்ளவே மும்மூலங் கொண்டபேர்கள்
கோடியிலே யொருவனடா குறித்தேநிற்பான்
அல்லவே யறுத்தாலு முண்ணமாட்டான்
ஆருயிரு னாமென்று நினைக்கமாட்டான்
நல்லவே வாய்ஞானம் பேசிப்பேசி
நாதாந்தப் பேரொளியில் நாடமாட்டான்
அல்லவே மும்மூலங் கொண்டோரானால்
அரன்முனையிற் சொக்கியினி வாழலாமே. 127

வாழாமல் போகாமல் மைந்தாசொன்னேன்
மதலையென சொரூபமுந்தான் மதிக்கச்சொன்னேன்
ஆழாம லாண்டுகொள்வா யிந்தமார்க்கம்
அடக்கமுள்ள முனையிலே யறிவாயேறி
நாளாமல் நாள்விழுப்பஞ் செய்திடாதே
நந்திகொலு விருப்பிடத்தில் நாடிச்செல்லு
பாலாநீ பாழாகப் போகவேண்டாம்
பச்சைமயி லேறியுந்தான் பரிகுவாயே. 128

பரியவல்லோ வேணுமடா சொன்னேனப்பா
பார்தனிலே யிருந்ததிலே பலந்தானேது
அரியவல்லோ மூலமதை யடுத்துக்காரு
யச்சுதங்கள் தெரிந்துநீ அறிவாய்நில்லு
பிரியவல்லோ பிரிதிவியைப் பிடித்துயேறு
பிசகாமல் நந்தியுட பீடங்காணும்
நரியவல்லோ நாகமதை யாண்டுகொள்ளு
நாதாந்தச் சிவமணியை நாடிக்காணே. 129

காணடா கணக்கான படியுஞ்சொன்னேன்
கயிலாய நாதரையும் காணச்சொன்னேன்
ஆணடா ஆணுவத்தை யடக்கச்சொன்னேன்
ஆயிரத்தெட்டுள்ளமல ரறியச்சொன்னேன்
நாணடா அப்படியே புகுந்துவாழ்ந்தேன்
நந்திகொலு விருப்பிடத்தில் நாடிச்சென்றேன்
நாணடா அண்டரண்டம் புகுந்துவந்து
நாதாந்தப் பேரொளியில் நாடினேனே. 130

நாடினேன் ஜெகமெல்லாம் பணிந்துகொண்டார்
நாதனென்று ஜெகமெல்லாம் போற்றுமைந்தா
ஆடினேன் ஜெகமெல்லாம் நிறைந்துநின்றேன்
அண்டபரா பரனென்று அருளும்பெற்றேன்
பாடினேன் தலங்களெல்லாம் பரித்துநின்றேன்
பகல்மதியின் மேடையிலே பதிவாய்ச்சொன்னேன்
சூடினேன் வாசியைத்தான் மலரதாகச்
சூரசங்கார முந்தான் செய்திட்டோமே. 131

செய்திட்டோ மெவ்வுயிரும் நானுமானேன்
சிவனுக்கு மேலான சிவனுமானேன்
அய்திட்டேன் யவ்வூரி லறிவாய்ச்சென்றேன்
ஆதிமகா மூலமென்று மருளேபெற்றேன்
கைதிட்டேன் கருவூரிற் கடக்கநின்றேன்
கன்மமென்ற பாசங்கள் கடத்திப்போட்டேன்
மெய்திட்ட மெய்ஞ்ஞானி குருவுமானேன்
மேலான பதவியிலே மேவினேனே. 132

மேவியே யெங்குமாய் நிறைந்தோமென்றீர்
மெய்ஞ்ஞான முழுவதையும் பெற்றோமென்றீர்
ஆவியே மும்மூலங் கொள்ளாமற்றான்
அதிசயமாய் சிரஞ்சீவி யருளுமுண்டேன்
தாவியே வாசியதைப் பாராமற்றான்
தனவானே யவனாகுந் தகைமைசெய்வீர்
ஆவியே அறுமுகமே குருவேசுவாமி
ஐயனே யிந்தவகை யருளுவீரே 133

அருளுகிறோ மென்மகனே மாணாகேளு
அப்பனே சிரஞ்சீவி யருளேகேட்டீர்
வருளுகிற மும்மூலங் கொள்ளாவிட்டால்
வடிவுள்ள தேகமுந்தான் மாண்டுபோகும்
உருளுகிற சிரஞ்சீவி கேட்டால்நீயும்
உத்தமனே சிரஞ்சீவி வுடைத்துச்சொல்வேன்
அருளுகிற பேரொளியைக் காணாதார்க்கு
அருபமுள்ள சிரஞ்சீவி யாகாதென்றே. 134

ஆகாத சிரஞ்சீவியின் வயதுகேளும்
அப்பனே அரனுக்கு வயதோசொல்வேன்
வேகாத விஷ்ணுவுக்கு வயதுஞ்சொல்வேன்
பிரமனுக்கு மப்படியே பிரித்துச்சொல்வேன்
நாகாத நாட்டுக்கு வயதுகேளு
நாட்டிலுள்ள ரவிமதிக்கு நாடிச்சொல்வேன்
போகாத பூமிக்கும் வயதுசொல்வேன்
புத்திரனே யென்மகனே பொருந்திக்கேளே. 135

கேளடா பதினெட்டு யுகமாய்நிற்கும்
கெடியாகத் தொண்ணூற் றிரண்டுகோடி
ஆளடா யெல்லோரு மிறப்பராப்பா
ஐயனே அஷ்டகெஜ மறிந்துபோகும்
நாளடா மண்மலைக மிறந்துபோகும்
நலமான மாந்தரெல்லாம் நாசமாவார்
வாளடா மும்மூலங் கொண்டபேர்கள்
வஸ்தான வஸ்தோடே வளருவாரே. 136

வளருவார் மாயவனு மாண்டுபோவார்
மைந்தனே மகாதேவ ரிறந்துபோவார்
தளருவார் செகமெல்லாந் தகர்ந்துபோகுந்
தானான சிரஞ்சீவியுந் தமைப்பாரப்பா
அளருவார் மும்மூலங் கொள்ளாவிட்டால்
ஆருயிரு மப்படியே மடிந்துபோகும்
அளரவே யிப்படியே திரிந்துதானும்
அல்லோரு மாண்டார்க ளனர்த்தந்தானே. 137

தானென்ற மும்மூலம் கொண்டதாலுஞ்
சாகாத வஸ்தோடே சார்ந்தேநிற்பார்
ஆனென்ற அருபவெளி தானுமாவாய்
அழியாத வஸ்தோடே யறிவாய்நிற்பாய்
ஊனென்ற உடல்தானு மழியாதப்பா
ஒருநாளுஞ் சாகாம லுறுதியாவாய்
நானானா வென்றுகவி பாடினாலும்
நாதாந்தப் பேரொளிவு நட்பைக்காணார். 138

காணாமல் மாந்தரெல்லா மிறந்துபோனார்
கபடமறச் சொல்லவில்லை கருவாய்க்கேளு
ஆனான மும்மூல மெடுத்துக்கொண்டால்
அழியாத வஸ்துவுடன் வஸ்தாய்நிற்பார்
ஊனான வுபத்திரியம் நாடாதப்பா
உலகமெல்லாஞ் சித்துவிளை யாடிக்கொள்வாய்
ஆனான ஆண்பிள்ளை யானாற்கேளு
அம்பலத்தி லெறியாம லறிவாய்க்கொள்ளே. 139

கொள்ளென்று யென்குருவே குமராசொன்னீர்
　　கூறுலகி லெல்லோரு மிறப்பாரென்றீர்
அல்லென்று அண்டமெல்லா மிடியுமென்றீர்
　　அருபமட்டுந் தானழிய மாட்டாதென்றீர்
வல்லென்று வல்லவன்தா னழிவானென்றீர்
　　மகாசித்த ரிருக்கின்ற வகையைச்சொல்லும்
நில்லென்று அண்டமெல்லா மிடியும்போது
　　நிசமான சித்தருட நிலையைச் சொல்வீர். 140

சொல்லுகிறே னறிவுள்ள குழந்தாய்கேளு
　　சுயமான சலந்தானுங் கொதித்தபோது
விள்ளுகிற சிவத்தோடே விரிவாய்நிற்பார்
　　விதமான அக்கினியா யுகந்தபோது
அல்லுகிற அக்கினியாய் வளர்ந்தேநிற்பார்
　　அப்பனே செகமெல்லா மிறந்துதானால்
வல்லுகிற வஸ்தோடே வளர்ந்தேநிற்பார்
　　வகையான மும்மூல யோகிதானே. 141

தானாகித் தானவனாய் வளர்ந்தேநிற்பார்
　　தவமான தும்மூலத் தருகும்போலே
வானான வான்முடிவும் வளர்ந்தேநிற்கும்
　　வல்லோரா யென்றைக்கும் வளர்ந்தேநிற்கும்
ஆணாகி யழியாத பொருளாய்நிற்பாய்
　　ஆயிரத்தேட் டிதழாக மலருள்ளே
ஊனான முத்தமர்க்கு மும்மூலங்கிட்டும்
　　உலகத்தி லிதையறிய மாட்டா ரென்றே. 142

மாட்டார்க ளென்றுசொல்லி மதிக்கவேதான்
　　மண்ணும்விண்ணு மிடிந்துயினி மாளுமென்றீர்
பூட்டாக வஸ்தொன்று அழியாதென்றீர்
　　பூரணமா யோகியுந்தா னழியாதென்றீர்
நாட்டாகச் சகமெல்லாம் மடிந்துதானால்
　　நலமாக படைக்கும்வகை நமக்கேசொல்லும்
காட்டாகக் கருடான மறியச்சொல்லுங்
　　கரைகாணா துட்பொருளைக் கருவியுண்ணே. 143

உண்ணவே யென்மகனே மாணாகேளு
உற்பனமாய்ப் படைக்கும்வகை யுறுதிசொல்வேன்
திண்ணவே தேவியுந்தான் வசத்தில்நின்று
திருநடனம் புரியவுந்தான் வருவாள்பாரு
நண்ணவே அவள்பதத்தைச் சேர்ந்தேன்யானும்
நலமான பூமியைத் தான் பெருக்கிவாழ்ந்தேன்
அன்னையே அரனையுந்தான் பெருகுநாளாம்
அண்டமெல்லாம் பெற்றூயினி அருளுவாளே. 144

அருளவே அரனையுந்தான் பணிந்துயானும்
ஆத்தாளை அவர்தனக்குப் பாரிசெய்தேன்
திருளவே திருக்கண்ணுங் கொடுப்பேன்யானும்
திருமந்திர உபதேசத் தியானஞ்செய்தேன்
அருளவே மும்மூர்த்தி தனைப்படைத்த
அண்டமெல்லாம் அரசாக ஆண்டுகொள்வார்
வருளவே மந்திரங்கள் தனைப்படைத்து
வையகத்தோர் வணங்கும்படி மருவுவாரே. 145

வணங்கவே ரவிமதியைப் படைத்துத்தானும்
மாந்தருக்கு மாய்கைகளைக் கவடச் செய்வார்
இணங்கவே அண்டத்தைக் கோட்டைசெய்வார்
யியலான அறுசுவையை யடுத்துயீவார்
தழுங்கவே பூதகணந் தனைப்படைப்பார்
தானான மேருவென்று தளத்தைச்செய்வார்
அணங்கவே வசுக்களையும் படைத்துத்தானும்
அரனென்று பேராகி யருளுவாரே. 146

அருளுகிய பேச்செல்லாம் யான்தானையா
அவனியெல்லாம் படைத்ததுவும் யான்தானையா
இருளுகிற பேச்செல்லாம் யான்தானையா
யீசனென்று சொல்லுவதும் யான்தானையா
வருகிற வாய்வெல்லாம் யான்தானையா
வையகத்தில் நடப்பதெல்லாம் யான்தானையா
உருளுகிற உற்பனமும் யான்தானையா
உடையவன்தா னென்றதுவும் யான்தானாச்சே. 147

ஆச்சப்பா உருவாகி திருவுமாகி
அண்டசரா சரங்களெல்லாம் நிறைந்துநின்றேன்
ஏச்சப்பா மனமாகி ஒன்றதாகிப்
புவிதனிலே மதிதேய்ந்து ரவியிற்கூடி
வாச்சப்பா வாசியென்ற மயிலினாலே
வஸ்தான வஸ்தாகி மேலேநின்றேன்
மூச்சப்பா மூச்சற்ற யிடமுங்கண்டேன்
முருகனென்று யெந்தனுக்குப் பேருமாச்சே. 148

ஆச்சென்று யென்குருவே யறியச்சொன்னீர்
அரன்றனையு மீன்றீ ரதுவுஞ்சொன்னீர்
வாச்சென்று அரனுக்குப் பிள்ளையென்று
வையகத்தோர் சொல்லுகிற வகையைச்சொல்லும்
மூச்சென்று முக்கண்ணர்க் குபதேசித்த
முறையைத்தா னெந்தனுக்கு மொழியவேணும்
வாச்சென்று யிந்தவகை விபரமெல்லாம்
வலுவாக யெந்தனுக்கு வழுத்துவீரே. 149

வழுத்துகிறே னென்மகனே மாணாகேளு
வல்லவர்க்குப் பிள்ளையென்ற வகையுஞ்சொல்வேன்
அழுத்துகிற ஆத்தாளை அவர்க்கேயீந்தேன்
அதினாலே அரனுக்குப் பிள்ளையென்றார்
தொழுத்துகிற அவரையுந்தா நின்றுயானுந்
துய்யவெளி யுபதேசந் துறந்துசொல்லி
வழுத்துகிறே னதனாலே ஆசானென்று
அல்லோரு மெனைத்தானு மருளினாரே. 150

அருளினதோர் கூத்தெல்லா மவரேயாகும்
அவனிசரா சரங்களெல்லாம் மவரேயாகும்
உருளினதோ ருற்பனமு மவர்தானாகும்
உன்வீட்டுக் குள்ளிருக்கு மொளிவுமாகும்
வருளினதோர் வாய்வெல்லா மவர்தானாகும்
வையகத்தோர் நடத்தையெல்லா மவர்தானாகும்
உருளினதோ ருலகமெல்லாந் தானேயாகும்
உற்பனமாய் வெட்டவெளி யாச்சுபாரே. 151

பாரப்பா அண்டசரா சரமுமாகி
பல்லவோர் பாஷைகளாய் நிறைந்துநின்றார்
ஆரப்பா வேதமுந்தா னாலுண்டாக்கி
யவனியெல்லாம் வெவ்வேறா யருளாய்நின்றார்
காரப்பா கருவிகளாய்ப் படர்ந்துநின்றார்
காலனென்றும் பேராகிக் கபடமானார்
ஆரப்பா அதுவெல்லா மான்மாவாகும்
அண்டமெல்லாந் திருக்கூத்து ஆடினாரே. 152

ஆடினதோர் கூத்தெல்லா மண்டர்மெச்சி
அரூபவெளி யானதிலே யடக்கமானார்
நாடினதோர் கூத்தெல்லாம் நாதர்வமச்சி
நடனமது புரிந்துவிட்டார் நாதரேதான்
வாடியெங்குந் தேடியே யலைந்திட்டாலும்
வஞ்சகரைத் காணரிது மைந்தாசொன்னேன்
பாடினதோர் மும்மூலம் பகர்ந்துகொண்டால்
பராபரனை யறியலாம் பார்ந்துபாரே. 153

பாரேழு புவனமாய்ப் படர்ந்துநின்று
பஞ்சரத்னக் கூட்டலும் பரிந்தேநின்றால்
ஆரேது அவனிசரா சரமுமாகி
அழகான விஷ்ணுவா யருளாய்நின்றார்
காறேது கயராகி வருணனாகிக்
கண்ணாக்கு மூக்குமத்திற் கருத்தாய்நின்றார்
வாரேது வாலையென்ற சொரூபமாகி
வையகத்தோர் தங்களையு மயக்கினாரே. 154

மயக்கியே யாசைவலைக் குள்ளேயாடி
மருவியே மாந்தர்களை மயக்கிப் போட்டார்
அயக்கியே யாருயிரு மவருமாகி
அறுமுகவ ரென்றுசொல்லிப் பேருமிட்டு
முயக்கியே மூவுலகு மொன்றாய்நின்ற
முருகனென்று பேருமிட்டு முறைமையானேன்
தயக்கியே தந்திமுகத் தனுவுமானேன்
தாயான சிற்பரையும் யானுமாச்சே. 155

ஆச்சப்பா ஆறுதல மையூறுக்குள்ளே
அறிவான ஆண்மை யறிந்துகொண்டேன்
ஏச்சப்பா யிடகலையின் கலையிரண்டும்
இயல்பாக வாங்கியினி யிழுத்துக்கொண்டேன்
வாச்சப்பா வாசிவடி வேலுங்கொண்டேன்
மாறாத சிரஞ்சீவி வரம்வாங்கிக்கொண்டேன்
மூச்சப்பா முக்கணனை யமுக்கிப்பார்த்து
முன்னணியா யானுமினிக் கண்டுகொண்டேன். 156

கண்டபடி காணவென்றால் சொல்லப்போமோ
கருவான மும்மூலக் கருவைத்தானும்
அண்டர்கள் முனிவர்களுந் தேடித்தேடி
ஆத்தாளைப் பூசை செய்து பேருபெற்றார்
வண்டபடி வாமத்தை யுண்டுகொண்டு
வஸ்தான வஸ்துவையும் வாங்கிநின்றே
மண்டலீகர் மண்டலர்கள் மனோன்மணியைக்கண்டு
மகத்தான வாசியைத்தான் மாட்டினாரே. 157

மாட்டினார் கும்பகத்தில் மதிக்கச்சொன்னேன்
மாறாம லமுதமதை யுண்ணச்சொன்னேன்
பூட்டினேன் புருவமையத் தமர்திறந்து
பொல்லாத கருவிகளைப் போகச்சொன்னேன்
ஆட்டினே னண்டரண்ட வெளியிற்குள்ளே
யரும்பொருளா யனுதினமும் வாழச்சொன்னேன்
காட்டினேன் கருவையெல்லாந் திறந்துமைந்தா
கபடத்த பூரகத்தைக் கண்டுகொள்ளே. 158

கொள்ளடா வெளிதாண்டி ஒளிவுதாண்டி
குமரகுரு பதமான வெளியுந்தாண்டி
அல்லடா அருபமுள்ள மலரிற்சென்று
ஆயிரத்தெட் டிதழ்மலரை யறிந்துகொண்டு
மெல்லடா மேலான வீட்டிற்சென்று
மேதினியும் நம்மதென்று மேவிக்கொண்டு
வல்லடா வாசியைத்தான் வாசிக்கொண்டு
வச்சிரவடி வேலுனக்கு வாய்க்கும்பாரே. 159

வாராத பேச்சையெல்லாஞ் சொல்லவில்லை
வாய்வான சுடரையுந்தான் வாங்கச்சொன்னேன்
தேராத பேர்களுக்குத் தெளிவதேது
தினந்தினந்தான் பார்த்தாலும் வருவதேது
காராத சீஷனுக்குக் குருவங்கேது
கைமுறையை விட்டாக்காற் கணக்கங்கேது
நேராத பேர்க்குப் பரகெதிதானேது
நேருமென்றே சற்குருவை நினைத்துப்பாரு. 160

ஆச்சப்பா கமலபதி மலையிற்குள்ளே
அறிகோடி வருஷமைந்தா அடங்கிநின்றேன்
ஏச்சப்பா நாலான பதவியைத்தான்
எண்ணாமல் வஸ்துவையு மிழுத்துக்கொண்டேன்
வாச்சப்பா வஸ்தான வஸ்துவையும்
வடிவான தும்பைமலர் வடிவைக் கொண்டேன்
ஏச்சப்பா யெங்குமின்ன வெளியாய்நிற்கு
மிதுமலர்போல் மதிதனிலே யிருக்கும்பாரே. 161

பாரடா ரவிமதியைக் கண்ணதாகப்
பலகலையும் நாதமதை மாலையாக
ஆரடா தனித்திருந்த ஆன்மாவைத்தான்
ஆயிரத்தெட் டிதழ்மலரை யறிவிற்கண்டேன்
நேரடா அவருடைய நிலையைப் பார்த்தால்
நேரமொரு வர்ணமாய் நிலையாய்க்காட்டும்
ஆரடா அவருடைய வடிவைத்தானும்
யாராலு மறிந்துயினிச் சொல்லப்போமோ. 162

சொன்னடா பூரணமே வெளியதாகச்
சொரூபமா யிருக்கின்ற நிலையுஞ்சொன்னேன்
அண்ணலடா அவருடைய வடிவைச் சொல்வேன்
ஆன்மாவாய் நிறைந்திருக்கு மறிவுஞ்சொன்னேன்
நண்ணடா நாற்பத்துமுக் கோணஞ்சொன்னேன்
நாலைந்து வாசலையு மடைக்கச்சொன்னேன்
விண்ணடா விஷ்ணுவுட விபரஞ்சொன்னேன்
விதிபுக்கும் வகைகளெல்லாம் வீசினேனே. 163

வீசினே னிம்மார்க்கம் பாராமற்றான்
விடமாக சமையத்தோர் மேவிக்கேட்டார்
ஆசியே வாசியைத்தா னடுத்தேகண்டார்
அழகான மும்மூல மறிவாய்க்காணார்
தூசியே யீனமென்று சொல்லியல்லோ
தூளாகிச் செத்தவர்கள் துலையாதப்பா
ஆசியே மும்மூலங் கொள்ளாமற்றான்
அழகான சமையத்தோ ரிறந்திட்டாரே. 164

இறந்திட்டா லீனமென்று சொல்லிமைந்தா
யிடும்பாலே சமையத்தோ ரிறந்துபோனார்
அறைந்திட்ட மும்மூலங் கொள்ளாப்பேர்கள்
அருபவெளி தன்னையுந் தானறியமாட்டார்
நிறைந்திட்ட மும்மூலங் கொண்டானாகில்
நிசமான ஆன்மாவை நிலைக்கக்காண்பான்
பரந்திட்ட பராபரத்தைப் பிடித்தேயேறிப்
பாய்ந்துமயில் மீதேறிப் பரிவுவாயே. 165

பரியவடா யிணக்கமாய்ச் சொன்னதெல்லாம்
பாலகனே வுனக்காகப் பற்றிச்சொன்னேன்
அறியவடா அடிமுடியுந் தெரியச்சொன்னேன்
ஆயிரமுழக் கம்பத்தி னாதிசொன்னேன்
பிரியவடா கருவிகளை நீக்கச்சொன்னேன்
பேசாத வஸ்துநிலை பிரித்துச் சொன்னேன்
விரியவடா வாசியுட நுணுக்கஞ்சொன்னேன்
வாய்வான சுழல்தனிலே வருந்திநில்லே. 166

நில்லடா ஒருமனதாய் நிலையில்நின்று
நீசனென்று காலனையும் நிகழ்த்திப்போடு
அல்லடா கேசரியாள் மவுனம்வாய்க்கும்
ஆயிரத் தெட்டுமல ரழகாய்க்காணும்
வல்லடா கருவூரில் வளர்ந்தேநிற்பாய்
வாய்ப்பான வயிரத்திரு விளக்கைக்காண்பாய்
இல்லடா யீராறு தலமுந்தோணும்
இந்திரகிரி பருவதத்தி லிருக்கலாமே. 167

இருக்கலாம் அநேகநாள் மட்டுமைந்தா
இயலான வஸ்துவுந்தா னிருக்குமட்டும்
பெருக்கலாம் பிரணவத்தோ டாறெழுத்தும்
பிசகாம லுன்மனையில் பிலத்துப்போகும்
அருக்கலா மழகான கெதியைக் கூட
அசுரர்கிளை தங்களையு மறுத்துப்போடும்
நெருக்கலாம் பரகெதியும் நிறைந்தேகாணும்
நிட்சயமா யான்மாவில் நிலைக்கலாமே. 168

நிலைக்குமோ நிலையாது வென்றுநீயும்
நின்றாக்கால் வாரிவிடும் விலைக்கெட்டாது
தலைக்குமேற் சுடரான வாய்வுதங்கி
தந்திதனி லேறியுந்தான் தயவாய்நின்று
அலைக்குமே நாணேற்றி யறுத்துக்கொண்டு
அரூபவெளி தன்னிலே அறிவாய்ப்பாய்ந்து
மலைக்குமே மலையேறி மகேந்திரஞ்சுத்தி
மதலையா யனுதினமும் வாழுவாயே. 169

வாழவே மதலையா யிருந்தேன்யானும்
மனோன்மணியா ளமுதத்தை வாங்கியுண்டேன்
ஆளவே யறுமுகமாய்ப் படர்ந்துநின்றேன்
அச்சுதன் மருகனென்று அருளும்பெற்றேன்
நாளவே நாள்வளப்பஞ் செய்யாமற்றான்
நலமான மும்மூலம் நாடிக்கொண்டேன்
ஆளவே யமுதந்தான் பொசித்தேனையா
அடங்காத சித்தனென்று மருளினாரே. 170

அருளினா ரென்றுசொல்லிச் சொன்னீரையா
அறுமுகமே யேகவெளி யகண்டநாதா
வருளினதோர் மும்மூல வகையுஞ்சொன்னீர்
வாய்வான சுடர்தனையு முழங்கச்சொன்னீர்
தருளினதோர் தாய்பதத்தைப் போற்றச்சொன்னீர்
தமர்கிளையுந் தங்களையு மறுக்கச்சொன்னீர்
அருளினதோர் நாளையுந்தான் சாவார்க்கெல்லாம்
அமைத்தபடி காணுங்குறியை அறைகுவீரே! 171

அறைகிறே னென்மகனே மாணாகேளு
அப்பனே நாளைமுதல் சாவோர்க்கெல்லாம்
நிறைகிறேன் காலனென்ற நிழல்தானப்பா
நிட்சயமாய்க் கூத்தாட்டம் நிதானங்காட்டும்
வறைகிறேன் அதையறிந்து மைந்தாநீயும்
வகையான மும்மூலம் வழியாய்க்கொண்டால்
நிறைகிறே னவனுயிரும் போகாதப்பா
நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறே னினைவாய்த்தீரே. 172

தீர்க்கமாய் மும்மூலந் தினத்தோறுந்தான்
தின்னாமல் விடாதேஜயா திடமாய்ச்சொன்னேன்
ஆர்க்குமடா அவனுயிரும் போகாதப்பா
அகண்டவெளிக் குள்ளிருந்து ஆடச்செய்வான்
மார்க்கமடா மரகதத்தாய் வடிவைக்காண்பாய்
மாறாத சிரஞ்சீவி மகிமையாவான்
கார்க்கவல்லோ காமமுந்தான் கட்டப்போகும்
கயிலாய நாதரையுங் காணலாமே. 173

காணலாம் கானலென்ற நிழல்தான்சாகுங்
கருவியென்ற தத்துவமுங் கழன்றுபோகும்
ஆணலாம் வெண்சாரை யடுத்துக்காண்பான்
அருபவெளி தன்னிலே யடங்கிக்கொள்வான்
நாணலாம் நாதமணி கட்டிப்போகும்
நந்திகொலு விருப்பிடமும் நாடிக்காணும்
பூணலாம் புஷ்பராக மலையிலேறிப்
பொல்லாப்பு வானத்தையும் போக்கலாமே. 174

போக்கவே யிப்படியும் வகையுஞ்சொன்னேன்
போகாத வினைகளையும் போக்கச்சொன்னேன்
ஏக்கவே யீராறு தலத்தைக்காண
யிதமாகப் புத்தியுந் தானெத்துச்சொன்னேன்
காக்கவே காமத்தைக் கட்டச்சொன்னேன்
கபாலந்தான் திறக்கிறதோர் தடமுஞ்சொன்னேன்
தீர்க்கவே திரிபுரையைக் கண்டுகொண்டு
தெளிவான சித்தனென்று தெரிந்துகொள்ளே. 175

கொள்ளடா வெளிதாண்டி யொளிவுதாண்டிக்
குறையாத பேரொளியிற் சுட்டிக் கொள்ளு
அல்லடா அஷ்டாங்க நிலையுங்காணும்
ஆயியென்ற மவுனத்தை யடக்கிக் கொள்ளும்
நில்லடா நிட்சயத்தைப் பத்தி நீங்கள்
நித்திரையைப் போக்கியுந்தா னினைவாய்வாழ்ந்து
வல்லடா வல்லவனா யிருந்ததீரானால்
வயிரமுள்ள திருவிளக்கு வாய்க்குந்தானே. 176

வாய்ப்பாகச் சொல்லிவைத்தேன் மனதிரங்கி
வஸ்தான வஸ்திலேயும் வளரச்சொன்னேன்
ஏய்ப்பாகச் சொல்லவில்லை யிந்தமார்க்க
மிடும்பாலே மாண்டாக்கா லென்னசொல்வேன்
காப்பாகக் காலனையுங் கட்டறுத்து
கயிலாய மேருவையுங் கடந்துநில்லு
பாய்ப்பாகப் பாய்ந்துநீ பரியிலேறிப்
பராபரத்தைப் பூசித்துப் பற்றுவாயே. 177

பற்றியே வாசியுந்தான் பதறியோடும்
பாங்குபங்காய்க் கருவியெல்லாம் பாய்ந்துபோகும்
அற்றவே ஆரூரி லடங்கிப்போகும்
அரமான தர்மமுந்தா னவர்க்கேவாய்க்கும்
பெற்றபே ரிப்படியே யானும் பெற்றேன்
பிலத்தநந்தி பீடத்திற் சேர்ந்து நின்றேன்
அற்றபின் அருநரகந் தனையறுத்தேன்
அதினாலே யாறுமுக னென்றுபேரே. 178

பேராகி ஊராகிப் பெரிதுமானேன்
பேசாத வஸ்துவாய்ப் பிலத்துநின்றேன்
ஆராகி யரியாகி யயனுமாகி
அண்டசுவர் தன்னையுந்தா னடுத்துத்தாண்டி
நேராகி நிறையாகி நிர்மதியுமாகி
நிமலனென்று பேரெடுத்து நிசமாய்நின்றேன்
காராகி கயிலாய கிரியுமாகி
கடம்பவனத் தையனென்று கருதினாரே. 179

கருதினார் கந்தனென்னைக் கண்டுமெச்சிக்
கரைகாணாப் பேரொளியைக் காட்டிநின்றார்
உருகினா ருள்முனையி லொளிவாய்நின்று
ஓங்காரக் கம்பத்தி லொடுங்கிநின்றேன்
அருளினா ராசனமு மணியுமீய்ந்தார்
அடிபணிந்து காதிலிரு குலழயுமிட்டார்
கருதினார் கந்தனென்று பேருமிட்டுக்
கபடற்ற சித்தனென்று கருதினாரே. 180

கருதினா ரெனைப்போல கண்டாருண்டோ
கபடற்ற வாயலையுங் கண்டாருண்டோ
அனுதின மும்மலத்தை யறுத்தாருண்டோ
ஆருயிரும் நாமென்று நினைப்பாருண்டோ
வருதியென்ற வாசியைத்தா னறிவாருண்டோ
வஸ்தான வஸ்தில்நின்று வாழ்வாருண்டோ
சிறிதுநாள் யானும்போ யலைந்தேயானுந்
தேவியுட கிருபையினா லறிந்திட்டேனே. 181

அறிந்திட்டே னான்மாவை யானுமைந்தா
அழகான படுகுழியைத் தள்ளிப்போட்டேன்.
திறந்திட்டேன் மெய்ச்சுடரிற் சொக்கியானுந்
துய்யமென்ற வெளியேறித் துடர்ந்துகண்டேன்
வருந்திட்டேன் வாசியென்ற குதிரைமீதில்
வாய்ப்பாக யேறியுந்தான் மகிமைகண்டேன்
முறிந்திட்டே னுறமுறையார் தன்னைவிட்டு
முக்கியமாய் மும்மூலங் கொண்டிட்டேனே. 182

கொண்டதினாற் குருவாகி குமரனாகி
குறையாத பொருளதனிற் சுவடிக்கொண்டேன்
அண்டதினா லரூபமென்ற வெளியுமானேன்
ஆன்மாவே யானாகி யருளும்பெற்றேன்
வண்டபாடி வண்டர்களை வதைத்துப்போட்டேன்
வாசிவடி வேலையுந்தான் வாங்கிக்கொண்டேன்
தண்டபாடி தாய்பதத்தில் தனுவும்பெற்றேன்
தமர்திறக்கும் வாசலையுங் கண்டிட்டேனே. 183

கண்டபடி யேழுகட லமுர்தங்கண்டேன்
கனமான பக்ஷங்களைக் கரைத்துப்போட்டேன்
அண்டபடி யக்கடலி லடுத்துச்சென்றேன்
ஆசானை யக்ஷணமே யறிந்துகொண்டேன்
மண்டபடி மனமுருகி மனந்தளர்ந்தேன்
மாராட்டப் பேச்சையெல்லா மதிக்கப்பெற்றேன்
தொண்டர்படி தொண்டுபண்ணி நிலைத்துக் கொண்டேன்
துவாதசாந்த வீதியிலே சொக்கினேனே. 184

சொக்கியே யிருக்கையிலே வாதவூரிற்
சுணங்கனென்ற நாய்பதத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டேன்
அக்கிளியாய் மரத்தினிலே பாலுமுண்டேன்
ஆயிரத்தெட் டிதழ்பசும்பொன் னழகுமாச்சே
முக்கியமாய் மூவுலகு முருவிநின்றேன்
முச்சுடராய்த் தேகமுந்தா னொளிவுமாச்சு
பக்கியே பராபரையைச் சேணமாக்கிப்
பத்மநா பனையும்படி யாக்கினேனே. 185

படியாக்கிக் கடுவாளங் கணேசனாக
பருத்ததோர் மயில்மீதி லேறிக்கொண்டேன்
படியாக்கி அண்டபரா பரங்களெல்லாம்
பாய்ந்தேதான் கவனமாய்ச் சுத்திவந்தேன்
அடியாக்கி பூமியைத்தான் மைந்தாயானும்
அண்டரண்ட வெளியைப்பர சிரசதாக்கி
குடியாக்கிப் பூதலத்தில் மாந்தர்தம்மால்
குரத்தியுட கணவனென்று கஹறப்பெற்றேன். 186

கஹறாகிக் குறையாத பொருளுமாகி
குலைகார னென்றுசொல்லிக் கஹறும்பெற்றேன்
ஆராகி யவனியெல்லாந் தெய்வமாகி
ஆறுமுக மாகியெங்கும் அருளேகொண்டேன்
நேராகி நிலையாகி நிச்சயமுமாகி
நீங்காம லெவ்வுயிரும் யானுமானேன்
மாறாகி மன்மதசொ ரூபமாகி
மரகதமா யனுதினமும் வாழ்ந்திட்டேனே. 187

வாழ்ந்திட்டேன் தெய்வசபைக் குரவன்யானும்
வள்ளியெனுந் தேவிக்கு மணாளனானேன்
தாழ்ந்திட்ட நந்திக்குத் தமதியானேன்
தாயான சிற்பரைக்குப் பிள்ளையானேன்
ஆழ்ந்திட்ட அரனுக்குப் பிள்ளையானேன்
அல்லோர்க்குந் தெய்வமாய் அறிவாய்நின்றேன்
காய்ந்திட்ட காலனுக்குக் கர்த்தனானேன்
கண்டவர்க்கு மெய்ஞ்ஞானங் கருதுவோமே. 188

கருதவே யிதனாலே யானுமைந்தா
காரணசற் குருவினுட கருத்தினாலே
அருந்தவே மும்மூலங் கொண்டதாலே
அரனுக்குப் பிள்ளையென்றுந் தகப்பனானேன்
வருந்தவே வாய்வினுட விளக்கத்தாலே
வயிரத்திரு விளக்கையுந்தான் வசமாய்க்கண்டேன்
திருந்தவே திரிபுரையின் கிருபையாலே
தீயான அக்கினியிற் சேர்ந்திட்டேனே. 189

சேர்ந்திட்டேன் அக்கினியில் சொக்கிவாழ்ந்தேன்
தீர்த்தங்க ளானதையுந் திடமாய்க்கண்டேன்
தாழ்ந்திட்டே னப்புறமும் மேலே சென்றேன்
தமர்ந்திறக்கும் வாயலூட தயவும்பெற்றேன்
வாழ்ந்திட்டேன் சுத்தசல மங்கேகண்டேன்
வாய்வான யோகத்தை வழியாய்க்கொண்டேன்
ஆழ்ந்திட்ட அண்டசுட ரழகுதன்னை
ஆராலும் சொல்லரிது ஐயாபாரே. 190

பாரென்று என்குருவே யிப்படியுஞ்சொன்னீர்
பலபல பேச்சுகளாய்ப் பாடஞ்சொன்னீர்
தாரென்று யோகநிலை யறியச்சொன்னீர்
தமர்திறக்கும் வாயல்தன்னைக் காணச்சொன்னீர்
ஆரென்று சுத்தஜல மறியச்சொன்னீர்
அதியசங்க ளுள்ளதெல்லா மறிவாய்ச்சொன்னீர்
காரென்றீர் எனதிடத்தி லிருக்கயானுங்
கடவுளே எந்தனுக்கு கருதுவீரே. 191

கருதுகிற வென்மகனே மாணாகேளு
காலனுட தேசமடா தெட்சணந்தானப்பா
அருதுகின்ற பொதிகைமலைச் சார்வுமுண்டு
அத்தேச மோடாக வுயர்ந்தேநிற்கும்
வருதுகின்ற அம்மலையி லிருந்துவாழ்வாய்
மாறாத சிரஞ்சீவியாய் வாழ்ந்தேநிற்பாய்
தருளுகிற அங்குஷ்டத் தணுவுமாவாய்
தற்பரம்போல் வடிவாகித் தானிற்பாயே. 192

தானாகி நீயாகி தானுமாவாய்த்
தந்தைபோ லனுதினமுந் தாய்போல்நிற்பாய்
ஆணாகிப் பெண்ணாகி அளவுமாய்
அவனியுள்ள சித்தர்கள்தா னடுத்துசெல்வார்
ஊனாகிச் சித்தரெல்லா முன்னைக்கண்டு
உறுதியாய்ப் போற்றிசெய்து யொடுங்கிவாழ்வார்
வானாகி வானவர்கள் போற்றுவார்கள்
வல்லவர்தா னனுதினமும் வந்திடுவாரே. 193

வந்திடுவார் முனிவரெல்லாம் வணங்கிநிற்பார்
வாய்ப்பான மாந்தரெல்லாம் வணக்கஞ்செய்வார்
தந்திடுவார் கிம்புருட ராடல்செய்வார்
சதகோடி ரவிபோலே தானாய்நிற்பார்
விந்திடுவார் விமானமென்றே வாசியேறி
வீற்றிருப்பா யனுதினமும் விலகாமற்றான்
நந்திடுவார் நந்தியிலே நாடிநிற்பாய்
நாலைந்து வாயலையு மடைத்துக் கொள்ளே. 194

கொள்ளடா முன் சொன்ன மூலமுண்ணு
குறையாது ஆயிசு கூர்ந்துபாரு
அல்லடா அணுவளவும் விட்டிடாதே
அகஸ்தியனே புத்தியா யறிவாய்நில்லு
வல்லடா வல்லத்துக் கோட்டைக்குள்ளே
வஸ்தான பராபரமும் வாய்ப்பாய்க்காணும்
நில்லடா நிட்சயத்தில் நீயும்நில்லு
நீங்காதே வஸ்தோடே நிலைத்துநில்லே 195

நில்லடா ஒருநிலையாய் நிறுத்திநீயும்
நின்றாக்கால் சிவயோகம் நெடுநாள்நிற்கும்
அல்லடா ஆருயிருந் தான்றானென்றும்
ஐயனே அனுதினமும் நினைக்கவேணும்
வல்லடா வல்லவனா யிருந்துகொண்டு
வையகத்தோர் தங்களையு மதிக்கப்பெற்று
செல்லடா சிகரமென்ற நெல்லியுண்ணு
தீவினைகள் தானகற்றி திடமாய்நில்லே. 196

நில்லடா வாசியைத்தான் வாங்கிக்கொள்ளு
நீங்காத கருவிகளை வதைத்துப்போடு
அல்லடா யெனைப்போல ஆசானையா
அப்பனே யுந்தனுக்கு வாய்க்காதப்பா
சொல்லடா சிவஞானந் தன்னைத்தேர்ந்து
சொற்பெரிய முமூட்சுதன்னைப் போற்றிசெய்து
செல்லடா சிவஞானக் கருவுக்குள்ளே
தினந்தினந்தான் பணிந்துயினி திடமாய்நில்லே. 197

நில்லடா சகலகலை ஞானஞ்சொன்னேன்
நீங்காத மும்மூல நிலையுஞ்சொன்னேன்
அல்லடா ஆதிவஸ்தை யறியச்சொன்னேன்
அடங்காத சித்தனென்று ஆடச்சொன்னேன்
வல்லடா யோகத்தின் வகையுஞ்சொன்னேன்
வஸ்தான மும்மூலங் கொள்ளச்சொன்னேன்
அல்லடா அதையெடுத்து பூசைசெய்து
அடங்காத ஆன்மாவி லடங்கி நில்லே. 198

நில்லென்றேன் லோகமெல்லா முனக்குசித்தி
நேரான பூலோகம் நெருங்கியாடும்
வல்லவன்றன் செயல்விட்டால் மார்க்கமில்லை
வாலைதனை யடிபணிந்து மவுனங்கொள்ளு
கொள்ளுகிற வாசியின்றன் குறியைக்கேளு
குவலயத்தில் செய்கின்ற மார்க்கந்தன்னை
விள்ளுகிறேன் மகாரமென்ற நீரைவுண்ணு
விதிவிலக்கி வாழலா முண்மைசொன்னேன். 199

சொன்னசொல் தவறாமல் நிலையில்நில்லு
சோதனையாய்த் தோன்றிடுமே துவாதசாந்தம்
வின்னம்வரு மவுனத்தை விட்டிடாதே
மேதினியோர் கருத்தறிந்து விவரஞ்சொல்லு
சொன்னதோர் கற்பமதை விவரஞ்சொல்லு
தோன்றுமடா உகாரமென்று மும்மூலந்தான்
திண்ணமான சிகாரமென்ற நெல்லியுண்ணு
திரமாக வாலையடி நிச்சயங்கொள்வாயே. 200

நிட்சயமா யிப்படியே முறையைச்சொன்னேன்
நெடுநாளாய் வாழவென்று நிதானஞ்சொன்னேன்
அட்சரமா யென்னுடைய இருநூற்றுக்குள்ளே
அடங்காத கருவையெல்லா மடக்கிப்போட்டேன்
பட்சமாய் பராபரத்து நிலையுஞ்சொன்னேன்
பாய்ந்துமயி லேறுகின்ற மகிமைசொன்னேன்
அட்சயமா யதையறிந்து மவுனங்கொள்ளு
அகஸ்தியனே ஞானமிரு நூற்றுமுற்றே. 201.

சுப்பிரமணியர் ஞானம் 200

முற்றிற்று

உ

குருவே துணை

சுப்பிரமணியர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தகதீட்சை சூத்திரமென்னும்

ஞான சைதன்யம் 108

கலித்துறை

ஆமா அடிநடு வந்தமுங் கூடியொன் றானதுவாய்த்
தாமாதி யண்டமும் பிண்டமு மாகிச் சகவுருவாய்ச்
சேமாதி முச்சுடர் தானே குறிகுணம் சுத்தமுமாய்
ஓமாதி வேதங்க வானவள் தன்பத முண்மையிதே.

சந்திர னாகிய விந்துவுஞ் சண்டனிற் றான்கலந்து
மந்திர மான பிரணவ மாகி மவுனமதாய்
இந்திரர் வானவர்க் கெட்டா தரும்பொரு ளின்பமதா
தந்திர மாகிய ஞானசை தன்யமுந் தானிதுவே. 1

நாலுஞ் சுழியென நாமம் பலவென நற்பிரமம்
பாலுங் கனியென வொன்றா கிடுமந்தப் பல்பதுபோற்
காலுந் தலையென ஐயம தாகக் கலந்திருக்கும்
ஆலும் விழுதென அசையு மெய்ஞ்ஞான மானதுவே. 2

அசையும் அசையா திருந்தது ஆமை யெழுத்துவாம்
இசையும் இசையா திருதலை மாணிக்க மென்பதுவும்
தசையுந் தசையில நாளுந் தமையறிந் தார்தமக்கு
நசையில நாட்டிற் கொலுவிருந் தாரெந்தன் நந்தியுமே. 3

இருந்தவக் காரணம் மாலயன் தேடியு மென்னகண்டார்
அருந்தவ யோகியும் நான்மறை வேத மறியவொண்ணா
திருந்த முறைகளைத் தேர்ந்தறிந் தோர்க்குநான் செப்புகிறேன்
பொருந்துமெய்ஞ் ஞானம் பெறத்தசை சொல்லப்
பொருளிதுவே. 4

பொருளு மருளிது போனவர் கண்ட புதுமையென
அருளுங் கருணையுந் தானே யெழுந்தது அம்பரத்தில்
இருளு மணுகி யிருக்கா தெனச் சொல்வ ரிப்புவியில்
மருளும் பெருகிடும் மாவது மாகுமம் மத்தியிலே. 5

மத்திச் சிதம்பர மாயிரத் தெட்டு வரையதனில்
சத்தி யொருத்தி மவுனப்பெண் ணாகிச் சதிரியிருப்பாள்
புத்தியி னாலவன் பாதமும் போற்றிப் புகழ்ந்துநின்றால்
முத்தியைக் காட்டியு முன்னறி வோடே முடிப்பிப்பளே. 6

முடிமீதி லான மவுனிய வீட்டினின் முப்பொருளைப்
படிமீதி லேறி மனத்தா லறிந்திடப் பக்ஷம்வைக்கும்
அடியார்க ளுள்ளத் தனுதினந் தான்நின்று அன்புவைக்கும்
கொடியான கம்பத்தில் தசதீட்சை யான குலதெய்வமே. 7

தெய்வமெய்ஞ் ஞானத் திருவுள மாகிய தேசிகரை
ஐவரைப் பொய்யென் றவரருட் பாதமடி பணிந்தாற்
சைவமு மகலுங் சங்கற்பம் போகுஞ் சகலமுமே
கைவச மாகு மவுனிய வீடது காணியதே. 8

காணிய காரம் உகாரமுஞ் சேர்ந்து ஓகாரமதாய்
வாணிவ காரம் இகாரமுஞ் சிகாரங் காலுமிட்டுப்
பாணிவ காரம் நகாரம்ஓங் காரத்திற் பாயுங்கட்டி
ஏணிறீங் காரம் பழுவே சகாரமு மிம்மிடுமே. 9

இம்முடன் கூடக் கிவியும் உகரமு மீரெழுத்தில்
அம்மென்ற லாடத் தெழுகோடி மந்த்ர மடங்கி நிற்கும்
உம்மென்ற வீட்டி லுபாயத்தி னாலே உணர்ந்திருக்க
நம்மென்ற பாதை யான்செய்த மார்க்க நலமிதுவே. 10

நலத்தை யறிந்து நமனணு காமலே நாடி நின்றார்
புலத்தைச் செயித்துமே புண்ணிய ராவரிப் பூமிதனில்
குலத்தைத் தரித்து நற்கோமா னிடத்திளிற் சுஷிநிற்பார்
தலத்தை விடாமற் சதாகால நம்பித் தழைத்தவரே. 11

தழைத்தவன் தன்னைத் தழையாதான் கண்ட
தகமையைப்போற்
பிழைத்தவன் தன்னைப் பிழையாதான் கண்டு
பிதற்றுதல்போல்
உழைத்தவன் றன்னை யுழையாதான் கண்ட
உவமையைப்போற்
களைத்தவன் றன்னைக் களையாதான் கண்ட
கதையிதுவே. 12

கதையை யறிந்துநற் கால்மீதி லேறக் கண்டுகொண்டால்
அதையே யிவனாவ னைவரைச் சொன்னவ னாகமத்தான்
மதையே கறந்தது மாவேகம் தீர்ந்திடும் மாசுமற்றாய்
இதையே யறிந்தின்ப ரூபம தாக விலங்குவையே. 13

இலங்கு மனத்துக்கு ளேறிடு மேனி யிதனைச்சொன்னேன்
துலங்கு மிருபத்தொ ராயிரத் தறுநூறு தொகைவிபரம்
பிலங்கு மிருபங்கு பேணிய தாகிப் பிரபலமாம்
புலங்கொரு பங்கு பழுவது வாகப் பொருத்திடுமே. 14

பொருத்திச் சுழிமுனை மீதினிற் சாத்திப் புருவமையத்
துருத்தி யடைத்துநற் றூணதி லேறித் துலங்குமளம்
நிருத்திடம் பண்ணி வெளியதுவாக நிதஞ்செலுத்த
ஒருத்தி மவுனத் துண்மையைக் கண்டுநீ யுகந்து கொள்ளே. 15

உகந்துநீ யம்மென்ற வீடத்தில் நின்று வுறுதிபண்ண
நகந்துநீ சென்றிடு நந்திதன் வீட்டையும் நாட்டம்வைத்து
உகந்துநீ தெளிந்திடு முண்மைகள் பாலை யுகந்துவுண்ண
செகந்துநீ யேறிடுஞ் சின்மயப் பாதத் திருவடிக்கே. 16

திருவடி யான தசதீக்ஷை யாகிடிற் சித்திபெற்றுக்
குருவடி வான பிரணவ வீடதிற் கூடமனங்
கருவடி வான பிறவிகள் போகுங் கருணைபெற்றுத்
தருவடி வான நிசாகரன் வீடதிற் சாருவையே 17

சாருவ தெப்படி யென்றே பணிந்து தடையறவே
பூருவ மான மெய்ஞ்ஞான வீடதின் பொருளதனைத்
தேருவ தாக அருள்தர வேணுநற் றேசிகரே
மேருவ தான குருவை வணங்கியான் வேண்டினனே 18

வேண்டினேன் மெத்த மனமே யுருத்த மிகப்பயந்தேன்
மூண்டுடனை யாளு மருள்தெய்வ மேமதி யத்தொய்தமே
காண்டின கம்பய் பெருவெளி யாகுஞ் சுழல்மவுனம்
தாண்டின வேத முடிவா யிருந்த தயாபரமே. 19

தயாபர மேயும்மை நம்பின பேர்க்கொரு தாட்சியுண்டோ
மயாபர மேயென் பிறவிக் கடலின் மருந்துசொல்லுந்
தியாபர மேபன் னிருதாள் வணங்கத் திருவருளும்
செயாபர மேயுந்தன் சேவடியே நம்பிச் சேவிப்பனே. 20

சேவித் திடவெனைப் பரவெளி யாயம்மை செய்தவுடன்
பாவித் திடவெந்தன் பிதாவே யெனைப்பெற்ற பாக்கியமே
தாவித்த பஞ்சகக் கருவிக ளொன்றதிற் சார்ந்துநிற்கக்
கூவித் தருள்ஞானக் குருவே குறையறச் சொல்லுவரே. 21

சொல்லிய வார்த்தையைக் குருமிகக் கண்டு சோதிமுகம்
அல்லியுந் தாமரை போலே மலர்ந்தவ ரன்புவைத்து
சல்லிய மான பிறவிக் கடலதைத் தானகற்றி
நல்ல வுபாயங்கள் சொல்லுவன் கேள்விடை
யென்மகனே. 22

என்மக னேயுந்தன் தீராப் பிறவி யினையகற்ற
தன்மம தான அகார உகாரமுந் தான்கலந்து
வன்மம தான மவுனிய வீட்டை வணங்குதற்குச
சின்மம தான தசதீக்ஷை யாலேநீ சேர்ந்துகொள்ளே. 23

சேர்ந்துநீ போகப் போகிறே னதைத் தெளிந்துகொள்ளு
தேர்ந்து சுணங்க னெழுந்ததின் சூத்தைச் செப்புகிறேன்
ஏந்து குழந்தையைப் போலே மலர்ந்து எழுந்திருக்குந்
தீந்திரை யுங்கட லாழத்தின் னாமைத் திரமிதுவே. 24

திரத்தா லெழுந்தயர் யானைய தாகிடுஞ் சேடனது
சிரத்தா லெழுதிய அட்சர மாகிடும் சிரமதுவாம்
கரத்தா லெழுந்து வெக்காலமும் போற்றக் கருணையுண்டு
பரத்தா லெழுந்தவெண் கோணம தாகிடுங் கார்முடியே. 25

முடியா மவுன வீட்டின் மகிமையை முழங்குகிறேன்
கெடியான ஆலினில் வவ்வாலைப் போலங் கெதிரிருக்கும்
கொடியென்ற கம்பச் சுழலாம் பெருமைக் குறித்துச்
சொன்னேன்
வடிவோ ரெழுத்தி னுண்மையின் மத்தியை வழுத்திலரே. 26

வழுத்துஞ் சுருதி முடியூ சரத்தை மகிழ்ந்திருந்து
கழுத்துக்கு மேல்நின்ற முப்பாழுந் தாண்டிக்
கரையதன் மேல்
வெளுத்த வெளுப்பென்று மேலா னதுநீல வீடுமொன்று
பழுத்த சிகப்புங் கருப்பொன்று மஞ்சட் பரவெளியே. 27

பரவெளி மேலே ரகசிய மொன்றுண்டு பாடுகிறேன்
வரவெளி யாகு மதினுட சூத்தை வகுத்துரைக்கத்
திரவெளி யான மயேஸ்வர னாறும் திரங்கள்பெற்ற
கரவெளி யாலும் அரியயன் காணொணாச் சோதியதே. 28

சோதி பெரிது அரிதான பேர்க்கதைச் சொல்லுகிறேன்
நீதி பிரணவ வீடதி லேறியே நேர்ந்திருக்கத்
தேதி விவேக மனத்தா லறிந்துநீ சேர்ந்துகொள்ள
மேதி மவுன முடியால் வணங்கியே வேண்டுவையே. 29

வேண்டும் அகார முடியாகப் பாவித்து வீரமுள்ள
தூண்டும் உகார மவுனத்தி லேற்றிச் சுகம் பெறுவாய்
மீண்டும் வராது பிறவிக் கடலின் விபரஞ்சொன்னேன்
ஆண்டும் படைக்கின்ற பிர்மத்தின் வீடு அதிசயமே. 30

அதிசய மின்னமுஞ் சொல்லுகி றேன்கே ளதிகமுள்ள
மதிசய மான பிரணவ வீட்டை மனவறிவால்
துதிசெய மான மயிர்ப்பாலத் தேறியத் தோணிசென்றால்
நிதிசெய மாம்வகை வல்லியின் வீடது நேருமதே. 31

நேரும் படிக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன் நீதியுடன்
பேரும் பிரபல அத்தொய்த நேர்மையே யாவதற்குக்
கூரும் படியென்ற ஆமை யெழுத்ததைக் கூட்டிக் கொண்டு
யேரும் பிரணவத் தூடே மவுனமி ருக்கலுமே. 32

இருக்கச் சுருதி முடிமீதி லேறவே யேணியது
வருக்க மனமென்ற கம்பத்தெழுத்ததை யூன்றிடவே
குருக்க ளிருந்த அரண்மனை மீதேறிக் கொண்டவுடன்
பெருக்க விருந்த பிறவிகள் தீர்ந்ததைப் பேசுறனே. 33

பேசுற அட்சர மனமது வாகும் பேச்சுமில்லாக்
காசுந் தொனியெ மவுனியமாகுந் தயாபரத்தைப்
பூசும் புழுகுஞ் சவாது மணிந்துரி புஷ்பமிட்டு
மாசுமஞ் ஞான மகற்றி மெய்ஞ்ஞான மருளுவீரே. 34

மருளு மனத்தையும் வானத்தி லேற்றி வழிப்படுத்த
அருளு மெய்ஞ்ஞான வகண்டத்தி லேற்றி யனுதினமுந்
தருளு மதில்நின்று தானவ னூடதிற் சார்ந்துநின்றால்
இருளும் விலகி யிருப்பாயென் றேற வியம்புவனே. 35

இயம்புமவ் வார்த்தையை யானே யறிந்தென்று
மேறிவிட்டேன்
சுயம்புயி ராரென்ற செய்கை யடிமைக்குச் சொல்லுமென்று
பயம்புற வேயஞ்சி வாய்பொத்திக் கட்டிப் பணிந்துநின்று
நயம்பெற வேசொல்லும் நாட்டமு மச்சரம் நன்றெனவே. 36

நன்றெனக் கேட்டிடு மென்மகனே புத்திநாட்டுகிறேன்
குன்றென மூலத்தில் ஓங்காரம் நின்ற குகைக்குமப்பாற்
பன்றென வீட்டில் நகாரமு நின்றது பாதையின்மேல்
என்றென வீட்டின் மகாரமும் நன்றதை யென்றுவையே. 37

என்றிவை ருத்திரன் வீடதி லங்கிஜ னிக்கலைப்பால்
நன்றிவை வீடதில் வாசியெழுந்து நடப்பனென்று
நன்றிவை வீடதில் யகாரமு மாகுங் கண்டுசொன்னேன்
பன்றிவை வீடதின் மேலாறு நிற்கப் பகருவனே. 38

பகருமுன் னோனைக் கருப்புக் கலலயது பண்பைச்
சொன்னேன்
இகரும்வி தாதா மஞ்சட் கலையதி னிடத்தைச்சொன்னேன்
நுகருங்கோ பாலன் பச்சைக் கலையதி னிடத்தைச்
சொன்னேன்
உகருமு ருத்திரன் பானுவ தாக வுரைத்தனனே. 39

உரைக்கின்ற வார்த்தை மயேஸ்வரன் தீப
வொளிக்குமப்பால்
விரைக்கின்ற மூர்த்தி சதாசிவன் சோமன் விபரமதைத்
துரைக்கின்ற ராஜன் இவனே ஜகத்திற் றுலங்குமதி
பரைக்கின்ற வென்னிடந்தானே யிருந்ததைப் பாடுவனே. 40

பாடுற சேதியை யான்கண்டு கொண்டேன் பராபரமே
நாடுற வானதும் விண்ணதி லாரையும் நாடச்சொன்னீர்
தேடுற வீட்டுக்கு அச்சர மேசொல்லித் தெளிந்துறையும்
கோடுற வானது கோமா னெனது குலதெய்வமே. 41

தெய்வ மியக்குங் குருவுள் மகிழ்ந்துற்ற செய்தியைக்கேள்
கைவச மாகிடச் சொல்லுகி றேன்கேளுங் கண்மணியே
சைவங் கணபதி அட்சரம் ஓமென்று சாற்றுகிறேன்
செய்வ துறும்படி வேதனுங் காணாத் திருவருளே. 42

திருவருள் மாயன் எழுத்தது இம்மென்று செப்புகிறேன்
தருவரு ளான வுருத்திரன் றிம்மென்று சாற்றுகிறேன்
பொருவரு ளான மயேஸன் உவ்வென்று பொருந்துகிறேன்
பெருவரு ளான சிவமே அகாரத்தைப் பேசினனே. 43

வேறு

பேசிய குருவே அய்யா பிரபல மின்னமொன்று
ஆசிய மந்தி ரத்தை யடியனுக் கருளல்வேண்டும்
தேசிகர் முகம லர்ந்து செப்புவேன் கேளு மைந்தா
நாசிமேல் நுனிக்கம் பத்தில் நாற்சுழி மவுனந்தானே. 44
நால்சுழி யென்றீ ரய்யா நான்கண்டு கொள்வதெப்போ
கால்தலை யொன்றாய் நின்ற கருணையைச் சொல்ல வேண்டும்.
பால்மதை யின்னதென்று பகுத்துநீ ருரைக்கவேண்டும்
போல்மனப் பேதை யேற்குப் பொருந்தியே விளம்புவீரே. 45
விளம்பவே சொன்னாய் பிள்ளாய் வேதாந்த முடிவ தற்குக்
களம்பர நின்ற விண்ணிங் காணாது பேத மாகும்
இளம்பிறை நடுவில் நின்ற யேகாந்த லிங்க மாகும்
தளம்பாத யானை போலத் தருங்கழிக் கோலதாமே. 46
கோலதா மென்று சொன்னீர் குறைகளப் படியே தீரும்
மேலதாம் பிரமமூர்த்தி மெய்யதை யருளவேண்டும்
ஞாலதாம் பூமி நீதிநன்றாக வுரைக்க வேணும்
போலதாம் நாய னாலே பொருந்தியே காண்ப தேதோ. 47
காண்பதெப்படியோ வென்று கருதியே வணங்கிக் கேட்டாய்
தூண்பிறக் கம்ப மீதில் துலங்கிய மவுனக் கூத்தைப்
பாண்பர மனம தற்ற பரலோக ஞானவீட்டை
மாண்பற மனத்தினாலே யதுசெய்தி வழுத்தப்போமே. 48
சொல்லாத போனா லெந்தன் தோஷமா வங்கள்போமே
கல்லாத மடைய னேனைக் கருதியே யெடுத்துக் கொண்டீர்
பொல்லாத பிள்ளை பெற்றார் போற்றியா தரிக்க வேணும்
செல்லாத வீட்டின் பேச்சைச் செப்பியே யருளுவீரே. 49
அருளென்று சொன்ன பின்னாய் அதிகமாய்ச் சேதி தன்னைத்
தெருளுறும் பெரியோ ரெல்லாந் தேடியே காணவில்லை
யிருள்நின்ற மலையிற் றேனை யெனக்குநீ தெரியச் சொல்லு
பொருள்நின்ற போகந்தன்னைப் புனிதமாய்ப்
போற்றினேனே. 50

இந்தப் பாட்டு முதல்
வேறு சந்தம்

போதித்த குருநாதா ஞானமூர்த்தி
போக்கடியாற் சொன்னாக்கால் விட்டுப்போமோ
ஆதித்தன் தானாகி யமர்ந்தநாதா
அண்டபிண்ட மொன்றாகி யமர்ந்தமாலே
சாதித்த மவுனமது தெரியாதுண்டோ
சண்டியற்குச் சொல்லொண்ணா தென்றுசொன்னீர்
நீதித்த நிர்மலநிர் மயமேவிண்ணே
நேர்மையுட னெந்தனுக்குச் சொல்லுமென்றான் 51

மென்றான பாதத்தைத் தொண்டுகொண்டு
மெய்யுருகி மனந்ததும்பி யழுதுநின்று
ஒன்றான பொருள்தானே மனுவாய்வந்து
உதவியெனை ரக்ஷிக்க வந்தநாதா
தொன்றான பாரேழும் விண்ணுமேழும்
தோன்றவே படைத்தழிக்குந் தெய்வமேநீ
நன்றான மவுன்மது விபரஞ்சொல்ல
நடுநடுங்கிப் பயந்துநின்று தெண்டனிட்டான். 52

தெண்டனிட்ட படிகண்டு குருவுஞ்சொல்ல
சேதியுள்ள மனத்தாலே கேளுமென்றார்
பண்டான மவுனத்தின் விபரந்தன்னைப்
பக்ஷம்வைத்துச் சொல்லுகிறேன் பரிந்துபாரு
உண்டான படியப்பா அகாரமீதில்
ஓரெழுத்தாய் நின்றதுவு முரைக்கக்கேளு
கெண்டான ஓங்கார வட்டத்துள்ளே
கெதியான உம்மெழுத்தே மவுனமாச்சே. 53

மவுனமென்ற சேதியிது க்ஷிப்பாரு
மகத்தான சித்தர்களுஞ் சொல்லார்சொல்லார்
கெவுனமுட னிதையறிந்து பூசைபண்ணு
கெதியுண்டு மோசமில்லை கேளுகேளு
கவனமென்ற மனத்தாலே கண்டுகொள்ளு
காசினியில் மனுப்பதர்க ளுனக்கீடில்லை
சவுனமென்ற சுருதிவெளிச் சேதிதன்னைச்
சாற்றுகிறேன் குருமுறையைச் சார்ந்துதானே. 54

சார்ந்துகொண்டால் பிறவியறும் துன்பமில்லை
சாதிகுல முறையில்லை சங்கையில்லை
நேர்ந்துகொண்டா லஞ்ஞானம் விலகிப்போகும்
நேர்மையென்ற மாய்கையெல்லா மாண்டுபோகும்
தேர்ந்துகொண்டால் நீயவனே யாவாயப்பா
திறமுடனே சொல்லுகிறேன் வாசிநேர்மை
க்ஷர்ந்துகொண்டு கேசரியி லடங்கிப்போனால்
குறையாத ஞானமனை கொள்ளையிட்டாய். 55

கொள்ளையிட்டாய் அத்துவித வெளியேயெல்லாங்
குருபரனே நீயாவாய் க்ஷர்ந்துகேளு
பிள்ளையென்றா லுன்னைப்போல் பிள்ளையுண்டோ
பேய்மகனே யிந்தறிவைப் பேணிக்கூடு
தள்ளையிலே மதியமுத முண்ணலாகுஞ்
சாயுச்சிய பதவியிலே சாரலாகும்
வள்ளையிலே மனவேகம் கோபம்போகும்
மாசற்ற பளிங்கொளிவாய் மகிழ்ந்தாய்தானே. 56

மகிழ்ந்துகொண்டேன் குருநாதா இன்னுமொன்று
மறந்திருந்தேன் சொல்லுகிறேன் வணக்கமாக
மிகழ்ந்துநின்ற பிரபஞ்சம் வந்தவாறும்
மேதினியி லுயிரெல்லாம் பிறந்தவாறும்
முகிழ்ந்துமன வறிவோனே சொல்லவேணும்
மூடனென்ற பிள்ளையது தேறவேணும்
இகழ்ந்துமனம் போயுந்தன் பாதம்போற்றி
யேகாந்த நந்தியென நம்பிநின்றேன். 57

நம்பிநின்ற வணக்கமது நினைவுங்கண்டு
நன்மையுடன் சொல்லுகிறேன் கேளும்பிள்ளாய்
தும்பியென்ற அக்ஷரமாம் ஆகாசத்திற்
றூடியான பிரபஞ்சம் பிறந்ததப்பா
தம்பியென்ற சதாசிவத்தில்விந்து தோன்றித்
தனுவான வுயிரெல்லாம் பிறந்ததப்பா
எப்பிரான் என்குருவே சொன்னேன்சேதி
இயம்பினே னுந்தனுக்கு இயலாய்த்தானே. 58

இயலென்ற குருநாதா இன்னுமொன்று
இத்தேகம் விட்டுமுயி ரெங்கேசேரும்
கயலென்ற தேயுவிலே தேயுசேரும்
கருவான அப்புவிலே அப்புசேரும்
வயமான வாயுவிலே வாயுசேரும்
வகையான பிரிதிவியி லஃதேசேரும்
செயலென்ற வெளிதனிலே வெளியேசேரும்
செப்பினேன் நீயறிந்து தெளிந்துகொள்ளே. 59

தெளிந்திருந்த பிரமமது இருந்தவாறைத்
திறமுடனே யடிமைக்குச் செப்புமென்ன
மொளிந்திருந்த மணலல்ல தண்ணீரல்ல
முனையான தேயுவல்ல வாயுவல்ல
எளிந்திருந்த ஆகாயந் தானுமல்ல
இருதயமாய் நின்றதொரு வுயிருமல்ல
ஒளிந்திருந்த ரவிமதியும் வன்னியல்ல
வுறக்கமொடு ஆங்கார மல்லத்தானே. 60

மல்லாகி நின்றதொரு கயிலையல்ல
வளர்கின்ற வைகுண்டந் தானுமல்ல
அல்லாகி நின்றதொரு பிரமலோகம்
அதற்கடுத்த ருத்திரன்றன் லோகமல்ல
சொல்லாகி நின்றடங்கு மயேசன்லோகம்
சொற்கடந்த பதினாலு லோகமல்ல
கல்லாகி நின்றதொரு மலைகளல்ல
காசினியில் சாகரமு மல்லத்தானே. 61

தானென்ற ஆணல்ல பெண்ணுமல்ல
தனித்துநின்ற அலியல்ல ஒளியுமல்ல
வானென்ற போதமல்ல வரையுமல்ல
வளர்கின்ற ரவிமதியும் செந்நீரல்ல
தேனென்ற வழலையல்ல நாதமல்ல
சேர்ந்திருக்கும் விந்துவது தானுமல்ல
கோனென்ற வெளியல்ல வாயுவல்ல
குருபரன்றான் நின்றநிலை கூறினேனே. 62

சுஹறினதோர் சொல்லல்ல மலமுமல்ல
கொள்கையைம் பூதவுட லுயிருமல்ல
ஏறினதோர் வாசியென்ற குதிரையல்ல
ஈரேழு பதினாலு லோகமல்ல
தேறினதோர் மேலாறு கீழாறல்ல
திரையாகி நின்றசுழி தானுமல்ல
கீறினதோர் ஆறுவரை மூவரையுமல்ல
கெதியுள்ள அத்துவிதம் நின்றவாறே. 63

நின்றதோ ரடையாளஞ் சொல்லக்கேளு
நீதியுள்ள பிர்மாவே பலகையாகிச்
சென்றதோர் திருமாலைங் கரனும்ருத்ரன்
செயமான மயேஸ்வரனுங் காலுமாகி
நின்றதோர் சதாசிவனா சனமுமாக
நிலையான பரரபரையுங் கமலமாகித்
தென்றதோர் தராமஞ்சள் உலகமாகித்
திருவென்ற விம்மண்ணின் சேதிகேளே. 64

கேளப்பா படிகமென்ற வீட்டுக்குள்ளே
கெதியுள்ள கங்குல்பக லற்றுநின்ற
வாளப்பா விரல்லோ தெய்வமாச்சு
வரைதனிலே பெரியோர்கள் மறைத்துச்சொன்னார்
கேளப்பா முப்பதுமுக் கோடி தேவர்
விதமான ரிஷிகள்நாற் பதுநாற்கோடி
நாளப்பா தும்புருடர் சண்டேசுவரர்
சதிர்வெளியிற் கொலுவிருந்த தன்மைதானே. 65

தன்மையென்ற குருநாதா அகண்டமூர்த்தி
சாதகமா யின்னமொரு சேதிகேட்க
வன்மையென்ற மனத்தாலே பிறந்திருந்தேன்
மாநிலத்தில் மைந்தர்களும் பிறக்கும்நேர்மை
மென்மையுடன் எந்தனுக்கே யுரைக்கவேணும்
வெளியான ஓங்கார மவுனநாதா
நன்மையுடன் வணங்கிநின்று கைகுவித்து
நலமான குருவடியைப் போற்றினேனே. 66

போற்றினதோர் என்மகனே அறிவுள்ளோனே
பிறக்கிறதோர் விவரமதைப் புகழ்ந்துகேளு
சாற்றினதோர் பெண்களுக்குத் தூரமாகிச்
சாதகமாய் மூன்றாநாள் நீரில்மூழ்கி
யேற்றினதோர் நாலாநாட் புருடன்சேர்ந்தால்
இதமான பிள்ளையது வயிற்றிற்சாரும்
மாற்றினதோ ரைந்தானாட் சேர்ந்தானாகில்
வலுவில்லை பிள்ளைக்கு வயதுபத்தே. 67

பத்தென்ற ஆறாநாட் சேர்ந்தானாகில்
பரிவான பிள்ளைவய திருபதாகும்
கத்தென்ற வேழானாட் சேர்ந்தானாகில்
கருவான பிள்ளைவய தைம்பதாகும்
சித்தென்ற வெட்டாநாட் சேர்ந்தானாகில்
சேர்வயதெண் பதுவாகுஞ் செப்பக்கேளு
வத்தென்ற வொன்பானாள் சேர்ந்தானாகில்
மைந்தனே தொண்ணூறு வயதென்றோதே. 68

வயதென்ற பத்தாநாள் சேர்ந்தானாகில்
வளப்பிள்ளை வயதுநூற் றிருபதாகும்
செயலென்ற அறிவாலே யறிந்துசொன்னேன்
செகத்திலே யிதையறிந்தால் கருவிகாண்பாய்
நயமென்ற விவரமது நன்றாய்ச்சொன்னேன்
நந்திசொன்ன நூலிலிதை நாட்டவில்லை
பயபக்தி ஆசாரப் பிள்ளையென்று
பண்புடனே பாடிவிட்டேன் பணிந்துகொள்ளே. 69

பணிந்துகொண்டேன் சற்குருவே யின்னுமொன்று
பராபரையின் பூசையது சொல்லுமையா
அணிந்துநின்ற கடமதனைப் பூசிப்பேது
அரிவையரை நிறுத்திவைத்துப் பூசிப்பேது
துணிந்துநிறு வாணமதாய்ப் பூசிப்பேது
சொல்லுகின்ற சக்கரங்கள் பூசிப்பேது
தணிந்துநின்ற வென்மகனே சொல்லக்கேளு
சாதகமாய் கிரிகையென்ற வாமமாமே. 70

வாமமென்ற யோகத்தின் வாமங்கேளு
வண்மையுள்ள தீபத்தை யேற்றிவைத்து
சோமமென்ற வக்ஷரம்போற் கீறிக்கொண்டு
சுகமாக வதினுள்ளே வாசியிட்டு
நாமமென்ற அக்ஷரத்தால் தியானம்பண்ணு
நலமான பூசையது நன்றாய்க்கேளு
ஏமமென்ற வித்தையிது கைக்குள்ளாகும்
யேகாக்ஷர பூரணத்தைக் காணலாமே. 71

காணலாம் பூசையிது பிர்மத்துக்குக்
கயிலாய கிரிக்கப்பாற் கடந்துசென்று
ஊணலாங் கணவாயின் மேலேவிண்ணில்
ஓரெழுத்தாய் நின்றதுவே கீறிக்கொண்டு
பூணலா மதினுள்ளே வாசியேற்றப்
புகழுள்ள ஞானமனை யிதுதானையா
தோணலாம் ஞானமென்ற வாமமாகும்
சொருபமென்ற வெளியதனைச் சொல்லினேனே. 72

சொல்லியதோ ரென்குருவே ஐயாவெந்தன்
துயர்தீர்க்க வந்தடிமை கொண்டமூர்த்தி
வல்லியதோர் பிறவிதனைத் தீர்க்கவந்த
மறுசட்டை மிகப்பூண்டு வந்தாட்கொண்டு
மெல்லியதோர் மவுனவிண் ணப்பமொன்று
விளம்புகிறேன் விரித்தெனக்குச் சொல்லவேணும்
சொல்லியதோர் குருசீஷ னானவாறைச்
சுயமாகச் சொல்லுமெனப் பணிந்துநின்றான். 73

நின்றதோர் குருவப்பா நன்றாய்க்கேளு
நீதியுடன் சொல்லுகிறேன் விவரமாக
அன்றதோர் குருவினது நாவேலிங்கம்
அதிகமுள்ள சீஷனது காதேயோனி
சென்றதோர் குருவினுப தேசம்விந்து
சிறப்புடனே கேட்கிறதோர் சீஷன்நாதம்
என்றதோர் அறிவுமன மறிந்தாலின்பம்
ஏகமெல்லாம் ஞானகெற்பம் பிறந்தவாறே. 74

பிறந்ததப்பா மனமதுவே அறிவிற்சேர்ந்து
பேரான மவுனம்பே ரின்பமாகி
யிறந்ததப்பா தேகமென்ற தோலேபோச்சு
இதமான சுழலென்ற தேகமாச்சு
கறந்ததப்பா கைவல்லிய பதவியாச்சு
காசினியி லிதையறியார் சீடரெல்லாஞ்
சிறந்ததப்பா ஐயோனி பிறப்பின்மார்க்கஞ்
சேதிதனை யுன்றனக்குச் சொல்லினேனே. 75

சொல்லியதோர் குருவையா புருடனாகுந்
தோத்திரமாஞ் சீடனுமே பாரியாகும்
அல்லியதோ ரவர்வார்த்தை லிங்கமாகும்
அப்பனே சீடன்மனம் ஆவிடையோகும்
மல்லியதோர் குருதானே வித்துமாகும்
மகிழ்கின்ற சீடனது நிலமுமாகும்
சொல்லியதோர் குருதானே விண்ணேயாகுஞ்
ஜெயமுள்ள சீஷனது நிலமுமாமே. 76

நிலமறிந்து கண்டுகொண்டால் ஞானம்வாய்க்கும்
நிலமறியா மூடருக்கு ஞானமேது
சலமறிந்து உண்டுகொண்டாற் பிறவிபோகுஞ்
சலமறியா மாட்டுக்குப் பிறவிபோமோ
கலமறிந்து கைக்கொண்டாற் காட்சிகாட்டும்
கலமறியா மூர்க்கருக்குக் காட்சியேது
பொலமறிந்து தேகத்தைத் தள்ளிப்போட்டுப்
பொன்மதியாந் தேகமதைப் பொருத்திக்கொள்ளே. 77

பொருத்தியே யிப்படியே சொன்னீரையா
பொற்பாத மகிமையினா லறிந்துகொண்டேன்
ஒருத்தியே மவுனப்பெண் ணொளியைக்கண்ட
வுத்தமனே காரணனே அறிவானந்தா
நிருத்தியே வாசிதனை விண்ணிற்சேர்த்த
நிறத்தானே சொரூபமதே நீதியோனே
வருத்தியே நித்திரையுங் கோபமான
வார்த்தைகளை யெந்தனுக்கு வழுத்துவீரே. 78

வழுத்துகிறே னென்மகனே அறிவுள்ளோனே
வகையாகக் கேளப்பா வரிசையாகக்
கழுத்துக்குக் கீழ்நின்ற ருத்ரன்வீட்டிற்
கருவான நித்திரையுங் கோபமாச்சு
எழுத்தற்ற அக்கினியால் வீட்டினுள்ளே
யிதமாற்கொட்ட டாவியும்விக் கலுமேயாச்சு
பழுத்துநின்ற அக்கினியாங் கூறுதன்னைப்
பக்ஷம்வைத்து வுந்தனுக்குப் பகர்ந்திட்டேனே. 79

பகர்ந்திட்ட வென்குருவே பரமேயையா
பாரிலுள்ள மனுடரெல்லாம் அஞ்சிற்சேர்ந்தாற்
அகந்திட்ட மெய்ஞ்ஞானத் தியானஞ்செய்து
அர்ச்சித்தே விட்டுவிட்டால் சேர்வதெங்கே
யிகந்திட்ட தேகம்பொய் யென்றுநீக்கி
யிதமாம்பஞ் சரமவுனி யத்திற்சேர்த்து
மகிழ்ந்திட்ட அமுதமதைப் பானம்பண்ணி
மவுனமென்ற ஜெயவீட்டில் விருந்திட்டாரே. 80

விருந்திட்ட விபரமதைச் சொல்லவேணும்
வேதியனே வேதாந்த வேதமூர்த்தி
பொருந்திட்ட பலனைந்தும் ஒடுங்க வேணும்
பொருந்தாமல் வெளியேறும் வாசிதன்னைத்
திருந்திட்ட மனமதுவே அறிவிற்சேர்ந்து
ஜெயமென்ற சீவன்முத்தா னானவாறும்
வருந்திட்ட விதங்களெல்லாம் ஒழுங்கதாக
மனமகிழ வெந்தனுக்கு வகைசொல்வீரே. 81

வகையென்ன வென்குருவே பரமேயையா
வன்பிறவி தீர்க்கவந்த மதியுள்ளோனே
முகையென்ன தமிழோனே பெருமையோனே
மும்மூல மொன்றான முடியேவாதி
விகையென்ன ஈவதினால் மோட்சமுண்டோ
விவரமதை யெந்தனுக்கு விளம்பவேண்டும்
பகையென்ன அறிவோனே ஞானவானே
பலமாகச் சொல்லுகிறேன் அகாரங்கேளே. 82

அகரந்தான் பரவெளியி லொளிவுண்டாச்சு
　　அதில்நின்றே காற்றுடனே நெருப்புண்டாச்சு
இகரந்தான் தண்ணீர்மண் ரெண்டதாச்சு
　　இதில்நின்றே ஜீவாத்மா தோன்றலாச்சு
உகரந்தான் பூமிபரு வதமதாச்சு
　　உகந்ததொரு நான்குவித யோனியாச்சு
ஒகரசுழி வட்டமெழு தோற்றமாச்சு
　　உண்மைபரா பரத்தினுட செயல்தானாதி. 83

ஆதியுமாய் நடுவுமாய் முடிவுமாகி
　　அரூபவுரு வற்றதோ ரகண்டாகாரச்
சோதிசுயப் பிரமமொன் றதனில்நின்றே
　　தோன்றிடுமே பலபேத சொரூபமாகி
நீதியுட னுதித்துப்பின் னொடுங்கும்போது
　　நிர்மலமாம் சுத்தசின் மயமதாகும்
சேதியா வித்துள்வஸ்து வொடுக்கம்போலத்
　　தெரியவிதை யறியமன திருந்தாற்கேளே. 84

இருந்தாற்கேள் வித்தையெட்டு சாதனங்கள்
　　இதமாகச் சரியையொடு கிரியைக்கெல்லாம்
பொருந்தாமா றாட்டமில்லை யொன்றேசூட்சம்
　　புகன்றிடுவேன் யோகமுதல் ஞானத்திற்கும்
விருந்தாம வெல்விதத்து மொன்றேசூட்சம்
　　வழுத்துதற்கு ஆணுவத்தை நீக்கிப்போடு
அருந்தவசி யாகமன தொடுங்கவேணும்
　　அதின்பிறகு ஆதிநிலை யறிந்துநில்லே. 85

நில்லடா ஞானவழிக் கென்னசூட்சம்
　　நிலையற்ற அறிவல்லோ ஆதிமூலம்
சொல்லடா யோகத்துக் கேதோவென்னில்
　　சுந்தரமாய் நாக்குமுலை தொட்டால்நன்று
வல்லடா வாதவழிக் கேதோவென்னில்
　　வளமான பூவமுலை சூருவதாகும்
செல்லவே கிரியைக்கு ஞானானந்தச்
　　செயல்நிலையைப் பேசும்நூலதனைப்பாரே. 86

பாரப்பா சரியைக்குக் கள்ளமின்றிப்
பரனருளால் நீதிநிலை நின்றதாகும்
சேரப்பா பிண்டாண்ட உப்பைப் பார்த்துத்
திடமற்றுக் க்ஷசியே நின்றிடாமற்
காரப்பா புருவநடு வதனிற்றானே
கருத்திருத்திப் பெண்மாயை தன்னைநீக்கு
நேரப்பா நாதமணி நாதகீதம்
நீகண்டு மதியமுத மதனையுண்ணே. 87

உண்ணப்பா மோனவெளி தன்னைக் கண்டு
உலாவலாம் வாசியெனும் புரவியேறிப்
பண்ணப்பா அண்டத்திற் குள்ளேயோட்டப்
பரதநட னம்புரிந்து முனைகடந்து
தண்ணப்பா நந்திவழி யதனைக்கண்டு
தயங்காமற் பூரணத்தில் நின்றாயானால்
கண்ணப்பா கண்மணியும் நீயேயானாய்
கருத்தொடுங்கு மிடத்துமந் திரமதாமே. 88

மந்திரமுஞ் சொல்லிவைத்தேன் ஞானம்நூறில்
மகத்தான ரோமரிஷி மகிழ்ந்துகாணும்
சொந்தமதா யதைப்படித்து முனிவோர்கட்குச்
சுத்தநல்ல ஞானமென்று பேருமிட்டார்
தந்திரமா யிந்தநூல் நூற்றெட்டாகத்
தான்சொன்னேன் முனிவர்களுந் தானேசூழ்ந்து
வித்தைதச தீட்சைசூத் திரமீடுநன்றா
மிக்கநந்தி சைதன்ய மென்றார்கேளே. 89

கேளப்பா வென்மகனே ஞானமூர்த்தி
கேசரத்திற் சிற்றறிவு நீயுமிச்சம்
வாளப்பா திரவியத்தை யீயும்போதும்
வளமான நவதானம் வழங்கும்போதும்
நாளப்பா தினந்தோறு மமுதுபோடல்
நலமான சத்திரத்தி லன்னம்போடல்
கோளப்பா திருவாசல் தாகந்தீர்த்தல்
கொடியான நந்தவனங் கோடிதானே. 90

கொடியான கோதானம் வஸ்திரதானம்
கொள்கையென்ற வாபரண தானமெல்லாம்
படியான கலியாண தானமென்றும்
பண்புள்ள கோவில்குளந் தானமென்றுங்
குடியான அக்கிரார தானமென்றுங்
சஹியதோர் மடங்கள்கட்டுந் தானமென்றும்
முடிவான நிலதானஞ் சொர்ணதானம்
முழக்கும்விக் கிரகபூசை யதுவும்பொய்யே. 91

பொய்யப்பா யீவதெல்லாம் வீணதாகும்
புரப்பதற்குச் செய்வார்கள் தேசமாந்தர்
பையப்பா சொலப்பாரில் நெல்லையிட்டால்
பருவமுட னதுகாலம் நெல்லேயாகும்
கையப்பா லீவதுகண் டிப்பாயீந்தால்
கண்டிப்பாய் வந்திடுவா ரென்றுதோணார்
மெய்யப்பா சொன்னேனின் னூலினுள்ளே
விவரமதை யுந்தனுக்கு விளம்பினேனே. 92

விளம்பியதோர் செய்தியதை யறிந்துகொண்டேன்
மேதினியி லீவதெல்லாம் வீணேயென்றீர்
தளம்பியதோர் மன்மதனைச் செயமேபண்ணிச்
சச்சிதா நந்தமதிற் சார்ந்தவல்லோர்
குளம்பியதோர் அறுசுவைப்பா லன்னத்தோடு
கொடுத்தாக்கால் மோக்ஷமுண்டோ குறியைச் சொல்லும்
கிளம்பியதோ ரறிவுவந்து பெரியோர்க்கையா
கேட்டதெல்லாங் கொடுத்தாக்கால் கெதியுண்டாமே. 93

கெதியுண்டோ வென்றுசொன்னீ ரையாவுந்தன்
கெதிகொடுக்க வாட்கொண்ட கிருபையோனே
மதியுண்டாம் பெரியோர்க்குக் கொடுத்ததாலே
வன்பிறவி நீங்குமோதான் வகையைச்சொல்லும்
பதியுண்டாந் தேகமதைப் பொய்யென்றெண்ணிப்
பஞ்சமா கருவியைநிக் கிரகஞ்செய்வார்
விதியுண்டாம் பிரமாவின் லிபியைத் தள்ளி
வேதாந்த முடியிலிருந் திடுநல்லோரே. 94

நல்லோர்கள் விரதமிரார் திதிகள்பண்ணார்
நலமில்லாக் கற்செம்பை நமஸ்கரியார்
வல்லோர்கள் கோபமுறார் பொய்யுஞ்சொல்லார்
வஞ்சனையுங் களவும்நித் திரையும்பண்ணார்
பொல்லோர்க ளிடஞ்சேரார் பொய்யேவேண்டார்
பொருந்திநின்ற மரப்பாவை மண்ணைவேண்டார்
செல்லோர்கள் கழுத்தின்மேல் லிங்கங்கட்டார்
சிவபூசை யைப்பார்க்கத் திரும்பார்பாரே. 95

திரும்பிநின்ற மனமுடையோர் மவுனியத்திற்
றிசைநாதத் தொனியதனிற் சேர்நல்லோரை
விரும்பிதெரி சனமுமனு தினமுஞ்செய்ய
வினையில்லை மெய்ஞ்ஞானம் வந்தேதூக்கும்
கரும்பினது சாரமதும் ஆவின்பாலும்
கனியுளநீ ரபிஷேகம் கருதிப்பண்ணத்
துரும்பென்ற பிறவிபோங் கேட்டதெல்லாம்
சுத்தருக்குக் கொடுத்ததினாற் சுத்தனாமே. 96

சுத்தரது பாதத்தி லடுத்துமெள்ளச்
சுருதியென்ற வுபதேஞ் சொல்லுமென்று
உத்துநின்ற வனுக்கிரகங் கேட்டுக்கொண்டு
ஒருநாளுஞ் செபங்கள் செய்யா வுலுத்தமாடு
கத்தனே அவனுக்கு என்னசெய்வேன்
கருத்திரங்கி யின்னதென்று சொல்லவேணும்
பத்தனே யென்மகனே பண்புள்ளோனே
பகருகிறேன் விபரமுள வாசியாரே. 97

வாசியென்ற சேற்பந்தா லிறுக்கிக்கட்டி
வளமான வைந்தெழுத்தின் குறடாவாலே
தோசியென்ற தேகமதை யடிக்கவேணுஞ்
சுரணைவரும் வெட்கம்வரும் வாசிபார்ப்பான்
வேசியென்ற வெள்ளாட்டிப் பயல்களுக்கு
வெகுவிதமாய்க் கண்டி தங்கள் செய்யவேணும்
மாசியென்ற மனத்தார்க்கு ஞானஞ்சொன்னால்
வசவாலு மடியாலுந் தேத்தவேண்டும். 98

தேத்துகிறேன் நிராமயமே குருவேயையா
செப்புகிறே னின்னுமொன்று தெளியச்சொல்லும்
வாத்துகிற பேருலகி லனேகம்பேர்கள்
வண்மையுடன் பெரியோர் களென்பார்மெய்யோ
சாத்துகிறே னென்மகனே தயவுள்ளோனே
சடைகட்டி காவிகட்டி விபூதிபூசி
கூத்துவன்போ லூர்தனிலே திரிவான்மட்டி
குருடனென்ற மாடதனை நம்பிடாதே. 99

நம்பினே னுன்பாதங் கதிவேறில்லை
நாட்டிலே யும்மைப்போற் குருவாரையா
தும்பியென்ற முனையோனே தூசைதன்யம்
துலங்குகின்ற மதியோனே சொரூபவானே
கொம்பின்முனை மீதினிலே யூறுந்தேனே
கோஷ்டியே வாரியுண்ணுங் கொள்கையோனே
தம்பிரான் மவுனத்திற் சார்ந்துவாழுந்
தயாபரனே நிற்குணனே தயவுள்ளோனே. 100

தயவுள்ள குருநாதா வின்னுமொன்று
தன்மையுடன் சொல்லுகிறே னருளவேணும்
வயமுள்ள கயிலாய மென்பதெங்கே
வளர்கின்ற வைகுண்ட மென்பதெங்கே
ஜெயமுள்ள வென்மகனே சொல்லக்கேளு
தேயுவென்ற கண்முன்கை லாயமாச்சு
சுயமுள்ள மனமென்ற நாடுதானே
சொற்பெரிய வைகுந்த மாகும்பாரே. 101

வாகுமிந்த மனிதரிலே ஞானியாகி
மைந்தர்களைப் பெற்றதினாற் பிறவியுண்டோ
ஆகுமென்ற குருநாதா சொல்லவேணும்
அடிமைக்குச் சமுசயமு மறியவேணும்
ஏகுமந்த வென்மகனே யியம்பக்கேளு
ஏகாந்த பிரமமிதே தகப்பனாச்சு
யூகமந்தப் பிரபஞ்சம் பிள்ளையாச்சு
உத்தமனே தெய்வமது பிறவார்தானே. 102

பிறவார்கள் தெய்வம்போற் பெரியோரையா
　　பெற்றுலகிற் கோடிபிள்ளை பெற்றாலுந்தான்
இறவாதே பிரமத்தின் மனமேயண்டம்
　　இதமான தகப்பனது விந்துபிள்ளை
மறவாதே பிரமமது சகமாகாது
　　மதியுள்ள தகப்பனது பிள்ளையாகா
திறமான மவுனியத்தை யறிந்தநல்லார்
　　திருமூர்த்தி பிறந்தாலு மிறவார்தானே. 103

தானென்ற இன்னூலைப் படித்தபேர்க்குச்
　　சகலகலை ஞானமெல்லாந் தானேதங்கும்
வானென்ற அம்பரத்தி லிருக்கலாகும்
　　மதியமுத மானகற்ப முண்ணலாகும்
பானென்ற வென்னூலைப் பழித்தோன்கெட்டுப்
　　பாவியென்ற நாய்சென்மம் பிறந்துபோவான்
வேனென்ற வெறிகொண்டு பேயனாவான்
　　விந்துவழிப் பிள்ளையெல்லாம் ஊமையாமே. 104

ஊமையென்ற வக்ஷரமாஞ் சுடலையாடி
　　உண்மையுள்ள சீஷனெனச் சுப்ரமணியன்
ஊமையென்ற விவரமெல்லாஞ் சொன்னேனப்பா
　　உண்மையாய் மனதில்வைத்து ஊணிப்பாரு
மேன்மையென்று சேதியெல்லாஞ் சொல்லிவிட்டேன்
　　மேதினியில் விவரமெல்லாஞ் விளம்பிவைத்தேன்
சீமையென்ற மவுனியத்தின் பொருளையெல்லாஞ்
　　செப்பினேன் நீயறியத் திறந்துகொள்ளே. 105

கொள்ளென்ற மும்மூலஞ் சொல்லிவிட்டேன்
　　குறியுள்ள வெட்டெழுத்தின் கூத்தைச்சொன்னேன்
விள்ளென்ற மவுனியத்தைச் சொல்லிவைத்தேன்
　　விதமான தசதீக்ஷை மார்க்கஞ்சொன்னேன்
கள்ளென்ற வமுதத்தை யுண்ணச்சொன்னேன்
　　கருவான கீழாறின் விவரஞ்சொன்னேன்
தெள்ளென்ற மேலாறின் வகையைச்சொன்னேன்
　　திறமுள்ள வஞ்செழுத்தின் றிறஞ்சொன்னேனே. 106

சொன்னதொரு வாமத்திற் பூசைசொன்னேன்
சொற்பெரிய வாசியுட நேர்மைசொன்னேன்
முன்னோர்கள் சக்கரத்தின் பூசைசொன்னேன்
முந்தினதோர் கற்பத்தின் விவரஞ்சொன்னேன்
வன்னமென்ற வைம்பூதக் கலையைச்சொன்னேன்
வாகாக அதில்நிற்கு மெழுத்துஞ்சொன்னேன்
பொன்னென்ற கயிலாய விபரஞ்சொன்னேன்
பொறுமையுள்ள வைகுண்டம் பேசினேனே. 107

பேசியதோ ரென்னூலைப் பேணிப்பாரார்
பெரியோர்கள் வாக்கியத்திற் கீடோவென்பார்
தாசிமகன் வாயினில்நீ மண்ணைப்போட்டுத்
தையலுக்கு முதவாத சோட்டாற்சண்ணு
தேசிகனார் திருவடியை அறிந்தபேர்கள்
ஜெயமான ஞானியர்க்கு என்னூல்விள்ளும்
பாசிமன மடையருக்கு விள்ளாதப்பா
பக்குவமா யின்னூலைப் பதனம்பண்ணே. 108

சுப்பிரமணியர் ஞான சைதன்யம் 108

முற்றிற்று

உ

குருவே துணை

சுப்பிரமணியர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானக் கக்கிஷம் 55

கார்பொழில் மூலவட்டக் கணபதி பாதம்போற்றி
சீர்பொழில் மறைநூல் வேதந் தெரிந்துமுள் மவுனம்நோக்கிக்
கவ்பொழி யதீதசூக்ஷம் கொன்சிவ சத்திகக்கிஷம்
சார்பொழி சாக்ஷியான தாண்டவம் விரித்துச்
சொல்வேன் 1

சொல்வது ரேகைபத்து தொகுத்திடுங் குறுக்கேபத்து
சொல்வது மறையெண்பத்தோ ரெண்ணமாம் வீதிதோறும்
சொல்வது கேளுமைந்தா சுருக்கமாகக் கிரகபீசம்
சொல்வது மாறிமாறிச் சூட்டிடு மின்னுள்கேளே. 2

கேளெண்பத் தொன்றுலெக்கங் கெட்டியாய்ச் சொல்வேன்
மைந்தா
மீள்பதி னொன்றுமேழும் விமரிசை யீராறெட்டும்
ஆள்பதி மூன்றுமொன்பான் அஞ்சுமீ ரஞ்சினோடு
கீழரை யாறும்போடக் கெட்டியா மெண்பத்தொன்றே. 3

ஒன்றான சக்கரத்தை உலகினி லுரையாதேநீ
நன்றான பஞ்சபீசம் நாட்டிடும் வகைகேள் மைந்தா
மன்றான வெளிச்சுத்தெங்கும் வழங்கிடு மயேசன்பீசம்
தொன்றான கீழ்ச்சுத்தெங்கும் துலங்கிட வன்னிபோடே. 4

போட்டிடு வன்னியின்கீழ் பொருந்தநாற் றிருமாலின்கீழ்
சூட்டிடு பிர்ம்மாவின்கீழ் சொல்லொணா யகாரமிட்டுப்
பூட்டிடு ஓம்ஹரீங்கென்று பூரணமாகக் கவ்ட்டி
நீட்டிடு ரேகைசூலம் நிலைக்கெலாஞ் சூக்ஷங்கேளே. 5

கேளுமே கும்பயோனி கெட்டியா யிட்டுக்கவட்டிச்
சூளுமே வட்டமிட்டுச் சுத்ததிற் சத்திபீசம்
வாளுமே சத்திபீசம் வகைசொன்னார் போகநாதர்
மூளுமே சத்திரேகை மூன்றிடு வாசல்தானே. 6

வாசல்தான் நாலுமிட்டு மகிழ்ந்துநீ மைந்தாகேளு
பூசல்தான் செய்யும்பாவி பொல்லாதார்க் குரைக்க வேண்டாம்
பேசத்தா னெண்ணாதப்பா பிறர்களி னுறவும்வேண்டாம்
மாசத்த மவுனம்நோக்கி மதியுமொன் றாகநில்லே. 7

ஒன்றுள சிவன்மேலாணை யுலகருக் குரைக்கவேண்டாம்
நன்றுள பிள்ளைகட்கும் நவிலொணா திந்தக்சூட்சம்
தொன்றுள நூல்களெல்லாம் தோய்ந்துளந் தெளிந்து கொண்டு
கன்றுள யீசன்சத்திக் கக்கிஷ நடனம்பாரே. 8

பார்த்திட வெளியதாச்சு பார்தனில் மொழியவேண்டாம்
ஏத்திடு மவுனமுன்னி யியங்கிய முப்பாழ்க்கப்பால்
சேர்த்திடும் அறிவுமேலே சிதம்பரக் கயிலைமேவி
போத்திடு தீபமேத்திப் பூரணக் காட்சிபாரே. 9

பார்த்திடும் வித்தைநன்றோ பாவஞ்செய் வதுவும்நன்றோ
போர்த்திடும் எந்தன்மைந்தா புகலெனக் கேட்டபோது
காத்திடும் அடிமைதன்னைக் காரணக் குருவின்பாதம்
சேர்த்திடு மூலத்துள்ளே சிவசிவா பரமகோவே. 10

கோபமே வந்ததேது குருபர ஞானமூர்த்தி
தாபமே உன்மேல் வைத்துச் சத்திகக் கிஷத்தைப் பார்க்கச்
சாபமேன் சொன்னீரையா சக்கரம் சித்தியாமோ
கோபமே னுலகிற்பொல்லாக் குலாமர்க்குச்
சொல்லொணாதே 11

சொல்லொணா தப்பாகேளு சூக்ஷகக் கிஷத்தையார்க்குஞ்
சொல்லொணா தயன்மால்தேவேந் திரனசுரற் தெற்குமூர்த்தி
சொல்லொணா ரிஷிகள்தானுந் துவாரபா லகரேகந்தன்
சொல்லொணா சண்டகேசன் சூழ்வீரவ் வடுகன்றானே. 12

தானென்ற கிழக்குத்தொட்டு தப்பாமற் பீசம்போடு
கோனென்ற போகர்பாலர் கொங்கணர் முக்காண்டத்துள்
மானென்ற ஆவிசொல்ல வழுத்தினா ரொளிப்பில்லாமல்
வானென்ற வடமேலாயி வாசலிற் போட்டுக்கேளே. 13

கேளுநீ அஷ்டநாகம் கெசமெட்டுப் பாலரோடு
சூளுநீ அஷ்டகன்னி சுவானவா பீசமிட்டு
வாளுநீ அஷ்டவெற்பு வாசல்முன் நந்திகம்பம்
ஆளுநீ வெலிகளெட்டும் அடைக்கச்சக் கரமதாச்சே. 14

சக்கர வாசல்தெற்குச் சங்கமாம் நதியாந்தீர்த்தம்
சக்கரம் வடக்குக்கும்பம் தரும்நதி பொய்கையோடும்
உக்கிர மாச்சுசக்கிரம் உயரவே பூதபீசம்
சக்கிர முழுதுஞ்சொன்னேன் தாண்டவ மாடுங்காலே. 15

ஆடுமே ஓம்கிலிலாம் அவ்வும் அரன்சத்தி யென்றநாமம்
போடுநீ சிவயநம புகழ்ந்து ஆயிரந்தானோத
நாடுமே மாரணந்தான் நான்முகன் விதித்ததெல்லாம்
தேடும்பூ லோகமன்னர் தேவலோ கங்கள்பாரே. 16

பார்க்குமுன் மாரணத்தைப் பகர்ந்திடக் கேளுமைந்தா
ஆர்க்குமீ துரைக்கவேண்டாம் அரனாணை சத்தியாணை
ஏர்க்குமுன் கோபமாகா எழுநூறு குற்றஞ்செய்தாற்
பார்க்குளே மாரணஞ்செய் பாவங்க ளில்லைத்தானே. 17

பாவமே வருகநன்றோ பரமோக்ஷம் சேரனன்றோ
கோவந்தான் வேண்டாம்மக்காள் கொடியசக் கரமேசெய்யும்
தாவந்தா னறிந்துநோக்கு சத்துரு வானபேர்கள்
நாவுந்தான் புழுத்துச்சாவான் நவிலொணாச் சூக்ஷந்தானே. 18

சூச்சதே பார்க்கவேண்டாம் தொடுமுனே ஆடும்பாலா
வாச்சுதே யென்றுநூலை மானிலந் தன்னிற்காட்டிற்
போச்சுதே யெல்லாச்சித்தும் பூரண யீசனாணை
காச்சுதே அடக்கமானாற் கைகண்ட சித்திபாரே. 19

சித்தியும் பொருளுமுண்டாம் சிவபதம் தானுமுண்டாம்
முத்தியும் மோக்ஷமுண்டாம் மோகனம் வசியம்பேதம்
வெத்தியும் அழைப்புவித்து வேசனந் தம்பனந்தான்
பத்தியுச் சாடனத்தைப் பார்த்துநீ நிலையில்நில்லே. 20

நில்லென்ற சேதிகேளு நிசவித்தை மறப்பில்லாமல்
சொல்லென்ற மார்க்கந்தானுஞ் சோதித்துச் சித்தர்வந்து
வில்லென்ற அம்பையுன்னி வெளிதோணப் போடுவாயே
கொல்லென்று சண்டையிட்டுக் கூவென யெழும்பினானே. 21

எழும்பியே சித்தர்முன்னே யெழுந்துயான் பேசும்போது
தொழும்பிய கயிலைமேவிச் சொன்னார்க ளரனார் முன்போய்
வழும்பிய ரிஷிகள்தேவர் மாதவத் தோர்கள்கூடி
யெழும்பிய சண்டையிட்டு யிந்தநூ லொளித்தார்பாரே. 22

பாராங்கற் குகைக்குள் வைத்துப் படர்கல்லி னாலேமூடி
நீராங்கங் கையுமேயிட்டு நிமிஷத்தி லென்முன்வந்தார்
மாராயென் செய்தீர்நீங்கள் வாக்குத்தத் துவமாம்போது
நேராம்நல் லீசன்தேவ ரிஷிகளும் வந்திட்டாரே. 23

வந்திட்ட யீசன் றன்னை வணங்கியே நிற்கும்போது
முந்திட்ட நூல்வி டாதே மோசங்கள் செய்வார் பார்த்தோர்
பந்திட்ட வித்தை போலே பாடிநீ ரகத்தி யோனே
இந்திட்டின் னூலீயாதே யென்றரன் சொன்னார் பாரே. 24

சொன்னதோர் இன்னூல்யார்க்கும் சூக்ஷமாய்க் கிட்டாதப்பா
சொன்னதோர் இன்னூல்தங்கும் சூஸ்திரம் யோகிக்கப்பா
சொன்னதோர் மொழியேசாபம் துஷ்டருக் கீந்தார்சாவர்
சொன்னதோர் தேவியாணை சிறுவர்க்குச் சொல்லாவாறே. 25

வாறுகேள் ஓங்கிலியும் ஐயும் வசிமநய வென்றுலெட்சம்
சீறுகேள் வசியமெட்டும் க்ஷணத்திலே வசியமாகும்
வேறுகேள் பேதனந்தான் விளம்பவோம் கிலியும்ஐயும்
தேறுகேள் வயநமசியென்று செபித்திட வினையமாமே 26

வினையமாந் தொழிலையார்க்கும் விளம்பிட
வேண்டாம்பாரு
வினையமாய் விளங்கும்லோக வித்தையைக் கேட்போர்க்
கெல்லாம்
வினையமாய்ச் சாக்குப்போக்கு விண்டி டா தவரைநீக்கு
வினையமீ தாகும்மைந்தா விளங்குதம்
பனஞ்சொல்வேனே 27

சொல்வது ஓம்ஆம் அவ்வும் தொடுயவ சிமநவென்ற
சொல்வது லட்சமோது சுருக்குதம் பனமேயாச்சு
சொல்வது வித்துவேச னத்தையுஞ் சொல்லக்கேளு
சொல்வது ஓம்ஆம் அவ்வும் தொடுயம வநசியென்னே. 28

என்னஉச் சாடினத்தை ıபியம்புவேன் மைந்தாகேளு
உன்னமே கிலியும்அவ்வும் உவ்வும்முன் கணேசன்மூலம்
நன்னமே வசிமநயவென்று நாமமும் சொல்லலெட்சம்
முன்னமே பிரிவாஞ்சொன்னேன் மோகனம்
ஓம்அவ்வாமே. 29

ஆமப்பா கிலியுங்கவ்ட்டி அதினோடு நயவசிமவென்று
ஓமப்பா நாமஞ்சொல்ல உனைக்கண்டாற் சருவமோகம்
தாமப்பா ஆகிருஷ்ணத்தைச் சாற்றுதற் கெளிதோசூக்ஷம்
வேமப்பா கிலியும் அவ்வும் விரட்டவுஞ் சிவயமென்னே. 30

என்னவே அஷ்டகர்மம் இயம்பிய சூட்சமெல்லாம்
சொன்னவன் புழுத்துச்சாவான் சொல்லாதே தோஷம்பாவம்
நன்னவே தனித்துக் கொண்டு நடனசக் கரத்தைப் பார்த்து
பன்னவே மவுனம்நோக்கிப் பார்த்திடும் வித்தைதானே. 31

தானென்ற வித்தையெட்டுந் தாக்குமுன் பிடிக்கும்பாரு
கோனென்ற யீசன்நூலுங் கவுடிய சித்தர்நூறும்
வானென்ற இந்தநூற்கு வாராது மைந்தாமைந்தா
நானென்ற பேர்க்கெய்யாது நல்லோருக் கெய்தும்பாரே. 32

பாரிந்த முறைபொய்யென்றாற் பாவக்க ளநேகஞ்சுத்தும்
வாரிந்த யேமனன்று வாங்குவா னுயிரைத்தானும்
போரிந்த முறைபொய்யென்றாற் புத்துமுடற் நூளதாகும்
காரிந்த நூலைப்பார்த்துக் கர்மமெட்டெட்டும்பண்ணே. 33

பண்ணவே மோக்ஷமெய்தும் பார்தனில் மொழியவேண்டாம்
திண்ணவே வாசிமூலத் தெளிவெளி மவுனம்விட்டால்
நண்ணவே செய்யாவிட்டால் நாயினுங் கேடதாவார்
எண்ணவே பலியாதப்பா யெய்திடும் மவுனந்தானே. 34

தானென்ற சக்கரத்திற் சாற்றுவோம் ஒன்றுகேளு
வானென்ற யகாரத்தோடு வளம்பெறக் கணேசன்மூலம்
மானென்ற திருமாலோடே வைத்திடு இகாரந்தன்னைக்
கோனென்ற வேதன் தன்பால் சுவடவே அகாரம்போடே. 35

போட்டிடு வன்னியோடே புகழ்ந்திடும் உகாரந்தன்னைச்
சூட்டிடு வாய்வினோடே சொல்லோணா எகாரம்போடு
நாட்டினில் ஒன்றுபொய்யா நல்லோர்கள் செய்யும்வித்தை
காட்டிட வேண்டாஞ்சொன்னேன் கைமுறை
குருவைக் கேளே. 36

கேளப்பா மவுனமாலை கணேசன்முன் னாகவோதில்
தேளப்பா மாரணங்கள் செவ்வையாய்ச் செபித்தாயானால்
கோளப்பா வியாதிதீரும் க்ஷடின வுறவும்போகும்
நாளப்பா மோகத்தோடு நளினமா யெட்டுங்காணே. 37

காணவே கேட்டதெய்வம் கன்னிமார் சிவாலயங்கள்
பேணவே மாதா அய்யன் பிடாரிகள் நிலைத்தவண்ணம்
ஊணவே லெட்சமோதில் உக்கிர மாகவந்து
தோணவே யாடும்மைந்தா சூக்ஷத்தைப் பாருபாரே. 38

பார்த்திடும் போதுவுன்னைக் கண்டவர் பணிவார் சொன்னேன்
காத்திடும் நாளெட்டுக்கும் கக்கிஷம் திரும்பவாங்கிச்
சேர்த்திடும் பதியிற்றானும் செபிவசிய தம்பனங்கள்
கோர்த்துநீ செபித்தாயானாற் குபேரன்றன்
பொருளுண்டோமே. 39

உண்டாகும் வாதவித்தை உதையமா மதமேபொங்கும்
தண்டாகும் பிரிவுமோகம் தம்பனந் தாக்கில்காந்தல்
விண்டாகும் வசியவித்து வேஷண முன்நின்றாடும்
திண்டாகும் பேதமோகம் செபித்திட வினையமாமே. 40
ஆகுமா ரணமுந்தம்பம் அறவிழி பிசாசொடுக்கும்
ஆகும்ா ரணமுந்தம்பம் ஆகிரு ஷணமுமாகில்
ஆகுமா ரணமுந்தம்பம் ஆகிரு ஷணமுமோதில்
ஆகுமே யெதிர்நின்றாடும் அறிவுடன் தாக்குவாயே. 41
தாக்கும்வசீ கரமும்மோகம் சகலரும் வணங்கும்பாரு
நோக்கும்தம் பனமும்மோகம் நுதலழ குண்டாம்பாரு
வாக்கும்பே தனமுந்தம்பம் வசீகர மூன்றுமோதில்
பார்க்கும்பேர் பேசமாட்டார் பார்தனில் விள்ளொணாதே 42
ஒண்ணாதே யார்க்குத்தானும் உரைத்திடில் நசித்துப்போவாய்
கண்ணான பேர்க்குத்தானும் கக்கிஷ மீயவேண்டாம்
பண்ணான சிவன்மேலாணை பார்வதிதேவியாணை
விண்ணான தேவராணை வேதமா லாணைபாரே. 43
யாருமே ஆணையிட்டுப் பாருளோர்க் கீந்தாயானால்
சேருமே வெகுபாவங்கள் செந்தணற் போலேசூழும்
ஊருமே புழுவாய்ப்போவான் உண்ணவுங் கிடைக்கமாட்டா
பேருமே கருமஞ்சூழும் பிறர்களும் நகைத்தவாறே. 44
வாறுகேள் சாகநன்றோ வசியமெட் டெட்டுவித்தை
தேறுகேள் செய்யநன்றோ சிவசிவா சொன்னேன்சாபம்
கூறுகேள் வாசிமூலங் குண்டலி முப்பாழ்தாண்டிப்
பேறுகேள் மவுனம்வைத்துப் பிழையுங்க ளறியாதென்னே. 45
யென்னவே யிந்தநூலை யெடுத்துநீ பார்க்கவேண்டாம்
சொன்னதே தென்றால்மைந்தா துடுக்கதா மிந்தவித்தை
பன்னவே யகாரம்நோக்கிற் பந்துபோ லெழுந்துபத்தும்
கன்னவே சொல்லிச் சொல்லிக் கக்கிஷம் பதனஞ்செய்யே. 46

செய்வது உலகுக்குள்ளே சிவசக்தி வடுகன்பூசை
செய்வது யில்லையாகிற் சிவசம்பு வாணைசாவாய்
செய்வது பதனஞ்சொன்னேன் சீவன்தான் போகும்போது
செய்வது குகைக்குட்சென்றால் சிவசிவா மோட்சந்தானே. 47

மோட்சமும் புகழுமுண்டாம் மூவெழு பிறவிதோறும்
சூச்சமுந்திருவுந்தோணும் தொடுத்தவங் கிஷத்துக்கெல்லாம்
மாச்சலு மில்லையில்லை மரணநற் சாவுண்டாகும்
பேச்சது புகழுஞ்சொல்வார் பிரறறி யாமலியே. 48

ஈய்வது சமயமில்லை யென்றபோ துரைக்கக்கேளு
சுவய்வது சுவாடிதன்னைக் சுவர்மையாய்ச் சீவிசீவி
ஆய்வது பூமிதானும் அடக்கிடு மக்காள்மோட்சம்
ஓய்வது யிந்தநூலை ஒருவர்கா ணாமற்செய்யே. 49

செய்யவே குருக்கைக்காட்டிற் சிறந்துபார் வித்தையெல்லாம்
செய்யவே சொன்னேன்மைந்தா தெளிந்துபூ ரணத்தை நோக்கிச்
செய்யவே யில்லாவிட்டாற் சிவசிவா நடுக்கமெத்த
செய்யவே நடுக்கம் வேண்டாம்சீர்மேகம் வொழிந்தவாறே. 50

வாறான யீசன்சத்தி வடிவுக்கு ளேதோவென்னிற்
சுஹறான தேகஞ்சத்திக் குள்ளுயிர் வாய்வேயீசன்
நேறான ரெண்டுமொன்றாய் நிலைத்திடிற் சித்திமுத்தி
வேறான சுக்கிஷத்தைப் பிடித்தவர்க் காளுங்காணே. 51

காணப்பா மவுனத்தின் வீடுதன்னைக்
காட்டுகிறேன் நன்றாகக் கேளுகேளு
பூணப்பா அகாரத்தைக் கீழேதூக்கிப்
புரிந்துநின்ற உகாரத்தை மேலேசேர்த்து
ஊனப்பா நகாரத்தின் நடுவேசென்று
உத்துப்பார் கேசரியாஞ் சுழினைவீடு
தோணப்பா ரவிகோடி ஒளியதாச்சு
துந்தமிநா தங்களங்கே முழங்குந்தானே. 52

முழக்கமாய் நயனம்மூடி முழிக்குளே சுருக்குமென்று
வழக்கமா யீசன்சத்தி மவுனத்தின் வீடுசொன்னேன்
பழக்கமாய்ச் செய்யவேணும் பத்தியா யாதிபாதம்
கழக்கமாய்ச் செய்யவேண்டாம் கண்ணொளி
விள்ளொண்ணாதே. 53

ஒண்ணான சிவனுஞ்சத்தி யுள்நின்று நடனமாடும்
கண்ணான பொருளென்றெண்ணிக் கண்டுநீ மௌனம்
சேர்வாய்
விண்ணான வெளிபோல்வட்டம் விளக்கொளி
மின்னுந்தீபம்
பண்ணான தருளேமோட்சம் பத்தியா யுத்துப்பாரே. 54

பாரப்பா உத்துஉத்துப் பார்க்கவே வொளிதான்பாழாம்
சேரப்பா பத்திமுத்தி சித்தியுங் கொடுக்கும்பாரு
காரப்பா யிந்தப்பாடல் கக்கிஷச் சூட்சமெல்லாம்
நேரப்பா உண்மைசொன்னேன் நீயுமிந் நூலைப்பாரே. 55

சுப்பிரமணியர் ஞானக் கக்கிஷம் 55

முற்றிற்று

உ

குருவே துணை

சுப்பிரமணியர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிவயோகம் 40

காப்பு

ஆதியென்ற அடியாகி நடுவுமாகி
அந்தமுமா யருவுருவா யண்டமாகிச்
சோதியென்ற வொளியாகிக் குணங்குறியுமாகிச்
சொல்லுவதற் கொப்பொன்று மில்லாதாகி
ஓதுமறை யாகமங்கள் சமயகோடிக்
குட்புறமுங் கீழ்மேலென் றுணராதாகி
நீதியென்ற மனத்தினுக்கு மரிதாய்நின்ற
நிமலியென்தாய் பதம்பணிந்து நிகழ்த்துஞ்சீரே. 1

சீரான பொதிகைமுனி மைந்தாவாவா
சிவயோக வுபதேச வுண்மையைமுன்
னோரான பலமுனிவர் சித்தர்கூடி
நூலதனைப் பலவாறாய் நுவலலானார்
பாரான பூவிலுறை மாந்தரெல்லாம்
பார்த்துப்பார்த் தந்நூலின் பயனைக்காணா
தாரான ரகத்தியதென் மொழியியற்றுந்
தநயனே இதன்விபரஞ் சாற்றுவோமே. 2

ஓமப்பா மோக்ஷத்தை யிச்சித்தோர்கள்
ஒன்றறிய வேண்டுமது என்னவென்றால்
நாமப்பா எடுத்தசரீ ரத்தின்துன்பம்
நற்றாயின் கெர்ப்பத்திற் படுமோர்துன்ப
மாமப்பா வையகத்திற் பிறந்துபால
வயதிலே படுந்துன்ப மெவ்வனத்தி
லாமப்பா படுந்துன்ப மதன்மேல்மூப்ப
தாம்வயது படுந்துன்பம் வழுத்துவேனே. 3

வேனப்பா யீதறிந்து சரீரத்துன்ப
விதிகுறித்துப் பீதியடை யாமலுள்ளந்
தானப்பா சரீரமினி யொடாமல்மோக்ஷ
சாதனையை அடைகின்ற வழியைச்சொல்ல
மீனப்பா போன்றவிழி யுமையென்னாத்தாள்
வேல்பிடித்த வேலனெனப் பெயருமிட்டாள்
தேனப்பா தேகதிதி அநித்யமென்றும்
ஜீவான்மா நித்தியமென் றறிந்துகொள்ளே. 4

கொள்ளவே மோக்ஷத்திற் குரியதான
கொள்கைசில தருமங்கள் செய்யவேணும்
தள்ளவே கர்மசற் சங்கத்தாலே
சரநூலைப் பார்த்துமனந் தெளியவேணும்
விள்ளவே அம்மனதை வசமதாக்கி
மேலான பிரமத்தை யடையவேணும்
மெள்ளவே யோகத்தின் செய்கைமார்க்கம்
விளம்பினேன் குறுமுனியே விபரக்கூரே. 5

கூரப்பா இந்திரியத்தை விடயத்துடே
கூட்டுவதே யோகமெனக் கொண்டோர்சில்லோர்
தேரப்பா சிந்தையதை ஆன்மாவோடு
சேர்ப்பதுவே யோகமெனச் செய்தார்சில்லோர்
மாரப்பா பிராணவாயு வோடபான
வாயுவையுந் தான்கலக்க யோகமென்பார்
ஆரப்பா சொல்வார்க ளிதனையெல்லாம்
அறியாதார் யோகமெனச் சொல்வார்காணே. 6

காணப்பா இவைகளெல்லாம் யோகமல்ல
காசினியிற் செய்தலுத்தா ரநேகமாந்தர்
வீணப்பா மாமாங்க யோகஞ்செய்தும்
வீழலாகத் தேகமது வீயலாச்சு
தாணப்பா குமரன்சொல் ஜீவாத்மாவைத்
தானுமே பரமாத்மா வுடனேகூட்ட
மாணப்பா யோகமது சித்தியாச்சு
மைந்தனே அதன்வீடாம் வழுத்துவேனே. 7

வழுத்துவே னென்னபுறக் கரணந்தன்னை
    வழிதுறையா யுட்கரணத் தியக்கம்பண்ணி
அழுத்தும்ஜீ வான்மாவைப் பரமான்மாவில்
    ஆங்கியக்கங் கருத்தாகப் பண்ணவேண்டும்
பழுத்திடும்வா யுவைத்தரித்தே மனதிருத்திப்
    பண்ணுவதே யோகமெனப் பகரலாகும்
இழுத்திழுத்தும் வாசிவச மாகாதேங்கி
    யிவ்வுலகத் திருந்தலுத்தா ரெண்ணிலாரே. 8

ஆரப்பா ஆறுவகை யோகமுண்டு
    ஆசனம்பி ராணாயம் பிரத்யாகாரம்
சாரப்பா தாரணையுந் தியானமோடு
    சமாதியென்றே ஆறுவகை யாயிருக்கும்
ஏரப்பா ஏகாந்தந் தலமதாக
    எலும்புதீ யீயெறும்பு கொசுவுசாம்பல்
பாரப்பா உமிகரிநீர் காற்றில்லாத
    பரிசுத்த மானஇட மதனைப்பாரே. 9

பாருநீ செவ்வையா யிருந்துகொண்டு
    பலவிதமுண் டாசனந்தான் பாரிலப்பா
தேருநீ அதிற்பிர்மா சனமிசைந்த
    சித்திரா சனத்தைநிய மித்துக்கொண்டு
சாருநீ கழுத்தையுஞ்சற் றேவணங்கித்
    தன்வாய்கண் மூடியைம் புலனடக்கிச்
சேருநீ நாவினுனி யையுண்ணாக்கிற்
    செலுத்தப்பல் லோடுபல்லைச் சேர்க்கொணாதே. 10

சேர்க்காமற் செய்மூன்று பிராணயாமம்
    செய்யென்றே னதன்விபரஞ் செப்பக்கேளு
மார்க்கமுள்ள ரேசகம்பூ ரககும்பகந்தான்
    மருவவொரு பிராணாய மாகுமென்பர்
தோர்க்காமற் பிராணாயம் முதலில்வேர்வை
    தோன்றமிரண் டாவதுவேர் நடுக்கமுண்டாம்
பார்க்கவே பிராணாயம் மூன்றில்வேர்வை
    பகர்நடுக்க மில்லைமிகச் சுகமதாமே. 11

ஆமப்பா கிரமத்திற் செய்யவேணும்
அதிக்கிருமித் துச்செய்தால் வியாதிகாணும்
ஓமப்பா விக்கினங்கள் மிகவுண்டாகும்
ஓகோகோ யிடையும்பிங் கலையினோடு
தாமப்பா சுழிமுனையாம் மூன்றுநாடி
தானதிலே இடையிடது நாசிதேவும்
சோமனப்பா பிங்கலையும் வலதுநாசி
சூரியனே தேவதையென் றியம்பலாமே. 12

இயம்புசுழி முனைக்குமிடை பிங்கலைக்கு
மிடைநடுவே யிலங்குமிதன் தேவுபிர்மா
சுயம்புவாய் ரேசகம்பூ ரககும்பகமும்
சொல்மூன்று தேவதையின் ஜென்மபூமி
வயம்வாயு வெளிவிடுதல் ரேசகந்தான்
வாயுவைவு மேற்றிடுதல் பூரகந்தான்
பயம்போக வுள்ளடக்கல் கும்பகந்தான்
பாலகனே இவ்வுண்மை பரிந்துபாரே. 13

பாரப்பா பிங்கலையைப் பிடித்துநீயும்
பாங்காமிச் சரீரத்தி லிருக்கும்வாய்வை
நேரப்பா யிடையெட்டா முருச்செபிக்கும்
நேரம்வரை ரேசிக்கப் பின்னீரெட்டுச்
சீரப்பா பூரிக்க வுருநாளெட்டுச்
செபித்துமே கும்பிக்கச் செய்ததன்பின்
மாரப்பா வந்ததுபோல் திருப்பிக்கொள்ளும்
வகைவிவரம் நன்றாக வழுத்துவேனே. 14

வேனப்பா கும்பித்த தைத்திருப்பி
விடும்போது நீபதினா றுருச்செபித்துத்
தானப்பா பிங்கலையில் விடுமெண்போலச்
சமயிடையைப் பிடித்துப்பிங் கலைபூரித்துத்
தேனப்பா செப்பெண்ணான் குருவதாகச்
செபிக்கும்வரை கும்பித்துத் திருப்பும்போது
ஈனப்பா யீரெட்டா முருச்செபித்து
இடையிலே விட்டுவர வின்னும்பாரே. 15

பாரப்பா யிடையுங்பிங் கலையுஞ்சேரப்
பாரிரண்டு தாம்விடவோர் பிராணயாமம்
பூரப்பா யிடையிடையி லேரேசித்துப்
பூரித்துக் கும்பித்துக் கொள்வாய்நீயும்
சாரப்பா பிங்கலைரே சிக்கும்போது
சந்திரனைத் தியானித்து விடவேவேண்டும்
தேரப்பா பிங்கலைரே சகத்தினோடு
சேரும்பூ ரகமுங்கும் பகமும்பண்ணே. 16

பண்ணியே யிடையில்ரே சிக்கும்போது
பானுதனைத் தியானமது பண்ணிவிட்டால்
கண்ணிமையைக் காத்ததுபோ லுன்னைக்காக்கும்
கற்பாந்த காலம்வரை நீளுமாயுள்
எண்ணரிய பிறவிமய லெல்லாப்போகும்
ஈசனே இவனாமென றெவருஞ்சொல்வார்
மண்ணிலே வாழ்த்தாதா ரொருவருண்டோ
வாயுவைநீங் காமலதைச் செய்குவாயே. 17

செய்குவா யிப்படியே மூன்றுமாதம்
செய்துவர நாடிமிகச் சுத்தமாகும்
உய்குவாய் வியாதியறும் புசித்ததெல்லாம்
ஓர்நிமிடந் தன்னிற்சீ ரணமதாகும்
துய்யநா தந்தெளிய மயக்கமில்லை
துவாதசம்பி ராணாயம் செய்யுங்காலம்
அய்யனே பிரத்தியா காரமொன்றாம்
அப்படிப்பன் னிரண்டோர்தா ரணையுமாமே. 18

ஆமப்பா தாரணைபன் னிரண்டுகொண்ட
தாந்தியா னந்தானவ் விதமானால்
ஓமப்பா சமாதியெனச் சொல்வார்மேலோர்
உயிர்க்குயிரா யெங்கும்வியா பகமாய்நிற்கும்
தாமப்பா பிர்மத்தைக் காண்பார்கண்ட
தக்கோருங் கெற்பம்பின் னடையமாட்டார்
போமப்பா நல்வினைதீ வினையிரண்டும்
பொசுங்கிவிடும் மாயையறும் புகழுண்டாமே. 19

உண்டாகுஞ் சூரியனைப் போல்நிறந்தா
னுற்றுடம்பு வெற்றுமிகப் பிரகாசிக்கும்
கண்டாகும் பிரத்தியா காரம்பண்ணுங்
காலத்தி லாமையுறுப் படங்கினாப்போல்
கொண்டாகு மிந்திரிய மடங்கும்பாரு
குறுமுனியே யின்னமொரு குறிப்புக்கேளு
பண்டாரும் பிர்மாந்த ரத்திருக்கும்
பாலமுதச் சந்திரனைப் பார்க்கலாமே. 20

அமிர்த மார்க்கம்

பார்க்கவதோ முகமாயுண் ணாக்கின்பாதை
பாலமிர்தந் தான்துளிக்கு மதனைநாபி
பூர்க்கவிடத் திருந்துகதி ரோன்புசிப்பன்
பூலோக தெரிசனந்தான் காணவென்றால்
நேர்க்குதலை கீழாகக் கால்மேலாக
நின்றுவாய் காகத்து மூக்குப்போல
கோர்க்கையாய்க் குவித்துடனே வாசங்கவுடில்
குளிர்ந்துவரும் வாயுவையும் புசிக்கத்தானே. 21

தானான நரைதிரையும் வாராதப்பா
தனக்குளவுண் ணாக்குத்து வாரத்தூடே
தேனான நாக்குநுனி யேத்தினாக்கால்
தெள்ளமிர்த விந்துண்டாம் ஆறுமாதம்
வேனான தகைப்பானம் பண்ணினாலே
மிருத்துவையும் விரட்டியதைத் தான்செயிப்பான்
மானான மங்கைமய லணுகாதப்பா
வந்தாலும் வன்னியெதிர் பன்னல்போலே. 22

போலாம்நாக் கதனாலுண் ணாக்கின்வாயில்
பொருந்திநெருக் கிடவாறு மாதகாலம்
மேலாம்பா ரீஸ்வரியைத் தியானஞ்செய்தால்
மேதினியிற் கவித்துவமும் வருந்தாரப்பா
சீலாமூன் றாண்டிந்தப் படியேசெய்தால்
சிவசிவா அவனமிர்த ரூபமாவான்
நாலாமீர் பிளவுடைய அஷ்டநாகம்
தானிவனைக் கடித்தாலும் விஷமேறாதே. 23

ஏறாது தீண்டுவிஷ மெதுவானாலும்
இப்படியே பிரத்தியா காரம்பண்ண
மாறாது சித்திக்கு வந்ததானால்
மைந்தனே தாரணையைப் பழக்கம்பண்ணு
தோறாது தாரணையைந் துலகிலுண்டு
சொல்பூமி தாரணைபொன் னிறமதாகும்
பேறாது நாற்கோணம் நகாரங்க்ஷுடிப்
பிரமனே ஆதிதே வுடையதாமே. 24

ஆமந்தத் தாரணையை அகந்தரிக்க
அய்யஜல தாரணையும் பிறையாங்கோணம்
தாமந்த நிறம்வெள்ளை மகாரங்க்ஷுடிச்
சனார்த்தனனாம் விஷ்ணுஅதி தேவனாகும்
நாமந்தக் கண்டத்தி லேதரிக்க
நலமாகும் அக்கினிதா ரணைமுக்கோணம்
சேஷமந்தா சிவப்புநிறம் சிகாரங்க்ஷுடி
தேவதைருத் திரனென்று செப்பலாமே. 25

செப்பலாம் உண்ணாக்குத் துவாரத்தூடு
சேரவிதைத் தரிக்கமிக நலமதாகும்
உப்பலாம் வாயுதா ரணையின்கோணம்
ஓராறு கருப்புநிறம் வகாரங்க்ஷுடி
ஒப்பலாம் மயேஸ்பரன்தே வாயிருக்கும்
உண்மையாம் புருவமத்தி யிதைத்தரிக்க
வெப்பலாந் தீர்ந்துவிடும் வினையுமில்லை
மேலான தேவனென்று விளங்குவானே. 26

வானான ஆகாய தாரணைக்கு
வட்டமரம் புகைநிறம்ப காரங்க்ஷுடிக்
கோனான சதாசிவதே வாயிருக்கும்
க்ஷுப்பிர்ம ரந்திரத்தி லேதரிந்து
மோனான மவுனமஞ்சு நாழிமட்டும்
முன்னிருந்து தன்னுயிரைச் சொக்கினாலே
தானான முத்திக்கபா டந்திறக்கும்
நாயனே யிதனுண்மை தேறினோமே. 27

தேறினோம் பூமிதா ரணையினாலே
திரஞ்செலதா ரணைதன்னால் நனையுமப்பா
தாறினோம் அக்கினிதா ரணையினாலே
தகனமாம் வாயுதா ரணையினாலே
ஆறினோம் ஜீவனழி யாதுகாண்பாய்
ஆகாய தாரணைச மானமாகும்
மீறியிந்தத் தாரணைகை வந்தபின்பு
வேண்டிநீ தியானமது பண்ணுவாயே. 28

பண்ணிதய தத்துவத்தை மனத்தியானம்
பண்ணியசை யாதுசலி யாதிருத்தல்
எண்ணிரிய தியானமதி லிரண்டுண்டப்பா
எழில்குண நீர்க்குணமென் றதற்குப்பேரு
நண்ணுசகு ணத்தினுரு வுடனிருக்கும்
ஞானமா மூர்த்தியைத்தான் தியானம்பண்ணல்
அண்ணல்பரப் பிர்மத்தைத் தியானஞ்செய்தல்
அரியதொரு நிர்க்குணத்தி னழகிதாமே. 29

அழகிந்தப் படிதியா னங்கைவந்தால்
ஆருமைந்து நாழிகைதா ரணையின்காலம்
பழகிந்தத் தியானமறு கடிகையாகும்
பன்னிரண்டு நாளேநற் சமாதிகாலம்
உழனுப்புச் சலத்துடனே கலத்தல்போல
உன்மனதோ டுயிர்கவுடல் சமாதியென்பர்
எழுமான்மா வுளத்துடன்சேர் தலுஞ்சமாதி
யெனவுமிரு நிலத்தினுளோ ரியம்பினாரே. 30

ஆரப்பா ஆன்மாவைப் பிரமந்தன்னில்
அயிக்கியந்தா னாக்குவது சமாதியாகும்
சேரப்பா இந்தசமா தியையடைந்தால்
திறமதிக சுகதுக்கா திகளைநீக்கி
வீரப்பா சகலமுமே பிர்மமல்லால்
வேறில்லை யென்றிருப்பான் சமாதிசெய்வோன்
பாரப்பா அவனுக்குத் தீநீர்நோவு
பலமிருக மாயுதத்தாற் பயந்தோணாதே. 31

தோணாது யோகங்கை வந்தபோது
    தூயமன வாக்குக்கு மெட்டாதாகிக்
காணாது தனித்தவஸ்து வாயிருக்கும்
    கண்மணியை ஆவின்பா லும்பாலொன்றாய்
நாணாது சேர்ந்ததுபோற் க்ஷவாழ்வன்
    நவிலுமிந்த யோகம்வந்த போர்களுந்தான்
கோணாது முத்திரையுந் தரிக்கவேணும்
    குருமுனியே யிதன்விபரங் கூறுவோமே. 32

ஓமப்பா முத்திரைதா னைந்ததுண்டு
    உகந்தமகா முத்திரையும் நபோமுத்திரையும்
தாமப்பா உட்டியானஞ் சலந்தரமுத்திரையும்
    சார்மூல வெந்தமுத்ரை தெரிந்தோன்யோகி
ஆமப்பா மகாமுத்திரை யாவதென்றால்
    அப்பனே வலது காலதனைநீட்டி
வாமமிடக் காலைமல வாயிலாக
    வைத்தமுத்திக் கொண்டதன்பின் வழுத்துவேனே. 33

வழுத்துநெடுங் காலையிரு கரத்தாற்பற்றி
    வல்லதொரு நாடிகளை வளைத்துக்கொண்டு
இழுத்துவிடும் பிராணனையும் மாறிமாறி
    என்மகனே விட்டிடாநா வுலரச்செய்யும்
அழுத்தமுள்ள நாடிசோ தனையுமாதல்
    ஆதித்த னம்புலியைக் க்ஷட்டிவாங்கி
பழுத்தபான வாயுவையு மேலேயேந்திப்
    பார்த்திடுமின் விபரமதைப் பகருவோமே. 34

ஓமப்பா பிராணனைய பானவாயுவையும்
    ஒன்றுடனொன் றெதிர்த்திரண்டு க்ஷடினாக்கால்
வேமப்பா மலமூத்தி ரங்களற்று
    விருத்தனுமே எவ்வன மாவானப்பா
நாமப்பா நபோமுத் திரைதான்சொல்வோம்
    நாவைகபா லத்தின்மத்தி யதனிலேற்றித்
தாமப்பா புருவமத்தி கண்ணைக்கொண்டு
    தான்பொருத்தி யிருத்தலோ டின்னங்கேளே. 35

இன்னங்கேள் முதுகுவயி றுந்திமேலே
இயம்புபிரா ணனைத்தரித்த லூட்டியானம்
என்னுமிந்த முத்திரையின் பெயரதாகும்
இதனாலே வானிற்சஞ் சாரஞ்செய்வன்
பின்னமிலா சலந்தரமுத் திரையின்மார்க்கம்
பேசுவாய் வதனாலும் நரம்பினாலும்
தன்மலத்தைத் தானிருக்கிக் கீழேயுள்ள
தணலினால் மதியிலிருந் தமிர்தந்தானே. 36

தானப்பா ஒழுகாது பிராணவாய்வும்
தன்னைவிட்டுப் புறம்போகா தின்னங்கேளு
வேனப்பா யிருகுதியுங் குதத்தியக்கி
மேலூமல வாயிலையு முள்ளேவாங்கி
தேனப்பா அபானவாயு வைமேலேறச்
செய்தாற்பி ராணவா யுவுமெதிர்த்து
மோனப்பா அபானவாய் வுடன்சம்பந்தம்
முன்னாகில் மலஜலங்க ளடையாதென்னே. 37

என்னமுதி யோரிளமைப் பருவமாவர்
இதுமூல பெந்தமுத்தி ரையாமென்பர்
பின்னமிலாப் பிராணவாயு மேலிழுக்கப்
பிசகாத பானவாயு கிழிழுக்க
மன்னியதாற் றுன்பவா தனையுறாமல்
வல்லநிஷ்டை புரிபவனே யோகியாவன்
அன்னகர சகரவெழுத்துக் குட்செல்லும்
அசபாவின் மந்திரத்தை யறிவிப்போமே. 38

அறிகுறியா மிருபத்தோ ராயிரத்து
அறுநூறாம் ஜீவனுரு வேற்கவேண்டும்
செறிவான சாத்திரமெல் லாமுணர்ந்து
ஜெகமுழுதும் க்ஷணப்பொழுதில் சஞ்சரித்துச்
சிறிதாகப் பெரிதாகத் தேகந்தன்னைச்
செய்தொளிகண் மனந்தெரிய வெத்தேசத்தும்
நெறியான பாஷையுடன் நயனபாஷை
நிகழ்த்துவதோ டாகாயத் துலவுவானே. 39

உலவித்தூ ரத்திலுள வொருளைக்காணல்
    உற்றுலாத் துற்றபிர காசமெல்லாம்
பலவிதச்செய் கையுமறியா ரிலேசதாகப்
    பார்த்தாலுஞ் சாதனத்துக் கிடையூறென்று
புலனடக்கிக் கொண்டுதயஞ் சோதிபாகம்
    போற்றியீ ரேழுலரு மிருப்பானென்று
கலசமுனிக் குபதேச வுண்மையோகங்
    கந்தவே ளுரைத்ததெனக் கண்டுகொள்ளே. 40

சுப்பிரமணியர் சிவயோகம் 40

முற்றிற்று

தாமரை

நூலகம்